

Giới thiệu Bà Xã Nghịch Ngộm

Truyện Bà Xã Nghịch Ngộm xoay quanh cô gái tên là Tất Hạnh Trùng, cô có dáng người thon thả nhanh nhẹn. Cô có mối thù với một người đàn ông, vì vậy mà cô quyết định lập kế hoạch để trả thù.

Nhưng khi kế hoạch còn đang trong giai đoạn bàn tính thì đã bị người đàn ông đó ăn sạch sẽ!

Mời các bạn theo dõi truyện để biết lý vì sao cô làm như vậy lại bị anh ta tóm gọn nhanh chóng đến như thế nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Nghịch Ngộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hokkaido, Nhật Bản, ban đêm tuyết bay đầy trời, đêm tối cùng với những bông tuyết trắng tạo ra khung cảnh rất lãng mạn.

Trên tuyết, một người phụ nữ mặc áo ngủ nhung mỏng manh dài tới đầu gối, để lộ ra cặp chân thon dài trắng nõn, đi từ trong bóng đêm ra khiến da dẻ người phụ nữ đó càng thêm sáng như ngọc.

Bàn chân để trần bước đi để lại vài dấu chân nhỏ trên nền tuyết, nhẹ nhàng bước tới bên chiếc xe thể thao sang trọng đang chờ cô.

Bước lên xe, cô cởi áo ngủ màu đen, thông dong ngồi bên ghế, khoe ra trọn vẹn bộ nội y đồ rực hài hòa với nội thất sang trọng trong xe, ngón tay khẽ nhấc lên đặt trên vô-lăng, ánh mắt gọi cảm, làm lộ ra hào quang của dục vọng chinh phục.

"OK!"

Nhiếp ảnh gia hô một tiếng, nhân viên trợ giúp vội ôm áo ba-đô-xuy chạy lên, trợ lý cũng đi lên tay cầm bao tay với đôi giày tuyết.

Khí hậu ở đây thật lạnh tới xương tủy, cả người vừa căng thẳng chống đỡ cái lạnh, vừa thể hiện tạo hình thư thái đẹp mắt. Cho dù trên xe mở hệ thống sưởi ấm, nhưng vẫn khiến Tất Hạnh Trùng lạnh băng đến từng tác thịt, nhất là hai lòng bàn chân, hiển nhiên là do quá trình di chuyển kia đã làm tổn thương tới.

"Trùng Trùng, cô thật sự rất lợi hại, khiến tôi bấm máy liên tục mà không nỡ dừng lại!" Khiến cho nhiếp ảnh gia Tiểu Ngụy kinh ngạc không chỉ bởi biểu hiện chuyên nghiệp của Tất Hạnh Trùng, còn bởi vì sự lạnh lùng vốn có của cô khiến ảnh chụp có độ hoàn mỹ cao nhất.

Nội dung chính tháng sau của tạp chí quảng cáo các hãng xe hơi trên thế giới là bộ sưu tập xe hơi nổi tiếng ra mắt vào mùa xuân, vừa nhận được dự án này, người mẫu duy nhất hân hạnh đến là Tất Hạnh Trùng!

Trừ bỏ vì hợp tác nhiều lần tất nhiên sẽ có sự ăn ý trong công việc, còn vì Tất Hạnh Trùng luôn rõ thứ mà các nhiếp ảnh gia cần là cái gì, mỗi lần chụp ảnh đều có hiệu quả rất tốt; trong giới nhiếp ảnh, những ai mà đã hợp tác qua với cô đều phải giơ ngón cái lên khen ngợi, chụp ảnh cùng cô không có áp lực, có thể hưởng thụ khoảnh khắc chụp ảnh đơn thuần tốt đẹp.

"Đúng rồi, Trùng Trùng nhà chúng ta thật sự rất mạnh mẽ!" Thân là trợ lý của Tất Hạnh Trùng, Lương Diệu Giai cảm thấy vô cùng tự hào và kiêu hãnh.

Tất Hạnh Trùng quần chặt chiếc ba-đô-xuy vào người, nắm chặt tay cố gắng làm ấm cơ thể đang run rẩy vì lạnh, "Hai người rảnh rồi ngồi ca tụng tôi, không bằng lấy chén trà gừng qua đây có vẻ thực tế hơn!"

Nghe vậy, Lương Diệu Giai nhanh chóng chạy về chiếc xe cách đó không xa, cầm bình thủy trở lại.

Mấy ngón tay của Tất Hạnh Trùng vì lạnh mà không thể cử động nổi, đành phải nhờ Lương Diệu Giai mang trà gừng tới, một lúc sau cô mới cảm thấy cơ thể mình ổn hơn một chút.

"Không phải tôi nói ngoa nếu cô đi theo con đường chụp ảnh, khẳng định sẽ có rất nhiều nhiếp ảnh gia khác không có cơm ăn!" Biết rõ Tất Hạnh Trùng rất chuyên nghiệp lại hiểu rõ về lĩnh vực nhiếp ảnh, nội tâm Tiểu Ngụy âm thầm cảm thấy may mắn.

"So với cầm máy, tôi thấy Trùng Trùng rất thích hợp làm người mẫu ảnh! Cô ấy trời sinh đã rất có năng khiếu, nếu lần sân sang điện ảnh có lẽ cũng sẽ rất nổi tiếng." Trong lòng Lương Diệu Giai luôn thần tượng cấp trên của mình, trong túi xách của cô luôn có những tấm hình của Tất Hạnh Trùng được cắt ra từ nhiều tờ báo khác nhau.

Lương Diệu Giai ấn tượng nhất với bài báo viết: "Người mẫu Tất Hạnh Trùng xuất thân từ nhiếp ảnh gia, tuy không phải người đẹp nóng bỏng nhất, nhưng lại có tài năng bẩm sinh; tuy không có dáng người được coi là đẹp nhất, không phải mình hạc xương mai, nhưng thân hình cao 1m65 mang một nét bình dị gần gũi, cho dù có mang đôi cao gót 4 tấc, cũng sẽ không giống như người không lồ làm cho người ta cảm thấy bức bối."

Khuôn mặt có tỷ lệ cân đối, thanh lệ tự nhiên, đôi mắt hai mí long lanh to tròn ngập nước, lựa chọn cách trang điểm phù hợp thì ngay lập tức giống như một đại mỹ nhân Phương Đông cổ điển vậy, vừa xinh đẹp động lòng người, vừa có phong thái ngạo mạn bề thế"

Những chữ trên bài báo, Lương Diệu Giai dường như đọc thuộc lòng, tuy không phải người mẫu quá nổi tiếng, nhưng cô rất tự hào khi là trợ lý của Tất Hạnh Trùng.

"Mấy người cứ ca tụng vậy, chắc chắn tôi sẽ nổi tiếng tới chỗ Ngọc hoàng đại đế đó!" Tất Hạnh Trùng nửa đùa nửa thật nói, kỳ thực không phải trời sinh cô đã được như vậy, để đi được tới bước này cô đã phải trả giá rất nhiều thứ cùng với quyết tâm mãnh liệt, cô không muốn người khác nói nhiều quá về vấn đề này, nên đành dung những lời nói đùa này chặn lại.

Việc chụp ảnh. Nhiều năm trước, đối với công việc này quả thực cô rất nhiệt tình, cho đến nay niềm thích thú với nó chưa hề giảm đi, nguyên nhân là vì có một nguồn động lực phía sau.

Cô đã hạ quyết tâm sẽ không cảm máy nữa, nhưng vẫn kiên trì bí mật chụp ảnh, cô không muốn nổi tiếng cũng không muốn tranh quyền đoạt lợi, tất cả đều là vì bản thân cô, muốn chứng minh năm đó là ai kia không có mắt.

"Có thực lực sẽ không sợ người ta nói đông nói tây!" Lương Diệu Giai lấy điện thoại di động ra, đọc lại tin nhắn khi nãy Tất Hạnh Trùng đang chụp hình, "Chị xem, vừa rồi người của đài truyền hình nhắn tôi, nói là nhiếp ảnh gia Nhĩ Đông Thần chỉ định hợp tác với chị, Đông Thần đó! Là nhiếp ảnh gia đẹp trai tiếng tăm lừng lẫy, Nhĩ Đông Thần đó!"

Lương Diệu Giai nhảy nhót quá chừng, đưa ánh mắt xem thường về phía Tiểu Ngụy, "Thật ngại quá! Cùng là nhiếp ảnh gia, tôi không đẹp trai, cũng không có nổi tiếng như vậy !" Tiểu Ngụy cúi đầu, thẳng thắn nói, hẳn thực sự cũng rất sùng bái nhiếp ảnh gia được vinh danh quốc tế Nhĩ Đông Thần đó!!!!

"Đông Thần. . . ." Khóe miệng Tất hạnh Trùng vừa nhếch lên một đường cong, trong nháy mắt bỗng cứng đờ.

"Đúng rồi! Bao nhiêu người tha thiết ước mơ muốn trở thành tiêu điểm dưới ống kính của Nhĩ Đông Thần, Trùng Trùng, chị cũng rất kinh ngạc, rất hưng phấn phải không?" Lương Diệu Giai vui vẻ nhìn hai chữ "Đông Thần" trên tin nhắn, cô đang tưởng tượng ra dáng dấp Nhĩ Đông Thần chụp ảnh rất chuyên nghiệp, rất anh tuấn, cuốn hút.

Tất Hạnh Trùng không đáp lời, bề ngoài trông rất bình thản, nhưng trong lòng lại nhộn nhạo không yên; cố gắng kiên trì làm công việc này, cũng chỉ vì để một ngày nào đó người kia sẽ phải hối hận, khoảnh khắc này cô đã chờ mong từ rất lâu, đã có sự chuẩn bị về tâm lý, nhưng cô vẫn không nhận được kinh ngạc.

Người đó không nghĩ tới việc trực tiếp chỉ định cô, là đã tính trước tới việc cô không dám đối mặt, vẫn không để cô vào mắt như trước sao?

Tất Hạnh Trùng vừa xoa xoa tay, chuẩn bị tinh thần để khiêu chiến, trong đầu suy nghĩ tới trường hợp sẽ xảy ra, nhưng trong lòng vẫn rất hồi hộp; cô bỗng nhiên không thể xác định được, suy cho cùng gặp lại người kia là đúng hay sai???

Trên bàn bày ra hàng loạt ảnh chụp, rất nhiều tạo hình khác nhau, phong cách khác nhau, nhân vật trong các bức ảnh đó đều cùng một người. Nhĩ Đông Thần neho mắt lại, bỗng chốc cảm thấy phức tạp, rất khó tin tưởng người mẫu chụp ảnh này, với cô gái ôm máy ảnh chờ đợi cầu vồng xuất hiện là cùng một người.

Thân là chủ của công ty quản lý nghệ sĩ Châu Á nổi tiếng, Vệ Hoàng Khải rất ít khi tự mình ra mặt đàm phán công việc thay nghệ sĩ trong công ty, nhưng Tất Hạnh Trùng không giống với những người khác, anh sẽ rất cẩn thận trong việc lựa chọn công việc của cô, càng rất tôn trọng ý kiến của cô.

Nhiếp ảnh “vương” nổi tiếng thế giới chỉ định hợp tác với cô, công ty theo đó cũng được coi trọng thêm vài phần, sau khi được sự đồng ý của Tất Hạnh Trùng, anh lập tức mời luật sư sắp xếp một bản hợp đồng, hôm nay hai bên sẽ gặp nhau đàm phán, nên anh gặp Nhĩ Đông Thần đầu tiên.

Giới thiệu vắn tắt lý lịch của Tất Hạnh Trùng một cách máy móc, cùng với vài yêu cầu đặc biệt từ phía công ty , sau khi nói được một đoạn Vệ Hoàng Khải mới phát hiện, Nhĩ Đông Thần căn bản không có nghe anh nói, mà đang suy nghĩ cái gì đó đến mức mất hồn.

"Nhiếp ảnh Nhĩ! Có chuyện gì sao?" Vệ Hoàng Khải gờ tay quơ quơ trước mắt Nhĩ Đông Thần, động tác có vẻ bướng bỉnh, không người nào sẽ nghĩ đó là bộ dáng của ông chủ công ty nổi tiếng.

Nhĩ Đông Thần mới từ hồi phục tinh thần, nhanh chóng xin lỗi, "Thật xin lỗi, tôi vừa mới suy nghĩ về hướng phát triển phong cách chụp ảnh, mới thất lễ như vậy ."

"Không sao." Đối với đa số mọi người Vệ Hoàng Khải sẽ không câu nệ tiểu tiết , nhếch miệng khẽ cười, rất khó tin tưởng anh là người hết sức quan trọng "Tôi nghĩ, nếu anh và Trùng Trùng hợp tác, cô ấy còn có trình độ hiểu biết nhất định về phương diện này, tôi mới cẩn thận đề xuất mấy yêu cầu kia."

"Cẩn thận một chút luôn hữu ích mà ." Nhĩ Đông Thần khách sáo trả lời, anh không muốn biểu hiện quá mức thân tình với người mới gặp.

Từ xa xa một người phụ nữ đi tới, chiếc áo lông dày rộng rãi thoải mái, quần bò bó sát cơ thể cộng thêm đôi giày cao gót màu đen bóng, để lộ ra đường cong mê người, trên khuôn mặt đã bị che kín bởi chiếc kính mát to chỉ chừa ra bờ môi mọng đỏ, người phụ nữ ấy lập tức trở thành tiêu điểm của quán cà phê.

Ban đầu Nhĩ Đông Thần căn bản cũng không nhận ra người phụ nữ đó là ai, người phụ nữ đó còn trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Vệ Hoàng Khải làm anh bán tín bán nghi, nhất là đối phương còn đeo kính mắt to chỉ hở hai đường chân mày, càng khiến anh khó có thể tin nổi; tuy anh đã xem rất nhiều tạp chí có hình cô, nhưng tận mắt gặp vẫn rất rung động, trong trí nhớ của anh, hình ảnh của cô chỉ dừng lại ở chiếc áo thun với quần bò bình thường mà thôi.

Hoàn toàn lộn xác. Cụm từ đó dung để chỉ người phụ nữ trước mặt anh cũng không ngoa.

"Thật xin lỗi, tôi đã đến muộn?" Giọng cô trong vắt phát âm lưu loát, nghe rất có cá tính.

"Không có, không có, là tôi hẹn nhiếp ảnh Nhĩ tới trước một chút." Đôi mắt Vệ Hoàng Khải nheo lại, nhanh chóng giải thích, giống như tất Hạnh Trùng mới là ông chủ vậy "Em có biết, mỗi lần anh phải trực tiếp đàm phán nhận công việc của em, Á Châu khó có cơ hội hợp tác với nhiếp ảnh gia nổi tiếng Nhĩ đây, dù nhiếp ảnh Nhĩ đây không dễ ý, nhưng nhất định anh phải tự ra mặt thể hiện sự tôn trọng với đối phương."

Khóe miệng Tất Hạnh Trùng khẽ nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu, cô đương nhiên biết tại sao ông chủ thân ái của mình lại kính trọng cô tới ba phần, chỉ vì yêu ai yêu cả đường đi, càng hy vọng trước mặt cô thể hiện một chút, ở trước mặt người nào đó nói tốt về cô vài câu

Nhĩ Đông Thần thực sự bị trấn kinh bởi thái độ của Vệ Hoàng Khải, nhưng đôi môi đỏ mọng kia nhếch lên khiến anh kinh ngạc, cho tới bây giờ anh không ngờ cô có thể cười đến mức ngạo mạn như thế.

Bước vào quán cà phê, khoảnh khắc gặp lại Nhĩ Đông Thần, hô hấp của cô có chút rối loạn, qua quá trình tự trấn an, cô bày ra khuôn mặt tươi cười chuyên nghiệp; trên thực tế sáng nay, cô đã đứng trước gương thử rất nhiều kiểu cười, mới quyết định chọn một loại không quá nhiệt tình cũng không quá lạnh nhạt.

"Hi, đã lâu không gặp, xã trưởng, anh còn nhớ tôi không?"

Nhiều năm không thấy, anh không thể đoán được cô lại có thể cười với anh, hơn nữa vẫn là câu xưng hô quen thuộc kia, sau một hồi sững sốt Nhĩ Đông Thần mới định thần lại được.

"Đương nhiên. Còn nhớ rõ." Cổ họng anh khó khăn bật ra vài tiếng, nếu không nhớ rõ, anh làm sao lại tìm đến cô chứ? Nếu đã quên, anh làm sao còn nhớ rõ như vậy?"Tôi còn tưởng rằng cô đã quên tôi rồi đấy."

"Làm sao có thể quên được? Trên đời này người trùng tên lại trùng nghề thật không có nhiều nha!" Cô lại cười khẽ một cái, vẫn là kiểu cười đó.

Cô đã sớm biết không thể dung bộ dạng cũ để gặp anh được, đau đớn làm sao hết đây! Đối phó với người vừa tự phụ vừa kiêu ngạo như vậy, muốn công kích lòng tự trọng của anh, mà chiều này chính là cô học được trên người anh.

"Thì ra là hai người đã quen biết từ trước, khó trách Đông Thần lại chỉ định tìm em, em cũng không có nói không đáp ứng." Bất kể là nổi tiếng, thù lao hay độ khó dễ ra sao, Tất Hạnh Trùng lựa chọn công việc hoàn toàn dựa theo tâm tình hoặc giao tình với đối phương ra sao, tính tình bướng bỉnh, nếu không gặp được ông chủ bao dung như Vệ Hoàng Khải thì cô đã sớm có một đồng tai họa rồi, nhưng Vệ Khải Hoàng cũng thừa nhận, anh là vì có tình cảm với cô nên mới dung túng cô như vậy.

"Em nhất định sẽ đáp ứng, trước kia ở xã đoàn ảnh xã trưởng rất quan tâm em, từ đầu tới cuối em mới cảm ơn xã trưởng bằng một bữa pizza mà thôi!" Nói đến đồng nghiệp cũ thì nên cảm thán, thôi không mong nhớ gì, bây giờ cô chỉ còn chút tàn niệm của oán hận, sớm biết rằng bụng dạ anh thâm sâu, cô lúc trước đâu có nghĩ một chút pizza đó là quá keo kiệt đâu, còn ngu ngốc đem tim phổi của mình đặt chỗ anh?

"Không thể nghĩ tới cô vẫn nhớ rõ như vậy." Nhớ tới chuyện cũ, miệng Nhĩ Đông Thần không khỏi nhếch lên một đường cong mềm mại, kỳ thật, anh rất muốn hỏi cô năm đó tại sao lại biến mất, nguyên nhân, anh thực muốn biết "Ngày đó" có phải cô đã tới văn phòng của xã đoàn hay không? Bây giờ gặp lại cô không phải trong một tình huống phải xấu hổ, anh không muốn phá hư không khí lúc này.

"Em vĩnh viễn làm sao quên được." Chỉ có chính cô mới biết được ý tứ sâu xa trong lời nói của mình; việc đã từng thích anh chính là nỗi nhục nhã lớn nhất đời này của cô, đau khổ, cô cả đời đều không thể quên con người này- Nhĩ Đông Thần!"Tốt lắm! Chúng ta muốn ôn chuyện còn nhiều thời gian, trước tiên bàn chuyện hợp tác lần này được không?"

Nhĩ Đông Thần còn luyến tiếc những việc năm đó như vậy, nghe cô nói một câu"Còn nhiều thời gian", cục đá treo trong lòng bỗng nhẹ hẳn.

"Mặc dù tôi chụp ảnh triển lãm, đã chọn chủ đề, nhưng tôi biết cô am hiểu về ảnh lại rất có cá tính, vì vậy tôi rất muốn hợp tác lần này." Anh mở miệng rập khuôn công thức hóa, sau khi việc chụp ảnh thành công, nhắc tới chụp ảnh, ánh mắt của anh càng bình tĩnh nghiêm túc.

Tính tốt của xã trưởng là nằm trong mấy ảnh, con người hai mặt này, cho nên cô vĩnh viễn biết rằng. Trong nháy mắt, hiểu lầm ngu xuẩn năm đó lại hiện lên, Tất Hạnh Trùng cúi xuống nhấp ngụm cà phê, không nhìn tới bộ mặt giả dối quá mức phô trương kia.

"Anh hi vọng chúng ta sẽ hợp tác như thế nào?" Thân là ông chủ công ty quản lý, cũng xuất thân từ người mẫu, còn từng là thần tượng của rất nhiều người, Vệ Hoàng Khải rất nhanh đi vào vấn đề chính.

"Đầu tiên, tôi nghĩ sẽ mở cuộc họp báo, địa điểm chụp ảnh không giới hạn ở Đài Loan, trên nguyên tắc sẽ chọn tùy địa điểm để dùng chân khoảng ba đến năm ngày, thời gian chụp là khoảng ba tháng, những điều này hẳn là trong phạm vi dự tính của anh chứ." Nói được một đoạn, anh ngừng một chút, đưa ánh mắt trung cầu ý kiến của hai người, thấy bọn họ không có vấn đề gì, anh lại nói tiếp: "Ngày mai ở công ty tôi sẽ công bố tin tức này, những thứ như bối cảnh chụp, trang điểm, trang phục, sức, đều do... Trùng Trùng chọn lựa." Nếu vẫn gọi anh một tiếng xã trưởng như năm đó, bên hân cũng

không cần phải quá khách sáo.

"Đây là khảo nghiệm sao?" Vệ Hoàng Khải trêu ghẹo hỏi, khóe mắt nhìn biểu tình của Tất Hạnh Trùng, nếu cô có một chút không vừa lòng, anh lập tức nhảy ra từ chối khéo, nhưng khuôn mặt cô không có chút thay đổi, không thể nhìn ra được cô đang vui hay buồn.

"Tôi có thể mang nhà tạo hình theo sao?" Tất Hạnh Trùng đối với yêu cầu của anh đã có dự tính riêng, nếu cô có thể nghĩ ra ý tưởng hoàn mỹ, khiến cho anh không nói được lời nào, cô cần tìm ngay cứu binh của mình tới.

"Đương nhiên có thể, nhưng tôi hy vọng ít nhất có thể thể hiện ra hai phong cách khác nhau, về hướng chụp thì cũng cần phân biệt một chút." Nhĩ Đông Thần không giả thích nhiều, anh có nghe một đồng nghiệp trong giới đánh giá cô, anh tin tưởng cô không quên đi việc từng chụp ảnh, cùng chủ đề có thể lấy cách thuyết minh khác, "Trùng trùng, tôi rất chờ mong biểu hiện của cô."

Trái tim Tất Hạnh Trùng không an phận mà đập nhảy kịch liệt, "Trùng Trùng"? Vẫn gọi cô như vậy là muốn khiêu khích cô phải không? Tốt lắm, thư khiêu chiến này cô đón nhận Toàn bộ khung cảnh chụp ảnh lên về hào quang, nền đen huyền ảo, khiến người ta có cảm nhận chân thực nhất về màu sắc.

Đôi giày cao gót ,màu đỏ để trên ghế dài, tao nhã ngồi ở giữa ghế tựa, màu sắc ở đây càng làm cho làn da cô trắng nõn; trang phục được thiết kế đơn giản, lộ ra bờ vai nhìn rất tùy ý nhưng cũng rất gợi cảm.

Khẽ cắn ngón trỏ, nửa mắt rũ xuống, giống như mê hoặc, lại giống khinh thường mọi việc vậy, đối diện với ống kính máy ảnh Tất Hạnh Trùng biểu hiện vô cùng chuyên nghiệp.

Mỉ lực dưới ống kính của cô khiến cho Nhĩ Đông Thần hoảng sợ, anh không dung nhiều lệnh sửa tư thế chụp, biểu tình của cô thay đổi thất thường nhưng rất hợp lý, anh nhanh chóng bấm máy liên tục không thể dừng được.

Thời gian nghỉ ngơi đổi trang phục, anh vốn định tìm cô nói chuyện, kỳ thực anh cũng không biết nên tán gẫu chuyện gì, nhưng lại có hàng trăm vạn lời chứa trong miệng; nhất là không hiểu được tại sao trang phục sư (người làm về trang phục) lại dùng anh mất định ý như vậy nhìn anh, tựa như chỉ cần Nhĩ Đông Thần bước lại gần vài bước, cô ta lập tức sẽ thả chó ra cắn người.

"Lộ Vi Hoàng, ánh mắt cậu nhìn có chút phiền lụy nha?" Nhìn Lộ Vi Hoàng một bên sửa lại trang phục cho cô, một bên dung ánh mắt kinh khủng trừng người khác, Tất Hạnh Trùng thật sự lo lắng ánh mắt nhìn của Lộ Vi Hoàng. ... Khiến cô co rút chân tay.

"Tớ chỉ đang bảo vệ cậu mà thôi!" không biết tên ngu ngốc nào hôm qua hôn hờ, nói là Trùng Trùng nhận công việc mới, vừa vặn là người có quen biết, cô tò mò mới hỏi tên nghe thấy tên Nhĩ Đông Thần, thiếu chút nữa đập bẻ chiếc điện thoại, sớm biết có cuộc điện thoại ngu ngốc kia cô đã không nghe, khiến cô tức giận cả đêm không ngủ được.

"Cậu đừng trách anh ta, là chính mình quyết định." Tất Hạnh Trùng nhìn xuống chân tưởng tượng một chút, chắc chắn Vệ Hoàng Khải đã bị mắng một trận.

"Giờ hã, cậu làm sao còn muốn cùng tên đàn ông không có nhân phẩm kia hợp tác chứ? Đừng nói cho tớ là cậu đối với hắn ta là nhớ mãi không quên nhé!"

Tất Hạnh Trùng cắn chặt răng, sỉ nhục lớn nhất cuộc đời cô làm sao nói quên là có thể quên? Khi mới bắt đầu, Tất hạnh Trùng còn lập lại suy nghĩ ngu ngốc kia, không tin Nhĩ Đông Thần là tên ti tiện; đến sau cùng vẫn không can tâm, anh ta sao lại có thể không có nhân phẩm, khinh người quá đáng như thế?

Cô luôn tự hỏi chuyện này, Nhĩ Đông Thần có phải từ đầu tới cuối anh không hề để cô vào mắt không? Vậy tính toán của anh ta cũng quá kỹ càng đi! Nếu lúc trước chỉ là muốn lợi dụng cô, cũng không cần thiết phải trêu đùa cô như vậy.

Tất Hạnh Trùng thừa nhận mình quá ngây thơ, muốn cho anh ta hối hận tiếc nuối, bởi vì mang thù hận với anh nên cô mới liều mạng thay đổi bản thân mình như thế; nhưng thời gian cũng không làm cô quên những việc đó, trái tim cô đã vỡ vụn rồi, từng nhắc nhở chính mình, sau khi trả thù rồi liền buông tay sau này sống cuộc sống của chính cô.

"Đừng lo lắng cho tớ, tớ biết mình đang làm gì mà." Sau khi đổi màu son, Tất Hạnh Trùng cười để cô bạn thân đỡ lo lắng, nhưng trong cô vẫn ẩn chứa nỗi bất an..

Gặp lại trong hàng trăm trường hợp cô suy nghĩ, trước mắt cũng trong phạm vi kiểm soát của cô, nhưng lần gặp lại vào ngày đó, biểu hiện của cô chứng minh hoài niệm mãnh liệt, cũng có cái gọi là “Đề ý”.

Tất Hạnh Trùng cô đề ý ư, không nghĩ cô vẫn còn đề ý đến anh... Đây là tình cảnh gì vậy????

Đổi sang bộ trang phục thứ hai, đây là một bộ âu phục kiểu mới, hai dây váy hờ hững ở hai bên bờ vai, làn váy dài chấm đất, chân trần đứng trên nền màu đen kẻ bên là một chiếc sô pha, giống như đang cẩn thận tìm kiếm gì đó, bộ dáng phiêu diêu mê người cũng rất nghịch ngợm.

Kỳ thực trong lòng Tất Hạnh Trùng rất hỗn loạn, may mắn ít kinh nghiệm chụp ảnh kiểu này của cô rất phong phú, vừa nghe thấy tiếng hô đổi kiệucô chuyển động tác theo quán tính, giống như một bức họa điêu đẹp mắt vô cùng.

Máy móc làm theo như một đứa trẻ, cô thà tốn nhiều công sức để kiếm nhiều tiền, cũng sẽ cự tuyệt làm theo quy tắc ngầm.

Trong quá trình thay đổi của cô đã biến từ một cô gái ngây ngốc không biết gì, thành một người mẫu cũng có chút danh tiếng, thường chụp những tạo hình nóng bỏng, tất cả đều dựa vào thực lực của cô để đi lên, thực ra cô cũng có tố chất bẩm sinh nên công việc phát triển rất thuận lợi.

Biểu hiện của cô cũng không tệ lắm, rất sống động, ánh mắt cô nhìn xuống dưới, cách đi thướt tha hoàn mỹ, rất thích hợp để quảng bá cho thương hiệu nào đó, đối với cô mà nói cô không thích tranh đoạt lợi ích với ai, chỉ muốn hoàn thành công việc của mình, nhớ đến có lần đụng độ với một đồng nghiệp khác khiến cô rất khó chịu, đến cả tháng sau vẫn chưa hết bực bội.

Đem làn váy kéo đến đầu gối, Tất Hạnh Trùng cong người ngồi xuống, để lộ tra cặp chân bóng loáng, chạm nhẹ lên mặt thoáng có chút nước, khuôn mặt lạnh lẽo, cô cố ý trừng mắt thật lớn để đôi mắt trông lạnh lẽo hơn, khề bừ môi, lúc này trông cô như một tiểu tinh linh lưu lạc đến trần gian bày ra nhiều trò nghịch ngợm vậy.

Vài năm trước cô có nằm mơ cũng không nghĩ cô sẽ trở thành người mẫu, có cơ hội trở thành tiêu điểm dưới ống kính; mỗi một thành tựu bây giờ cô đạt được, cũng nên cảm ơn Nhĩ Đông Thần chứ nhỉ! Tất Hạnh trùng ngẩng đến đây trong lòng lại chợt cười giễu một cái.

Phía sau hậu trường, xem những phân cảnh mà cô lo lắng đến mất hồn, về mặt Nhĩ Đông Thần bỗng phức tạp.

Đưa ra yêu cầu chụp thử, một một mặt là trong lòng anh, còn nhớ rõ đến bây giờ suy nghĩ của cô cũng không quá phức tạp, nhiều năm sau khi xem những phân cảnh quảng cáo thấy có bóng dáng của cô, khi thì lạnh nhạt, khi thì xinh đẹp, khiến anh rất khó phán đoán được cô so với trước đây có điểm gì khác biệt.

Anh vốn nghĩ rằng qua màn ảnh có thể nhìn thấu được suy nghĩ của cô, nhưng hiện tại thì anh đánh giá quá cao năng lực của mình, là cô thay đổi quá nhiều sao? Điều gì có thể khiến một cô bé ngây thơ, nhanh nhẹn đơn thuần, lại có thể có sức quyến rũ lớn như vậy dù chỉ là một cái nhấc tay, chìa chân như vậy? Hoàn toàn là hai người khác nhau.

Nhĩ Đông Thần không biết điều này là tốt hay xấu, cũng không hiểu được thế giới này quy định thế nào là tốt thế nào là xấu; ý nghĩ đơn giản anh cũng không nghĩ ra nổi, anh không cần tốn nhiều tâm tư điều tra, có thể dễ dàng thấy được người con gái sáng ngời rạng rỡ như ngọc của ngày hôm nay, tâm tư lại được giấu thật sâu kín trong lòng, anh không thể nắm chắc được...

Anh rất ít khi chụp ảnh mà bị phân tâm, có nhiều cảm xúc cá nhân, nhưng thật lâu cũng không có cảm giác như hiện tại, nóng lòng nhớ đến hình ảnh đó..

Không thể tưởng được anh lại có thể dung lý do này để dừng đường chính chính tới gần cô, không thể tưởng được sau khi gặp lại, cô sẽ lấy tư cách một người mẫu đề xuất hiện trước mặt anh; nhân tình thế thái đúng là có rất nhiều điều kì diệu.

Nhĩ Đông Thần không xác định được cô có biết tới cái "Sự kiện kia" hay không? Cho dù Tất Hạnh Trùng không có tình cảm gì, anh cũng nhất định có biện pháp, dù sao bây giờ bọn họ đã tiến gần lại với nhau rồi không sợ không làm được.

Mấy năm nay anh không dám tìm cô cũng vì chợt dạ, cho dù có rất nhiều điều muốn hỏi, có rất nhiều điều muốn nói, nhưng chỉ tưởng tượng ra cảnh cô chất vấn anh, oán hận anh, liền lùi bước không dám đi nữa.

Ai nói chỉ có phụ nữ mới có lúc mềm yếu? Đôi khi đàn ông cũng sẽ có lúc như vậy.

Rất lâu trước kia, có một cô bé ôm máy ảnh chờ đợi cầu vồng xuất hiện, hỏi anh thứ anh muốn chụp nhất là gì? Anh còn nhớ rõ mình cho rằng, những thứ nên chụp đã chụp qua, thậm chí mất đi khát khao chụp ảnh. Nhiều năm sau, đi không ít nơi, gặp không ít sự vật, mới biết trên đời này hình ảnh đáng quý còn nhiều lắm.

Mới biết tầm hiểu biết của mình vẫn còn hạn hẹp, Nhĩ Đông Thần cũng thấy rõ ràng, ngay cả chính anh cũng không phát hiện ra mình đang muốn theo đuổi thứ gì; những năm này rất nhiều nơi trên thế giới đã in dấu chân anh, phát hiện ra rằng không hẹn mà gặp anh trở về Đài loan chụp ảnh mở cuộc triển lãm, điều này cho anh thêm dũng khí để tìm cô.

Sự tồn tại của cô mới có thể cho anh cảm giác được hình ảnh trân quý nhất, muốn cô làm người mẫu chụp ảnh, bất quá chỉ là nguyên nhân thứ yếu, mục đích chính là anh muốn tìm về cảm giác của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Những hoạt động náo nhiệt cuối năm, không có lực hấp dẫn đối với Tất Hạnh Trùng, cảnh tượng người người chen chúc vào một chỗ, nghĩ đến thôi đã khiến cô cảm thấy mệt mỏi.

Ngày cuối cùng của năm, thành viên của xã đoàn chụp ảnh rủ nhau đến một bãi biển, chờ bình minh lên để tiến hành chụp hình, tuy rằng ngoài bờ biển rất lạnh còn phải hy sinh giấc ngủ quý báu, nhưng Tất Hạnh Trùng lại cảm thấy rất hứng thú...

Nếu nói khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển, khiến cô cảm thấy rất thần kỳ, có thể ghi lại từng khoảnh khắc đẹp nhất bằng máy ảnh. Năm thứ nhất đại học cô đã bắt đầu hứng thú với việc chụp hình, tuy rằng học hệ trung văn, nhưng trong bốn năm đại học, cô rất muốn sau khi tốt nghiệp được làm công tác hậu kì ở xã đoàn.

Trong thời gian chờ đợi nhàn chán, Tất Hạng Trùng ngồi trong lều vải bên bờ cát, vừa xem các cuốn tạp chí chụp ảnh, vừa nghe thấy tiếng cười đùa của một vài xã viên nào đó.

"Xã trưởng, chờ tới lúc bình minh, anh có thể chụp ảnh chung với em không?" Trên đồi này có rất nhiều phụ nữ thích chưng diện mà không sợ đổ máu mũi, đến bờ biển vào mùa đông, vẫn kiên trì mặc váy ngắn cùn khiến người nhìn muốn phun máu mũi, hoặc là nhiệt tình tăng cao tới mức không còn cảm thấy lạnh chẳng?

"Em cũng muốn, em cũng muốn! Xã trưởng, cầu xin anh cũng chụp ảnh cùng em có được không?" Cũng có loại phụ nữ đến nửa đêm rồi mà còn không chịu tẩy bỏ lớp trang điểm dày cộm đi. Căn cứ theo dự đoán ảnh chụp trên internet, trước khi và sau khi trang điểm có chênh lệch rất lớn, đa số cư dân mạng đều cảm thấy rất ngạc nhiên.

"Kính nhờ, nhân vật chính hôm nay là cảnh mặt trời mọc, không phải các cô cũng không phải xã trưởng có được hay không?" Cuối cùng cũng có người nhào ra kháng nghị, chẳng qua là quần áo cũng không giữ ấm được chỗ nào trên cơ thể, nếu nói khoa trương thì vị này cũng có thể tham gia vũ hội hóa trang gắn lông mi giả, ra sức chớp mắt, "Xã trưởng, kỹ thuật chụp ảnh của em còn rất tệ, anh có thể chỉ dạy thêm giúp em không?"

Phi! Tất Hạng Trùng âm thầm cười sặc sụa, mấy người phụ nữ này biểu diễn thật đặc sắc, vậy là mỗi lần cô đi hoạt động cùng xã đoàn cũng có vài tiết mục để xem cho đỡ buồn. ...

"Không vấn đề gì. Năm mới thứ quan trọng nhất chính là bình minh, mọi người đương nhiên muốn cùng nhau chụp vài tấm hình làm kỉ niệm." Giọng nói nhẹ nhàng trầm ấm mà rất có từ tính, khuôn mặt anh tuấn mang theo nụ cười thân thiết làm điên đảo lòng người, "Trước khi có người hướng dẫn. không bằng cô cứ thoải mái chụp, để tôi xem trình độ của cô đến đâu, nói không chừng cô rất có tài năng, không cần phải khiêm tốn đâu!"

Ha! Xã trưởng đại nhân vừa sử dụng một chiêu đã khiến người ta cam tâm tình nguyện, khiến Tất Hạng Trùng thầm nghĩ đập bàn tán dương, giả vờ khuất phục dưới dòng nước chảy xiết, khiến cô không nhịn được cười trộm trong lòng.

Tất Hạng Trùng cũng không phải người ngoại đạo, xã trưởng Hà Nhĩ nổi tiếng đẹp trai cũng không khơi dậy nổi hứng thú trong cô, ngoại trừ kỹ thuật chụp ảnh tuyệt đỉnh khiến cô khâm phục, thứ khiến cô chú ý nữa là, có thể xã trưởng và cô giống nhau, cũng có sở thích nói giỡn.

"Nhĩ Đông Thần", xem từ mặt chữ không có vấn đề gì, nhưng phiên âm khiến người nghe phải suy nghĩ nhiều; giống tên "Tất Hạng Trùng" của cô, khi có người hỏi quý tính đại danh, khi nói tên, bình thường sẽ bị hỏi tiếp một câu "Sau đó thế nào?".

Không có tiếp theo, cô họ "Tất", tên "Hạng Trùng", gặp phải đồng âm không phân biệt được càng phiền não hơn, còn có thể hỏi cô một câu, như "Trình" của phương trình, "Trần" của Nhĩ Đông Trần.

"Nhĩ Đông Thần", "Nhĩ Đông Trần", nói vậy chắc anh cũng hay gặp những trường hợp tương tự như thế

Bình thường anh luôn rất nhiệt tình với các xã viên, nhưng lúc này ánh mắt không lịch sự của Nhĩ Đông Thần nhìn về phía Tất Hạng Trùng đang cười trộm mà bà vai run run; sau đó cô ngẩng lên vừa vặn bắt gặp ánh mắt của anh, anh rất hào phóng tặng lại cô một nụ cười, bị bắt ngay tại trận cô xấu hổ cúi đầu lạt lạt quỳn tạp chí làm bộ đang xem rất chăm chú.

Thực ra cô cũng không cần khăn trang, chẳng qua chỉ là nhìn lên mà thôi, nếu Nhĩ Đông Thần bị nhìn như thế, anh hẳn đã sớm rất quen thuộc với việc ấy.

Trên thực tế, Nhĩ Đông Thần đã quen với việc ôm ấp giai nhân rồi, nhiệt huyết thời trai trẻ, về bản năng của cơ thể, về cảm giác được chinh phục câu đàn ông, anh cũng không chán ghét trở thành tiêu điểm của mọi người. Thời trung học, miễn là nhìn vừa mắt, anh đều không bài xích mà trực tiếp qua lại, thẳng thắn duy trì quan hệ bạn giường với đối phương.

Kỳ thật nói là quan hệ bạn giường, đối với anh thì gọi là sex Friend thì chính xác hơn! Nhĩ Đông Thần cũng quên mất thời gian, bỗng một ngày anh nhận ra rằng mình vẫn rất ngây thơ, phát hiện việc lưu luyến bụi hoa, làm tình thánh tự cho là đúng rất ngán, rất không thú vị.

Hiện tại, những người phụ nữ mù quáng vây quanh anh, Nhĩ Đông Thần xem đó là những tia màu điểm xuyết cho cuộc sống của anh, thỉnh thoảng nói chuyện trên trời dưới đất, lúc nóng lúc lạnh, thời gian không cần thì xua đuổi. Khi anh làm việc mà anh thích nhất [chụp ảnh] thì dù chỉ một tia quấy nhiễu nhỏ anh cũng từ chối.

Tất Hạng Trùng đang giả bộ như không có chuyện gì, nhưng vẫn cảm thấy rất lúng túng, trừ việc này ra, còn cảm thấy rất sâu sắc.

Nhìn người kia nhếch miệng cười yếu ớt, đối với người không mê trai đẹp như cô mà nói, cũng choáng váng ngay lần đầu tiên nhìn thấy anh cười; Tất Hạng Trùng cô cuối cùng cũng trải nghiệm được lực sát thương kinh người của anh, khó trách người ở "Đông Thành" ngày càng tăng lên.

Tai họa! Một người vừa đẹp trai vừa tài giỏi, tính tình tốt, rất nam tính, đúng là một yêu nghiệt..

Tất Hạng Trùng thầm nghĩ như vậy, khi đuổi người toàn thân cô đều đau nhức, cô liếc nhìn yêu nghiệt phía trước, bỗng nhiên cảm thấy lạnh toát, cô trùng mắt thật lớn.

Trời ạ ! Phong cách thoải mái kia của Xã trưởng đúng là đòn trí mạng đối với phụ nữ..

Chỉ cần đeo máy ảnh lên Nhĩ Đông Thần như trở thành người khác, hoàn toàn khác với vẻ hòa nhã bình thường, với ống kính máy ảnh thì luôn nhìn bằng ánh mắt sâu sắc thâm thúy, dường như ánh mắt ấy có thể nhìn thấu mọi việc trên trời dưới đất, đầu tiên dung đôi mắt ấy để tìm kiếm đối tượng, sau đó chụp lấy, để làm bằng chứng cho sự vật ấy.

Lúc này Nhĩ Đông Thần nói năng rất thận trọng, thậm chí hơi lạnh nhạt, khó mà gần gũi, ngay thời khắc quan trọng, có thể khiến người khác không dám tới gần, nếu có người vẫn có can đảm, thì ngay lập tức sẽ được mở mang kiến thức về anh.

Anh càng như vậy, càng khiến mấy phụ nữ kia điên cuồng, với chuyện này mà nói Tất Hạnh Trùng có hai điều bất khoan, phải chăng mấy phụ nữ kia thích bị ngược, việc này cô không thể nào lý giải nổi. Hoặc là xã trưởng có hai tính cách khác nhau trong một con người chăng?

Hai con người. Chắc chắn, thật sự là gặp bội tai họa!

Sớm chủ nhật đầu đông, Tất Hạnh Trùng lưu luyến ở chốn thật lâu mới quyết định rời giường đi đánh răng rửa mặt, cô lái xe tới trung tâm chợ cách chỗ cô ở khoảng một giờ đi đường, mặc kệ gió rét.

Cô ôm lấy cơ thể nhỏ bé của mình, bảo bối duy nhất của cô giữa sườn núi vắng vẻ này chính là chiếc máy ảnh, cô chán ghét việc vận động, mới đi một chút mà cô đã thở hồng hộc, thở như trâu, không thể không bội phục những người vẫn có thể vừa đi vừa nói cười kia.

Cách đó không xa, một ông lão tóc trắng xóa đứng bên thềm đá, phía sau ông chính là một bà lão đang vươn tay ra, bàn tay ấy có lẽ đã phải làm những việc rất nặng nhọc.

Ngay lập tức! Cô nhanh chóng nháy máy ảnh liên tục.

Đôi vợ chồng già bị hành động này của cô làm cho hoảng sợ, bỗng ngây ra như phỗng, hai tay xấu hổ dửng giữa khoảng không. Cô gái này giống như chó săn ở trên TV hay sao? Nhưng sao chó săn lại tìm đến chỗ hai vợ chồng già bọn họ chứ? "Tiểu, tiểu thư, chúng tôi là vợ chồng hợp pháp đó!" Dưới tình thế cấp bách, ông lão cũng không biết mình đang nói gì.

Không phải là đang hoài nghi bọn họ ở ngoài này yêu đương vụng trộm chứ, còn tìm riêng một người tới chụp ảnh nữa! Bà lão bên cạnh liếc chồng mình một cái.

"Ách. Cháu biết, cháu biết, là cháu đã thất lễ, thật xin lỗi." Tất Hạnh Trùng liên tục không ngừng xin lỗi, "Cháu không phải nhân vật khả nghi nào, cũng không có động cơ bất chính, cháu rất hứng thú với việc chụp ảnh, cháu muốn chụp một bộ ảnh với những động tác cầm tay khác nhau."

Tất Hạnh Trùng giải thích cho ông lão nghe, đôi vợ chồng già vẫn không hiểu, cô lại nhanh chóng nói : "Vừa rồi cháu thấy ông với bà ở trên bậc thềm cầm tay nhau, là một loại tin tưởng lẫn nhau, khiến cháu rất cảm động, cho nên mới nhìn không được bấm máy chụp, nếu ông bà cảm thấy bất tiện, cháu liền xóa những tấm ảnh đó được không ạ."

Hôm nay cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, vì tránh cho nhân vật vì chuẩn bị chụp hình mà cứng ngắc không tự nhiên, cô liền tiền trạm hậu tẩu, tuy rất tiếc, nhưng chân dung của người khác người ta có quyền cho chụp hay không, cô rất tôn trọng quyết định của họ.

Mặc dù là ảnh được chụp vội, nhưng Tất Hạnh Trùng tin tưởng vào cảm giác của cô, nếu thật phải xóa bỏ, cô thật sự rất tiếc nuối; giờ máy ảnh lên, giờ phút này như nặng thêm mấy ngàn cân, cô định trước mặt đôi vợ chồng già này xóa bỏ những tấm ảnh đó đi, ngẩng mặt lên, cô thấy rất ngạc nhiên vì hai ông bà này đang đỏ mặt.

"Chúng ta đều lớn tuổi rồi, không so đo với cô bé về mấy tấm ảnh đâu" Ông lão ho nhẹ, nhanh chóng nói. . .

"Ý của ông là."

"Cô bé, không quan hệ, ảnh chụp cháu giữ đi!" không biết tay ông lão nắm chặt lại khi nào, dựa vào một câu nói khiến ông tin tưởng, làm cho hốc mắt cô hơi đỏ lên.

"Vâng, tay là chi quan trọng nhất, mỗi cử chỉ của cánh tay đều có ý nghĩa khác nhau, ý muốn đã thể hiện trong toàn bộ động tác của bàn tay, những người cầm điếu cũng có 『 ngôn ngữ của người cầm điếu 』, vậy nên cháu đã rất muốn chụp cảnh những người tay trong tay, giống như một câu chuyện xa xưa vậy."

"Giống như bắt tay lễ phép, hay khi phản kích thì vỗ tay hoan nghênh sao?"

"Ông à người thật lợi hại, chỉ một chút đã hiểu cháu đang nói gì!" anh và cô gặp nhau cũng tính là tri âm sao? Giờ phút này cô rất muốn cùng xã trưởng nắm tay nhau thật chặt.

"Cháu giải thích rất rõ ràng, ý nghĩ không khó lý giải, vậy cháu có thu hoạch được gì không?"

"Có rất nhiều ạ! Ngoài leo núi giảm béo ra, còn có những vị mặc bộ Tây trang thẳng thốn, hay bộ trang phục công sở chật hẹp, đứng, ngồi, tay đưa lên thế nào, ngay cả hơi thở; cả những cái nắm tay cổ điển, cháu cũng không có bỏ qua." Nhẹ vỗ về thành quả phong phú duy nhất trong máy ảnh, Tất Hạnh Trùng tươi cười nói.

"Tôi có được thu hoạch ngoài dự tính, lúc lên núi xem cảnh đêm không may bị lạc đường, đến hừng đông mới xuống được chân núi, thật bất ngờ lại chụp được cảnh hai người đang bỏ tay nhau ra với bộ dáng đang giận dỗi đôi phương, cứ tưởng rằng sẽ chọc giận bọn họ, ai ngờ hai người họ xấu hổ nhìn nhau vài giây, chuyện bị chụp lại là bước đệm để họ hòa giải, còn chủ động nắm tay nhau để cháu chụp nữa, không biết cháu đây có tính là ở hiền gặp lành hay không nhỉ? Ha ha!"

Nghe cô thao thao bất tuyệt, tự nhiên trong đầu Nhĩ Đông Thần phác họa nên một hình ảnh, đứng một bên đánh giá đôi mắt sáng thần thái rạng rỡ của cô; anh không ấn tượng lắm đối với cô, vẫn nghĩ cô là người rất nội tâm, xem ra có thể anh đã nhầm rồi.

"Tôi lo nếu báo cho người ta trước khi chụp sẽ bị khản trương, cho nên mới nhân lúc biểu tình tự nhiên nhanh chóng bấm máy, rồi mới tới báo cho đôi phương biết, hỏi bọn họ có đồng ý cho tôi giữ lại ảnh không?." Chỉ cần là việc liên quan tới chụp ảnh là cô luôn miệng nói không ngừng được, dường như đã quên mất cô và Nhĩ Đông Thần cũng không phải ưa nhau cho lắm, "Tôi rất tôn trọng quyết định của người bị chụp, nếu không được giữ lại ảnh thì rất đáng tiếc, nhưng nếu họ cho phép được giữ lại, tôi rất cảm tạ tấm lòng của họ."

"Cho nên em vừa báo tôi, không phải bởi vì nhận ra tôi, mà là muốn hỏi ta có muốn cho em giữ lại ảnh không sao?" Nhĩ Đông Thần nghe ra chút manh mối, cũng không biết có phải cô làm vậy để muốn anh chú ý đến không, anh nhớ không lầm thì cô đã nói, khóa học năm đó, lần đầu tiên không phải cô nhìn lên anh.

"Đúng rồi, ha ha!" Cô gãi gãi đầu, cười gượng hai tiếng, thật là không biết xấu hổ, cô không phải người ở "Đông Thành" rất khó để chỉ nhìn bóng lưng mà nhận ra anh cho dù là nhìn nghiêng mặt, vừa rồi một chút cảm giác quen thuộc cô đều không cảm thấy.

Cô thẳng thắn thừa nhận, Nhĩ Đông Thần lặng đi một chút, lại nghĩ đây là chiêu làm bộ vô hại, rất nhiều nữ sinh vây quanh anh; chiêu này anh cũng gặp qua nhiều lần rồi, nhưng anh tôn trọng suy nghĩ của mỗi người, cũng lười quan tâm đến những phụ nữ giả bộ rụt rè nguy tạo như vậy.

"Cháu có thể cho ta xem thành quả của cháu một chút không?" Trọng điểm với ông lão vẫn là mấy tấm hình khi này mà cô chụp.

"Cháu là muốn xã trưởng xem qua một chút rồi nhận xét, nhưng ngại hình xấu, cho nên." Tâm huyết của cô đang dâng trào nên không để ý tới thứ gì khác kỹ thuật của cô cũng đã có tiến bộ, nhưng vẫn chưa thể nói là chuyên nghiệp, thực sự sẽ khiến cao thủ trước mặt này chê cười một phen.

"Vậy cháu có thể lên cho ta xem một chút không? Tuy rằng ta lớn tuổi rồi, nhưng vẫn rất tò mò!"

Vừa dứt lời, đáy mắt Nhĩ Đông Thần hiện lên tia kinh ngạc, sau đó vội giấu đi, ánh mắt có vẻ chờ mong, thế nhưng cô lại không hay để ý tới anh.

Trước giờ cô vốn rất kính trọng người già, nếu ông lão thực muốn xem ảnh, cô không lý do gì lại đi từ chối yêu cầu nhỏ này!

Tất Hạnh Trùng gỡ máy ảnh trên cổ xuống, thao tác nhanh chóng hiện ra loạt ảnh chụp, "Đây là ảnh chụp vợ chồng ông Lý! Nếu ông bà thường hay leo núi này chơi, nói không chừng có thể cùng họ thân thiết."

"Đầu gối của ta không được tốt lắm, đã nhờ Đông Thần theo giúp đi tản bộ." Dường như ngại Tất Hạnh Trùng phải theo quá nhanh, ngón tay bấm máy có vết trầy, lưu loát chính xác mà hé lộ ra, "Có thể là cháu trình độ chưa cao, mấy tấm phong cảnh này, chưa có đủ độ nét, có nhiều chỗ không thấy được rõ ràng, nhưng ta thấy cháu đem ảnh chụp này rửa thành ảnh đen trắng, chỉnh sửa một chút, có lẽ sẽ có sự khác biệt."

"Rửa thành ảnh đen trắng phải không ạ." Tất Hạnh Trùng còn đang nghĩ nên hoàn thành bức ảnh như thế nào, cuối cùng cũng đã có biện pháp.

"Tiểu nha đầu, rất có thiên phú! Ta thực thích mấy tấm hình cháu chụp rất có độ tinh khiết." Không quan hệ nhân vật trong ảnh chính là bản thân ông lão, chính là bức ảnh có tỷ lệ rất cân đối người chụp ắt hẳn là có tài nghệ.

"Cám ơn ngài." Tất Hạnh Trùng cười cười, "Thì ra ông là người trong nghề!"

"Ta nghe cháu nói chuyện đầu vào đấy, biểu đạt năng lực rất có logic, không giống những người trẻ tuổi nói chuyện chút nào, nói chung, là do cháu nói chi chụp ảnh nên mới tò mò muốn xem ảnh cháu chụp một chút; nếu người ta muốn thoái thác cũng có rất nhiều lý do. Trong một bài văn từ ngữ tốt cũng không hẳn, mà cả câu cú cũng cần phải hoàn chỉnh, chụp ảnh cũng như vậy, ảnh cháu chụp cùng con người cháu rất giống nhau, có cảm giác chân thành, cũng rất tình cảm."

"Thật vậy sao?" Mặc kệ đó là lời khách sáo, đối với những người trẻ như cô thì đó là động lực rất lớn, bởi vì cảm nhận được lời khen đó là thật tâm, cô cảm động đến muốn rơi lệ, đừng nhìn cô bình thường câu nệ tiểu tiết, lời nói sắc bén, trên thực tế, cô sống khá cởi mở và thoải mái

"Đừng hoài nghi! Ta chưa bao giờ tùy tiện khen người khác." Biết rõ như thế, Nhĩ Đông Thần như thế nào mà cô được ông ngoại khen là ảnh chụp có tình cảm.

Nghe vậy, Tất Hạnh Trùng rất cảm động, cô hy sinh giấc ngủ chạy đến đây, vất vả như vậy quả nhiên rất đáng giá, đối với sự ủng hộ của người nhà của anh, xem ra cô đã gặp được người tốt, cô cúi người xuống coi như lời cảm ơn ngầm đến ông ngoại của Nhĩ Đông Thần.

Nhưng bây giờ cô đã biết, Thì ra là ông ngoại chứ không phải ông nội, là ông ngoại! Đợi chút, ông ngoại?

Tự nhiên cô ôm máy ảnh nhảy dựng lên, hai mắt tròn trong đầy kinh ngạc, "Ngài, ngài. . . . Ngài là bậc thầy Trần phong sao?"

"Em có ổn không?" Thấy Tất Hạnh Trùng hóa đá một lúc lâu không cử động, Nhĩ Đông Thần có ý tốt quan tâm, nhưng phản ứng của cô cũng là quá khoa trương đi, như thể gặp một bậc cao tăng đắc đạo, hại anh khi này thiếu chút nữa thì phun ra câu "Nữ thí chủ, ngài nói quá lời".

"Cháu biết ta sao?" Trần Phong mỉm cười.

Tất Hạnh Trùng nuốt nước miếng, rồi ra sức gạt đầu, "Nhíp, Nhíp ảnh gia đại tiền bối Trần Phong, danh tiếng lẫy lừng! Cháu rất thích nhất tác phẩm [NUỐC] của ngài, yên lặng, giọt nước, bàng bạc, các mọi góc ảnh đều đạt trạng thái hoàn mỹ, ngài chính là thần tượng của cháu! Lúc đầu cháu nghĩ rằng Nhĩ Đông Thần học trường chỉ là “ Gối thêu hoa” (ý nói là những người chỉ có vẻ bề ngoài mà bên trong trống rỗng ấy □), sau này nghe tới anh ấy là cháu của ngài, cháu mới gia nhập hội nhíp ảnh.

"Thêu hoa. Gối đầu?" Nghe được lời cô, trán Nhĩ Đông thần hiện lên ba vạch đen, chẳng lẽ cô có cảm tình với cái gối thêu hoa sao?

"Xã trưởng, thật xin lỗi, tôi chỉ nói thẳng, không có ác ý , sau khi gia nhập xã đoàn tôi mới biết được không thể nhận xét một người chỉ thông qua vẻ bề ngoài, kỹ xảo chụp ảnh của xã trưởng thực khiến người ta bội phục, thật không hổ là cháu ngoại của tiền bối Trần Phong!"

Tất Hạnh Trùng nhanh chóng khẳng định, khiến Nhĩ Đông Thần dờ khóc dờ cười, cô không trả lời câu hỏi của anh, mà vòng vo nói tới chuyện khác hành động rất chi là tự nhiên! Thế nhưng lại chiếm hết lời nói của ông ngoại, anh cũng đến bội phục , ông ngoại thực sự là nhíp ảnh gia có tiếng một thời, tuy vậy anh cũng chưa bao giờ có áp lực dưới danh tiếng của ông, anh thực sự rất tự hào là cháu ngoại của ông.

"Đông Thần, vị đồng học này của cháu rất thú vị." Ông lão thân thiết rót chén nước cho cô, "Hàn huyền nhiều như vậy, cháu cũng khát nước rồi! Đúng rồi, tên cháu là gì?"

"Tất Hạnh Trùng." cô nhẹ nhàng trả lời, cô muốn biểu hiện thật hoàn hảo trước mặt vị đại thần tượng này..

Cô không bao giờ dám nghĩ tới sẽ có ngày đứng trước mặt thần tượng của mình mà nói chuyện như thế này, hơn nữa thần tượng còn rót nước cho cô; trời ạ! Cô không dám mơ tới ấy chứ!

"Sao?"

Nhận ra sự nghi hoặc của ông lão, cô nhanh chóng giải thích: "Chữ [Tất] trong đầy đủ, [Hạnh] trong hạnh nhân, [Trùng] là trong sáng, tên cháu là Tất Hạnh Trùng."

"Tất Hạnh Trùng..!" Ông lão liếc đưa cháu ngoại một cái, tuy cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, không khỏi cười thoải mái.

"Đây là vốn tên là sao?" Thân là xã trưởng, anh đối với cái tên này không phải hoàn toàn không có ấn tượng, chính là trước kia anh nghĩ cô nói giỡn, nếu là đùa thì anh không để trong lòng.

"Đương nhiên, tên anh không phải vốn là tên sao?" Anh ta đang nghĩ cái gì vậy. Chỉ người nhà anh mới được hài hước, không cho cô đùa giỡn lại sao? Bất quá, kỳ thật hai người bọn họ đều là vô tội .

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của cô, khóe miệng Nhĩ Đông Thần chợt nhếch lên, nghĩ rằng cô đang cố tình tỏ ra hài hước đây mà.

"Tất tiểu thư."

"Đại sư, nếu ngài không chê phiền phức, gọi cháu Trùng Trùng là tốt rồi, bạn bè của cháu đều gọi như vậy ạ ."

"Vậy cháu cùng Đông Thần gọi ta một tiếng ông ngoại là tốt rồi." Thân là bậc thầy nhíp ảnh đương thời, Trần Phong cũng do thực lực, "Trùng trùng, cháu cũng đọc đại truyền hệ sao?"

"Không, cháu đọc Trung văn hệ ."

"Trung văn hệ sao? Khó trách nói đầu vào đấy, còn liên quan đến việc cháu chụp hình."

Vừa nghe Trần Phong nhắc tới chụp hình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tất Hạnh Trùng trùng xuống, ý nghĩ đầu tiên là đại sư không muốn cô giữ lại ảnh, "Ngài không phải là muốn để cháu xóa mấy tấm ảnh đó chứ?"

"Nếu không cho cháu lưu lại ảnh chụp, không phải nói chúng ta không đủ thân thiết sao?" Ông chỉ thấy vừa rồi nhắc tới, đồng ý cho cô giữ lại mấy tấm hình, mấy người đó rất thân thiện.

Cho nên ý của đại sư là nguyện ý cho cô giữ lại ảnh? Tất Hạnh Trùng lập tức tươi cười rạng rỡ, có thể cùng với thần tượng nói cười đùa giỡn vui vẻ, khiến cô cảm thấy hôm nay thực sự rất may mắn!!!

"Cháu có mấy tấm vẽ, ngài có thể kí tên giúp cháu được không? Cháu cam đoan là tự mình sử dụng, tuyệt không lấy để kiếm lời!" Cô làm như vậy có bị coi là cơ hội không nhỉ? Nhưng gặp được đại sư thế này không thể không cơ hội được.

"Ta nói này, đến nhà ta chụp hình đi!"

"Trong nhà?" Tất Hạnh Trùng nhất thời không biết phải làm gì

"Nhà ai?" Nhĩ Đông Thần cũng không kịp suy nghĩ gì.

"Nhà của ta có không gian riêng chụp ảnh muôn màu rực rỡ, thiết bị đều đạt tiêu chuẩn, ta thích phong cách chụp ảnh của cháu, cũng cấp thiết bị cho cháu vô điều kiện, để cháu tiết kiệm chút chi phí, nhân tiện để cháu ta giúp cháu. Ta nói, nó ở bên cạnh hỗ trợ cháu."

Tất Hạnh Trùng hoàn toàn không nghi ngờ cái mà đại sư gọi là "Đạt tiêu chuẩn", tiết kiệm tiền lại có chuyên gia trợ giúp, quan trọng là, người yêu thích chụp ảnh ai không muốn được đại sư chỉ bảo cùng với trang thiết bị chất lượng tốt chứ.

"Nhưng vô công bất thụ lộc, cháu sao có thể nhận được ạ?"

"Ta không phải vừa mới nói thích phong cách chụp ảnh của cháu sao? Khó có dịp gặp được văn bối thường thức như vậy, coi như ta tận tâm, giúp văn bối, có việc gì sao?" Nếu thật muốn tiến tới chuyên nghiệp, phải tốn thời gian và tinh lực không ít; mời người giúp đỡ hoặc chính mình mở phòng chế tác, phải có vài máy ảnh chụp chuyên nghiệp, nếu không có Bá Nhạc giúp đỡ, chỉ dựa vào một chút tiền vốn của chính mình thì thực là khó nói; ông là người từng trải, cho nên mặc kệ là cháu ngoại là xã trưởng gì đó, vẫn là rất thích tiểu nha đầu lanh lợi này, ông muốn ra tay giúp đỡ một phen.

• Bá Nhạc: điển tích thời Xuân Thu chiến quốc, ý chỉ phải có người có tiềm lực về mọi mặt giúp đỡ mới có thành công.

Nghe lời nói y như trong giấc mộng, làm Tất Hạnh Trùng muốn rơi lệ .

Cho dù Trần Phong đại sư nói không có vấn đề gì, chỉ bằng thích phong cách chụp hình của cô, cô đã rất thỏa mãn rồi.

Cái gọi là dậy sớm để côn trùng ăn, chỉ là tình huống hiện tại của cô; hôm nay hi sinh giấc ngủ cùng ô chăn quả nhiên rất đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Đáp ứng yêu cầu lần trước, Tất Hạnh Trùng tới nhà Trần Phong đại sư.

Trong phòng có mấy cái tủ bày biện ra rất nhiều loại máy chụp hình khác nhau, có máy trông rất cổ, có máy ảnh cao cấp, cũng có máy ảnh kỹ thuật số theo trào lưu mới nữa, còn có cả loại chụp hình có chức năng chụp đơn Polaroid.

Mấy thứ này đã đủ khiến cô than thở rồi, lại thấy có mấy gian phòng khác nhau, cách bài trí những chiếc giá khác nhau, phong hình, các loại đèn chiếu, đèn flash, màu ảnh, đặc biệt còn có các loại giấy để rửa ảnh sau khi lấy hình từ phim ra, cô dường như muốn hét thật to lên, đi đến cái đích cuối cùng của ngày hôm nay, phòng tối, cô thiếu chút nữa đã cảm động rớt nước mắt!

(Phòng tối: phòng để rửa ảnh đó các nàng)

Không gian rộng rãi, nước rửa cũng được bày biện lên bàn chỗ có thể dễ dàng nhìn thấy nhất, bồn rửa, khay nước, cốc đựng, các bản màu đầy đủ, máy móc chuyên nghiệp, lọc sắc ảnh, tăng nhiệt độ. mọi thứ rất đầy đủ, máy điều hòa ở đây cũng là có người thiết kế riêng, cô chưa từng xem qua có phòng tối nào lại xa hoa như thế, chuyên nghiệp như thế, phải chăng đây chính là nhiệt huyết đam mê niềm mong ước của mọi nhiếp ảnh gia trên thế giới!

Hôm nay hoạt động của xã đoàn mới kết thúc, Nhĩ Đông Thần tới hỏi cô buổi chiều có rảnh không, nói là Trần Phong đại sư. Đó! Không, là ông ngoại của được mời tham dự hoạt động nhiếp ảnh số một tại Trung Quốc, đặc biệt bảo cháu ngoại đừng quên mời cô tới nhà.

Đường đường là một đại sư nổi tiếng như thế lại đi quan tâm bồi dưỡng một văn bối như cô, cô há lại không vui mừng sao? Đường nói là lúc rảnh rồi, cho dù muốn cô không lấy được bằng tốt nghiệp, cô cũng vui mừng mà cam chịu!

Cô cảm thấy một loạt những ánh mắt có thể giết người từ “Đông Thành”, an toàn ngồi vào xe xã trưởng, cô không có cảm xúc gì khác ngoài trạng thái lâng lâng như sắp có được thứ gì quan trọng lắm vậy.

"Tôi thật sự Quá hạnh phúc!" Hai tay cô chống cằm, mắt hướng về phía trước, ánh mắt không giấu được niềm hạnh phúc đó!

"Cô quá khoa trương!" Nhĩ Đông Thần không khỏi sững sờ bật ra một câu, chỉ là Tất Hạnh Trùng vẫn đang chìm đắm trong thế giới của cô, không để ý anh; bình thường phụ nữ chỉ lộ ra khuôn mặt đáng yêu như con nít khi có đồ mỹ phẩm cao cấp, quần áo giày dép thời thượng, hoặc là trang sức tinh phẩm, mới mới rơi vào trạng thái mộng ảo, nhưng trước mắt đều toàn là dụng cụ cùng các loại máy móc, người này còn ở đây hạnh phúc cái nỗi gì chứ?

Cũng may trên người cô mặc chính là quần áo, nếu không đặt cô vào đám mây, anh nghĩ chắc chắn sau vài giây cô có thể bay lên tận trời.

"Cô thực thích chụp ảnh?" Anh nhìn cô cười tới không khép nổi miệng, không thể nói gì hơn với tình trạng kích động muốn lên trời của cô, mặc dù lâu rồi anh không mang phụ nữ về nhà, phản ứng của bọn họ rập khuôn theo mẫu, anh đã sớm biết nhưng không thể chê trách.

Bình thường phụ nữ bị kích động là do bạn trai dẫn về nhà gặp trưởng bối, hơn nữa còn ăn diện thật đẹp mắt, trang sức lộng lẫy, nhưng Tất Hạnh Trùng không có giống như vậy.

"Rất thích, rất thích, thật sự rất thích!" Mặc dù đã cố gắng thể hiện xúc cảm mãnh liệt, nhưng dường như thể vẫn không đủ, đối với việc chụp hình mà nói dùng từ nhiệt tình yêu thích cũng không quá đáng, "Anh không thấy là rất khó tưởng tượng nổi sao? Máy móc cứng nhắc như vậy chúng ta lại dùng mắt thường để nhìn vào, hình ảnh nhìn thấy rất nhỏ; có thể lưu lại những hình ảnh đã đi vào quên lãng, đem tất cả hiện ra trước mắt không tốt sao."

"Tôi hiểu." Dĩ nhiên anh cũng khắc sâu cảm giác ấy, nếu không cho dù chịu ảnh hưởng của ông ngoại, anh cũng không lao vào con đường này điên cuồng tới mức không thể thoát ra mà cũng không muốn thoát. Chỉ là, trừ bỏ những cô gái có thiên phú về mặt này thì anh không kể, anh rất ít gặp những người phụ nữ có nhiệt tình với chụp ảnh, cho dù có, anh cũng chưa thấy qua loại nhiệt tình như thế, anh thấy vẻ rực rỡ lóe lên trong mắt cô, anh tin cô đây không phải đang diễn trò mà thực sự yêu thích chụp hình.

"Thấy dụng cụ chụp hình chuyên nghiệp như vậy, anh cũng rất hứng thú đúng không?"

"Ha ha, có thể." Hưng phấn? Nơi này là nhà anh mà, từ nhỏ anh đã không có việc gì liên vào phòng tối ngủ mê mết, nhưng mà anh không nỡ dội cho cô một gáo nước lạnh, "Cho nên cô gia nhập nhiếp ảnh xã là bởi thực sự thích chụp hình?"

Cô nhìn ra ngoài cửa xe một lúc rồi lại trầm ngâm, dường như giống như hôm nay cô đã quá ôm vụng tưởng rồi, anh vẫn nghi ngờ cô, anh một chút hứng thú với cô cũng không có sao?

Tất Hạnh Trùng không hiểu vì sao anh lại hỏi câu này, mấy giây sau liền bừng tỉnh

"Xã trưởng, anh lo tôi đối với anh sẽ có lòng dạ xấu xa sao?"

Anh nghe vậy dừng một chút, lòng dạ xấu xa? Thật ra thì cũng không có nghiêm trọng như vậy,

"Tôi chỉ là"

"A! Thì ra là là anh lo lắng hôm nay tôi tới nhà anh có mục đích khác, dọc đường mới hỏi chuyện của tôi hả?" Tất Hạnh Trùng còn đáng nghi ngờ tự hỏi, xã trưởng bình thường rất trầm lặng sao hôm nay lại phá lệ hỏi cô nhiều vấn đề thế, "Ai nha! Yên tâm, mặc dù anh có đẹp trai, nhưng cá muối hay rau cải mỗi người đều có sở thích riêng, cũng có nhiều phụ nữ không thích kiểu như anh."

"Đây là bao biện sao?" Từ nội tâm Nhĩ Đông Thần phát ra nghi ngờ, những lời này mặc dù là muốn để anh yên tâm, nhưng hình như nghe rất chói tai thì phải

"Không phải bao biện, tôi nói bề ngoài của anh tuần tú tài hoa, rất khó để có người không thương thức, nhưng cũng không thể người nào gặp anh cũng yêu thích được." Cô nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát nên giải thích lời nói kia của cô thế nào, "Ý của tôi là, không có cái gì là quá hoàn mỹ cả, nếu mọi người đều thích anh, đó không phải là chuyện quá quý dị sao?"

Thấy cô rất thành tâm, không có điểm ác ý, Nhĩ Đông Thần dở khóc dở cười, cô đây là đang an ủi lòng anh sao, không phải mỗi người phụ nữ đều là Sói hoang? Cô đây là không hiểu lầm cái gì? Anh đây cũng sợ ngày nào đó bị phụ nữ ngày ngày vây lấy, mỗi ngày đều phải lo lắng đối phó.

Tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng vang lên, Tất Hạnh Trùng cười xin lỗi anh một cái rồi quay đầu nghe điện thoại, Nhĩ Đông Thần đứng lúc có cơ hội để quan sát cô thật kĩ.

Áo T shirt màu xám tro, quần jean, tóc buộc đuôi ngựa, cũng không trang điểm, cô cũng không phải phụ nữ có ánh mắt trong veo, nhưng phong cách rất tươi trẻ tự nhiên, lúc không nói chuyện nhìn rất uyển chuyển, sau này chung đụng xem ra rất thú vị đây.

Như chính cô nói, thực sự rất bộc trực, thẳng thắn có trắng trợn phải rồi trắng trợn rất buồn cười.

"Tớ biết rồi! Tiểu Lam có nói sáu giờ rưỡi gặp nhau ở quán lẩu cay. Tại sao phải đổi chỗ? Vậy cậu đi bác sĩ sao?" Âm thanh của Đường Vi hoàng khan khan rất yếu, Tất Hạnh Trùng không nghe thấy gì áp sát tai vào điện thoại, "Tôi cảnh cáo cậu, cậu hôm nay không đi bác sĩ, chủ nhật không cho phép cùng mọi người đi ra ngoài. Người nào quan tâm cậu à? Tớ là sợ cậu lấy bệnh. Cậu còn dám nói! Cậu trở về Đài Loan trước một ngày, tớ không phải nói cậu nước lạnh lắm phải giữ ấm sao? Còn không phải quan tâm cậu, tớ sớm biết cậu dễ bị cảm, mỗi lần bị cảm lại bộ dáng nhếch nhác. Cảm động cái gì á! Nói cho cậu biết tự lo cho mình cho tốt đi?"

Tất Hạnh Trùng hiểu người chị em tốt của cô mỗi lần bị bệnh là giả chết, bởi vì cô ấy rất sợ phải đi gặp bác sĩ với lười uống thuốc, dứt khoát ra lệnh: "Phiền chết! Trước tiên đi bác sĩ, uống thuốc xong gọi lại cho tớ! Tớ nay tớ sẽ tìm cậu, nếu để tớ biết cậu không đi bác sĩ, còn lừa gạt tớ, cậu sẽ chết chắc!"

Tất Hạnh Trùng buồn bực cúp điện thoại, vừa quay đầu lại nhìn thấy Nhĩ Đông Thần, cô mới ý thức tới mình vẫn còn ở nhà người ta, "Ha ha! Thật ngại quá, đó là bạn thân của tôi, mấy ngày trước ra nước ngoài tham gia cuộc thi thiết kế thời trang, mỗi lần rời Đài Loan lại bị cảm, vì quá quen thuộc nên chúng tôi nói chuyện sẽ không khách khí."

Nhĩ Đông Thần chỉ cười không nói, nghe giọng điệu cô nghe điện thoại, anh hoàn toàn không hoài nghi cô và người gọi tới có giao tình tốt, nếu không sao lại nói sợ lây bệnh cảm, còn nói muốn kiểm tra thân thể người kia xem có dưỡng bệnh tốt không? Xem ra ở phương diện quan tâm tới người khác, cô vừa mạnh miệng vừa thẳng thắn!

Tất Hạnh Trùng lại cảm thấy một hồi hoa mắt, mặc dù cô không có ý tưởng gia nhập vào nhóm hâm mộ xã trưởng, nhưng cô không hề có phòng bị, tại đối diện trực tiếp với nụ cười chết người này, không có người phụ nữ bình thường nào có thể đỡ nổi!

"Xã trưởng, tính cách của anh nên ương ngạnh thêm một chút, không nên quá ôn hòa, nói không chừng có thể giảm bớt số đào hoa." Cô xuất phát từ lòng tốt mà khuyên nhủ.

"A, là thế này phải không?" Ôn hòa? Nhĩ Đông Thần lại lần nữa mỉm cười, thì ra là cô cho rằng anh chủ động bày ra vẻ mặt ôn hòa đó với mấy người phụ nữ kia, là do tính anh quá tốt, cho nên, ở trong mắt cô, anh trở thành tên đàn ông ba phải.

Là ý nghĩ của cô hoàn toàn khác biệt với người thường, còn những người phụ nữ quen lượn lờ trước mắt anh, làm sao có thể nói những câu như thế?

Nhĩ Đông Thần không thích làm chuyện xấu, cũng không thấy mình là một tên đàn ông xấu xa, thậm chí còn ghét làm người xấu, cho nên mới không dứt khoát từ chối bướm hoa xung quanh; anh cũng không thêm để ý đôi lúc cũng có cái hư vinh được ái mộ, rảnh thì chơi đùa riết thời gian, đôi lúc anh thường tự hỏi: anh như vậy thì được xếp vào hạng đàn ông nào đây?.

"A, không đúng!" Tất Hạnh Trùng bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, "Lúc anh không bình thường, độ đào hoa cũng không có giảm bớt đâu."

"Cái gì mà lúc tôi không bình thường?" Nhĩ Đông Thần nghi ngờ nhíu mày hỏi.

"Chính là lúc anh cầm máy ảnh chụp hình đó!" Cô rất mực nghiêm túc giải thích, sau đó nhàn nhạt nhìn anh, "Xã trưởng, anh trời sinh đã là dạng đàn ông rất có sức quyến rũ rồi, Aiz anh nên chấp nhận số phận đi!"

"Ha ha, tôi nghĩ vẫn có thể chấp nhận được." Chuyện gì đang diễn ra?! Cô bây giờ là đang khuyên nhủ anh nén bi thương sao? Nhĩ Đông Thần cố nén cười, anh không muốn cợt nhả với ý kiến của cô, cũng đành làm bộ nghiêm túc nhìn cô.

"Xã trưởng." Tất Hạnh Trùng sợ hãi kêu lên.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Cái đó. Chúng ta đã lãng phí thời gian nói chuyện phiếm, tôi bây giờ có thể sử dụng phòng này chưa?"

Cô lại còn nói là nói chuyện phiếm với anh rất lãng phí thời gian sao?! Nhĩ Đông Thần xuất nữa ngoáy ngoáy lỗ tai xem mình có nghe nhầm không, nhưng bỗng nhiên cặp mắt giống như đèn LED sáng lên "Không thể chờ đợi" bốn chữ là chứng minh tốt nhất.

Đợi đã nào...! Trước cô nói là cô học cái gì hệ chính văn? Nhĩ Đông Thần chợt lóe lên một ý tưởng.

Anh không muốn vô cớ làm tổn thương người khác, nếu cô không có ôm ảo tưởng đối với anh, như vậy kế hoạch làm bạn tốt hai ngày trước, có lẽ.

Hai ngày trước, phòng làm việc xã đoàn.

"Đừng khóc!" Nhĩ Đông Thần vừa kiểm tra lại kế hoạch chụp ảnh của xã viên ngày mai, vừa loay hoay cầm đồng khăn giấy.

"Thật vất vả mới có dũng khí tỏ tình, kết quả lập tức bị từ chối, làm sao cô ấy có thể làm như vậy?" Chúc Hanh nhìn nhìn anh trai để mong lấy ánh mắt đồng tình.

Bị từ chối. Chúc Sương còn chưa hồi phục tinh thần, bởi vì là em trai nên muốn làm nũng một chút, nhưng nhìn thấy biểu hiện kia lập tức mặt xám ngắt như tro tàn.

"Bình tĩnh nào! Cũng không phải việc gì to tát, chỉ là thất tình mà thôi." Nhìn bộ dạng như trời sắp sập xuống kia, Nhĩ Đông Thần bất giác mỉm cười.

"Thất tình. thôi sao?" Chúc Hanh giương mắt, nhìn chăm chăm anh, "Anh cái tên ngốc này, đã từng hưởng thụ qua cảm giác thất tình sao?" Chúc Hanh và Chúc Sương là anh em sinh đôi, Chúc Hanh ra đời muộn hơn anh trai mấy phút, gương mặt đường cong cùng thân thể so với anh trai thì tròn đều gấp đôi.

"Ách. Giống như không có."

"Vậy anh có tư cách xem thường người bị thất tình sao?"

Nhĩ Đông Thần sừng sốt mấy giây, sau đó thức thời sờ sờ mũi đáp: "Không có."

"Hừ, thế gian lòng người khó đoán!" Tùy gia cảnh tốt, mọi thứ đều được, nhưng Chúc Hanh lại tuyệt đối không phải hạng người tỏ ra kiêu ngạo.

Nhĩ Đông Thần không phản bác được, đứng một bên đưa tay cậu ta.

"Thành thật mà nói, dù người đó hành động như vậy, một câu không cho cậu hy vọng, vẫn còn tốt hơn thái độ không rõ ràng khiến cậu ôm ảo tưởng, để rồi sau này khổ sở thất vọng!" Nói đến chuyện này lại khiến cho Chúc Hanh đau lòng.

"Một đao kia cũng quá đau đớn đi! Những câu châm chọc như này mà anh cũng nói được hả? Đồ xấu xa!" Chúc Hanh cảm giận nói; tuy nói đàn ông không dễ dàng gì rơi lệ, nhưng trước mặt anh trai kiêm bạn thân nhất, hẳn không muốn duy trì bộ mặt kiên cường, nhịn không được ghen ngào.

Nhĩ Đông Thần sốt ruột nhìn cậu ta, muốn nói thêm vài câu an ủi nhưng lại sợ chọc khiến cậu tathương tâm.

"Anh cũng không biết Diệp Bách hợp đó cũng rất quá đáng, không thích em cũng không sao, lại còn nói đánh chết cũng không bao giờ yêu loại người như em!" Nếu không phải là vừa rồi hẳn đứng ngoài nghe lén toàn bộ câu chuyện, Chúc Hanh rất khó tin rằng một cô gái bề ngoài thanh thuần như thế, thực ra lại rất đáng ghét, "Cô ta thậm chí còn coi thường bức thư mà em gửi đến, còn nói là phải lau tay rất phiền toái."

"Cũng thật quá đáng, từ chối người khác cũng là một môn học, cần gì phải chà đạp tâm lòng của người khác!" Với hành vi tự phụ của cô gái đó, Nhĩ Đông Thần cũng cảm thấy tức giận.

Không ngờ người mà hẳn thầm mến nhiều năm lại là người như thế. Chúc Hanh cuối cùng cũng không nhịn được khóc chảy cả nước mắt nước mũi.

Nhìn bộ dáng cậu ta khóc đến thảm thương, Nhĩ Đông Thần nhìn không đành lòng, muốn an ủi để hẳn bớt thương tâm, nhưng lại thôi.

"Ngoan! Đừng khóc, anh hai bảo thù cho em được không?" Vỗ vỗ đầu em trai giống như đang an ủi đứa nhỏ, Chúc Surong nói "Anh hai tìm một người theo đuổi với cô ta, sau đó bỏ rơi cô ta, để cô ta nếm thử cảm giác đau đớn ! Hoặc là anh hai nghĩ cách để cô ta theo đuổi lại em, sau đó cự tuyệt cô ta, sau đó chuẩn bị khăn ướt lau tay trước mặt cô ta! Được không?"

"Được lắm, được lắm!" Đã có men say Chúc Hanh cười lên nghi hoặc, đưa cho anh chai rượu bắt anh uống cạn.

"Cậu muốn lừa cô ta, là thật không?" Nhĩ Đông Thần ghé vào bên tai hẳn nhỏ giọng hỏi.

"Đương nhiên là thật, chẳng lẽ anh em mình bị người ta chà đạp, chúng ta không nên giúp một tay sao? Chúng ta giáo huấn cô ta một chút để cô ta biết thế nào là chà đạp người khác, như vậy là thay trời hành đạo."

"Chủ ý này quá mức thiêu thối đi, muốn đánh gục một người phụ nữ kiêu ngạo luôn cho mình là nhất, phương thức trực tiếp nhất chính là đánh tan tự ái của cô ta; đem tiêu điểm của mọi người tập trung vào cô gái khác, để cô ta có cảm giác bị coi thường, mặt mũi không nhịn được, so với chiêu cũ kia thì chiêu này độc hơn đó."

"Mặc dù mấy năm nay cậu ẩn dật không hành động hiệu, nhưng đối phó với phụ nữ vẫn là quá ác đi! Chiêu này không tệ, vậy thì cậu ra tay đi!" Đánh rần tùy gậy, Liên Khải há miệng cười, đây gọi là thuận nước đẩy thuyền.

"Tại sao là tôi?"

"Bởi vì, bởi vì cậu so với anh tôi còn mạnh hơn, chuyện này với cậu dễ như trở bàn tay!" Chúc Hanh vừa nói ra, Chúc Surong đầu gật như bằm tỏi, bộ mặt Liên Khải Tường cũng cười cười.

Thật là một đám nịnh bợ! Nhĩ Đông Thần tức giận cười.

Chỉ là vừa nghe được Liên Khải Tường nói "Thay trời hành đạo", hẳn cũng bắt đầu nghiêm túc suy tính tới tới; dù thế nào đi nữa anh cũng rất coi thường thái độ của người phụ nữ đó, hơn nữa nhìn bạn tốt bị đá kích như vậy, anh cũng rất đồng tình.

"Được rồi! Người an hem, tôi mời cậu một ly!"

Muốn ăn một vài món nhẹ, lại không có khẩu vị, bởi vì món ăn hợp khẩu vị của cô không chỉ có một hai loại, Tất Hạnh Trường mỗi lần đi ăn ở nhà hàng này lại là một trận giao chiến ác liệt.

Cầm bữa ăn giới thiệu do dự hồi lâu, nàng thật vất vả mới hạ quyết định, khi phục vụ toàn bộ ghi món ăn xong một sau, Tất Hạnh Trường đang định cầm ly nước lên uống thì mới phát hiện trừ Đường Vi Hoàng ở ngoài, còn lại toàn bộ chị em “Hội cầu vòng” đang dùng ánh mắt kì lạ nhìn cô.

"Xảy ra chuyện gì? Trên mặt tó dính cái gì sao?" Cô nghi ngờ sờ sờ gương mặt, còn chưa đợi bọn họ lên tiếng cô lại nói "Mấy người rút cuộc muốn làm cái gì?"

"Thằng thần được khoan hồng, phản kháng nghiêm trị." Là người đứng ra chịu trách nhiệm đi tìm nguyên nhân! Cho dù giọng điệu của Ban Ninh Lục có nhẹ nhàng, lúc tra hỏi vẫn có một luồng khí thế.

"Cậu thật là vẫn nghĩ đến chuyện kia sao!" Người có khí thế cường đại nhất trong số bạn bè của cô chính là Hạng Ưu Lam, nụ cười sâu xa làm cho mọi người kinh hãi.

Quý Ương Tử cười như không cười cũng không nói gì, nhưng lại rất thâm ý nhìn cô, càng làm càng làm Tất Hạnh Trường rợn tóc gáy, với cái cặp âm dương nhân kia sẽ không thấy gì từ trên người cô chứ?

Tất Hạnh Trường bị mấy người họ nhìn không chớp mắt thì không được tự nhiên cho lắm, cộng thêm sự lo lắng trong lòng, cô cũng không dám mở miệng, chỉ là đưa ánh mắt vô tội nhìn về phía ba người họ.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi hả ?" Mặc dù người bạn thân nhất , tính tình cổ quái, Đường Vi Hoàng đè ép lỗ mũi người người.

"Vi Hoàng, Cậu không biết mấy ngày nay cậu bị ốm đã xảy ra chuyện lớn, xảy ra một chuyện lớn." Hạng Ưu Lam bỗng nhiên bộc phát, Ban Ninh Lục ăn ý lập tức đón lấy.

"Trùng Trùng trong một tuần lễ, ngày ngày đã đến nhà của Nhĩ Đông Thần đó."

Hạng Ưu Lam không quên bổ sung: "Hơn nữa Nhĩ Đông Thần còn tự mình lái xe đưa đón đó!"

Hai người này đang ở đây họp xướng sao? Tất Hạnh Trùng cau mày bĩu môi, đầu đầy vạch đen, "Đầu phải một tuần lễ mà khoa trương như vậy? Hôm trước tớ còn trở về mẹ đi trung tâm mua sắm nữa mà!"

"Cho nên là sáu ngày đúng không?" Đường Vi Hoàng trừng lớn mắt không thể tin, "Nhĩ Đông Thần. Không phải chính là tên Nhĩ Đông Thần tớ biết rõ kia chứ? Nhất định là! Nếu như không phải Nhĩ Đông Thần trong trường nổi tiếng như vậy, có cái gì cần tham khảo chứ? Lại nói, rất khó có người có thể có tên họ trùng với hắn."

"Các cậu bình tĩnh một chút hãy nghe tớ nói, tớ cùng anh ta là."

Tất Hạnh Trùng nóng lòng giải thích, phục vụ vào cắt đứt mạch nói của cô, phục vụ vừa đi ra Đường Vi Hoàng đã bắn liên hồi.

"Cậu với anh ta làm sao có thể đi chung đường? Lúc bắt đầu cái gì? Hiện tại phát triển đến giai đoạn nào rồi?" Đường Vi Hoàng hét to hơn, khí lực cũng tràn đầy, "Cậu thật to gan, chẳng lẽ không sợ bị người của 『 Đông Thành 』đuổi giết? Hay là sức mạnh của tình yêu để cậu lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ?"

"Đường Vi Hoàng, cậu không nên làm cái nghề thiết kế nữa? Tớ thấy cậu rất có triển vọng làm kí giả nổi tiếng đó!" Tất Hạnh Trùng không nhịn được xem thường.

"Ý của cậu rất hay, có người khác để ý rồi, cái gì cũng không nghe chúng ta nói hà." Ban Ninh Lục tức giận mắng cô.

Bên tai văng vẳng câu "Người khác để ý", Hạng Ưu Lam đầu gục xuống, không khỏi chột dạ, cô nhếch môi một cái, làm bộ chuyên tâm điều chỉnh lửa ở nồi lẩu, một tay không tự chủ vuốt vuốt đuôi tóc, từ trước tới nay tóc cô đều ngắn, sau một thời gian không để ý nó đã dài qua vai rồi.

"Các cậu hiểu lầm tớ rồi!" Tất hạnh trùng oan khuất không hiểu vấn đề, một miếng cá nguyên vẹn đã bị cô xé thành mấy mảnh không nhìn ra dạng gì nữa, "Đầu tiên tớ lên núi chụp hình, gặp phải Nhĩ Đông Thần cùng ông ngoại anh ta, ông ngoại anh ta chính là người nổi tiếng trong giới nhiếp ảnh Tần Phong đại sư đó, cũng là thần tượng của tớ; ông ngoại anh ta thường thức hình tớ chụp, cho nên mới hào phóng cung cấp thiết bị cho tớ dùng, Nhĩ Đông Thần chỉ là nghe lời ông ngoại anh ta, gần đây bọn tớ mới tiếp xúc thôi."

Cô nói tóm tắt, thái độ thành khẩn, nhưng ba người vẫn đặt nghi vấn như cũ trên mặt, còn viết rõ hai chữ "Không tin".

"Cho nên mỗi lần cậu đến nhà anh ta, ông ngoại anh ta cũng ở đấy đúng không?" Thật không là người thừa kế văn phòng luật, Ban Ninh Lục đã nói ngay vấn đề trọng điểm.

"Ách. Vừa mới xuất ngoại."

"Sao lại trùng hợp thế?" Từ lúc còn nhỏ tới nay cô đã xem không dưới trăm vụ án, Ban Ninh Lục cũng không phải nhân vật hồ mưa gọi gió gì, vấn đề của cô rất thực tế.

"Thật như vậy, là vừa lúc mà!"

"Cùng nhau lâu ngày như vậy, không phải người ta vẫn nói Nhật cửu sinh tình sao, cậu đối với Nhĩ Đông Thần không có chút rung động hay cảm tình nào sao?" Đường Vi Hoàng hỏi.

Tiểu Lục cùng Vi Hoàng hôm nay hôm nay bị sao vậy, câu nào cũng nhắm vào cô? Hạng Ưu Lam lơ đãng liếc mắt một cái bộ dáng thâm trầm, rồi lại hốt hoảng cúi đầu giả bộ chỉnh lửa ở nồi lẩu.

"Rung động, có cảm tình?" Tất Hạnh Trùng cảm thấy phức tạp tượng của cô nàng, "Không có !"

"Thật. Không có sao?" Khiến mọi người ngoài ý muốn, lần này là Quý Ương Tử mở miệng.

Thầy bói thường bảo Quý Ương Tử thể chất kém cỏi, cô ấy không mở miệng thì thôi, nhưng khi nói ra một câu lập tức gây chấn động, mọi người lập tức im lặng, nín thở trầm ngâm chuẩn bị nghe giảng đạo.

Không biết vì sao, ở đây mắt trong veo không thấy đấy kia, Tất Hạnh Trùng lại chợt nhớ về lời thề son sắt khi xưa..

Mặc dù là cùng một xã đoàn, nhưng cho đến khi có cơ hội nói chuyện phiếm chia sẻ, mới biết xã trưởng đối với chụp ảnh rất nhiệt huyết, tuyệt đối nhiệt tình không ít hơn cô, chẳng qua anh so với cô trầm ổn hơn mà thôi.

Nhớ Nhĩ Đông Thần nói qua, mỗi lần anh cầm máy chụp hình lên, tâm tình liền lắng đọng bình tĩnh, biết ngày sau đó mình có thể chụp được một hình ảnh

đặc sắc, trái tim liền kích động không thôi, muốn khổng chế phần này nhiệt tình, phải thật tinh táo, bởi vì chụp hình là một môn nghệ thuật rất nóng bỏng.

Mới mấy ngày ngắn ngủi, cô dôi dỏi với anh liền sinh ra cảm giác đồng cảm, khó trách mặc kệ anh làm ra vẻ mặt dửng dăng hay nghiêm túc, cũng có thể làm cho người ta điên cuồng; giống như tấm lòng với chụp hình làm cho người ta cảm động. Tất Hạnh Trùng rất rõ ràng Nhĩ Đông Thần có thành công như ngày hôm nay, không chỉ bởi vì là người kế thừa cho đại sư Trần Phong, mà còn bởi vì anh có ý tưởng, có kế hoạch nhất định, Nhĩ Đông Thần có thể biểu hiện nhả nhận cũng có thể phúc hắc.

Cô không dám nói xã trường đã đến trình độ nào, nhưng đối với cô luôn phản đối hai nhân cách trong một con người mà nói, hôm nay cô hết sức tán dương. Tất Hạnh Trùng chưa tính đây là có rung động, nhiều nhất chỉ là thưởng thức, nhiều hơn chút xiu sùng bái, vậy cũng chỉ có thể nói là giai nhân luyện tiếc anh hùng mà thôi!!

Cô vốn cho rằng chỉ gặp nhau một ngày, nhưng sau khi rửa ảnh xong, cùng xã trường thảo luận về ảnh, sau đó lại có cảm giác kích thích muốn chụp những tấm khác, cơ hồ là mấy ngày nay đều chặm mặt.

Anh thân thiết đưa đón cô, thân thiết chỉ bảo cô kỹ xảo chụp còn thiếu, khi cô không tìm được cảm giác chụp hình thì cho cô khích lệ, còn rất nhiều chi tiết nhỏ nữa không kể hết, khiến tính cầu thả của cô, dường như bị thụ sủng nhược kinh (được đối đãi một cách quá tốt đến hoang mang lo sợ)

Người nhà, bạn tốt, trừ trợ lý thân thiết phục vụ cô, cô cũng rất ít người gần gũi quá, cô cho rằng, xã trường đơn giản chỉ là một người rất thân thiện, không thể nào đối với cô có cảm giác, nhưng trái tim cô lại thỉnh thoảng một trận cuồng loạn, cô không thể xác định nổi đáp án.

"Trùng Trùng, Trùng Trùng, cậu làm gì mà không trả lời hả? chột dạ rồi phải không?" Đường Vi Hoàng cười đến mập mờ.

"Tớ có cái gì sao? Tớ là không thèm để ý đến cậu." Tất hạnh trùng thân nhiên ăn một ngụm canh cá lớn, canh nóng tới mức cô liên tục uống cốc nước lạnh trên bàn, nghe được mấy người bạn tốt đang cười trộm, không để cho bọn họ chèn ép được, cô quyết định chuyển sang chủ đề khác: "Vi Hoàng, anh cậu chết chưa?"

"Cậu không có việc gì lại nguyên rửa anh tớ hả!"

"Ai nói tớ không có việc gì nguyên rửa anh ta? Tớ rất nhớ Hồng Hồng, không phải cậu cũng nghĩ vậy sao, chúng ta là『hội cầu vòng』 sao lại thiếu mất một mẫu? không phải do anh cậu làm hại sao!"

"Sáu người chúng ta không thể thường xuyên cùng nhau chụp hình, thật đáng tiếc!" Hạng Ưu Lam giết người ánh mắt phi thẳng về phía Vi Hoàng, khiến cô phải chịu đựng tạo nghiệt của anh hai!

"Không biết 『 Hội cầu vòng 』 Chúng ta có cơ hội tụ họp hoàn chỉnh không?" Ban Ninh Lục từ từ thở dài.

Người ta nói tự gây nghiệt thì không thể sống, Đường Vi Hoàng lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, bộ dáng uất ức, "Các cậu không nên như vậy! Tớ cũng rất muốn Hồng Hồng, huống chi đó là anh hai tớ, tớ cũng chẳng dễ chịu gì."

"Sớm biết như thế, ban đầu cần gì phải như vậy?" Hòa khí bốc lên ngùn ngụt,giọng điệu Hạng Ưu Lam rõ ràng đã hòa hoãn đi nhiều, cô cũng biết Vi Hoàng cũng khổ sở, dù sao hán cũng hại họ mất đi một người chị em thân thiết, thật sự rất khó tha thứ cho hán.

Bây giờ tiêu điểm không dừng ở trên người mình, lúc này Tất hạnh Trùng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù là vì để cho mọi người dời đi sự chú ý, nhưng cô thực sự rất nhớ An Thiếu Hồng.

Mấy tháng nữa là tốt nghiệp, không biết hiện tại Hồng Hồng có sống tốt không? Hồng Hồng là người từng trải trong chuyện tình cảm, nếu như Hồng Hồng ở đây, chắc chắn sẽ không giống như mấy người đang ở đây ôn ào, nói không chừng có thể trấn an tâm tình đang hoảng loạn của cô. .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Người đứng trên đài, Tất Hạnh Trùng nhìn bầu trời sau cơn mưa.

Mà Nhĩ Đông Thần đưa đôi mắt nhìn bộ dáng mất hồn của cô "Đang suy nghĩ cái gì?"

"Không có nghĩ gì, tôi đang đợi cầu vòng."

"Cầu vòng?"

"Ừ! Mấy người bạn tốt của tôi đã nói, trong số chúng tôi người nào thành đạt đầu tiên, thì người đó sẽ phụ trách đầu tư mua lấy một căn phòng làm phòng bí mật cho cả nhóm, sau đó tôi muốn chụp chiếc cầu vòng đẹp nhất, treo ở chỗ dễ nhìn thấy nhất trong nhà, khi đó chúng tôi sẽ có tinh thần." Đồi

mắt xinh đẹp vì suy nghĩ mà mờ sương. "Ha ha! Trụ sở bí mật, anh nhất định nghĩ chúng tôi rất ngây thơ phải không?"

"Sẽ không! Cảm giác thật thú vị." Cảm giác, là đến từ nét mặt của cô, ánh mắt của cô, thậm chí là giọng nói của cô!

"Nhưng thật kỳ lạ, sau cơn mưa trời lại sáng không phải cũng sẽ có cầu vồng sao? Sao đến bây giờ tôi vẫn vô duyên chưa thấy được một dải cầu vồng trọn vẹn?" Cô nhẹ giọng nỉ non, đáy mắt xuất hiện sự đau thương. "Tôi càng hy vọng trong cuộc sống hiện tại cầu vồng ấy có thể sớm tề tụ."

Nhĩ Đông Thần yên lặng nghe cô biểu đạt tâm tình, mặc dù anh nghe không hiểu cái cô gọi là cuộc sống hiện thực của cầu vồng là gì, nhưng dựa vào sự tôn trọng, cô không nói rõ, anh cũng sẽ không hỏi tới.

"Sẽ có một ngày như thế, nhất định cô sẽ thấy được sau cơn mưa trời sẽ sáng, sẽ có một dải cầu vồng xinh đẹp nhất."

Tất Hạnh Trùng không hiểu vì sao anh lại có thể khẳng định như vậy, nhưng cô biết đây chẳng qua là anh tốt bụng an ủi cô mà thôi, không biết được tại sao, bỗng trong lòng cô nổi lên một cảm giác kì lạ.

"Xã trưởng, vậy anh có mong muốn chụp lại cái gì nhất không?"

Không ngờ cô lại hỏi câu này, Nhĩ Đông Thần nhất thời sững sốt, bởi vì anh hình như rất lâu rồi không có suy nghĩ về vấn đề này.

Sự bốc đồng cùng nhiệt huyết tràn đầy, quá khứ của anh, anh đã chụp rất nhiều thứ vạn vật bao la, hoa cỏ, phong cảnh, chân dung, động vật hoặc tình vật, đến sau đó anh cứ như vậy mà chụp, hình như chỉ có suy nghĩ đáng chụp hay không mà thôi, có hay không cần thiết chụp, anh đã thật lâu không có suy nghĩ tích cực để nhấn nút Play.

Thật lâu sau Nhĩ Đông Thần vẫn không nói lời nào, Tất Hạnh Trùng cho là anh có điều khó nói, hay ý tưởng của mình quá kinh hãi thế tục, ngượng ngùng mở miệng, cô cũng không muốn tiếp tục hỏi nữa.

"Xã trưởng, thật xin lỗi đó!" Trước mắt lại hiện lên bữa hai người đi ăn Pizza, Tất Hạnh Trùng càng ngày càng thấy xấu hổ.

"Sao lại xin lỗi?"

"Tôi vốn muốn mời anh bữa tiệc lớn" Người có ơn với cô thì tất phải báo, thời gian vừa qua đã sử dụng đồ dùng chuyên dụng của anh để chụp hình, nếu mà đi thuê cũng tốn khá nhiều tiền, chỉ là ăn một bữa đã quá lời cho cô rồi, kết quả cô chủ động mời mà mãi sau mới nhớ tới, tất cả tiền cô gửi ngân hàng cũng cầm đi trả tiền mau máy chụp hình rồi, cô không muốn thất hứa, để xã trưởng nói cô không giữ lời, miễn cưỡng mời anh đi ăn bữa pizza bên ngoài, còn lắm sau nhất định sẽ bồi thường.

"Thành ý là quan trọng nhất, tôi có thể cảm nhận được thành ý của cô." Nhĩ Đông Thần sờ sờ cái bụng đã ăn no, anh rất ít khi để mình ăn quá no, như vậy đối với sức khỏe không tốt, chỉ là anh có ý nghĩ là ăn sạch thành ý của cô!!!

Trong lòng bỗng dâng lên một khối rung động, Tất Hạnh Trùng không tự chủ nâng khóe miệng lên, "Xã trưởng, anh thật dịu dàng."

Cô có chút cảm mà tán thưởng, Nhĩ Đông Thần không nhận được mà chột dạ, "Cô có nghĩ tới hay không, có lẽ tôi không dịu dàng như trong tưởng tượng của cô?"

Tất Hạnh Trùng theo cảm giác lắc đầu một cái, "Tôi tin tưởng mỗi người đều có tính cách riêng. Nhưng mà xã trưởng anh là người có tính tốt nhất mà tôi từng gặp, từ khi tôi đến xã đoàn, chưa bao giờ thấy anh nổi giận."

Đó là bởi vì anh đang lợi dụng ưu thế về ngoại hình trời sinh của mình, quá khứ vui vẻ khi đùa giỡn trước những người phụ nữ kia, anh có thể rất cuồng dã, đôi lúc anh cũng không quá lưu luyến bụi hoa, anh dựa vào nguyên tắc tận tình ôn hòa lương thiện trong khả năng có thể, thật ra thì anh chưa từng nghĩ nên xếp mình vào loại đàn ông nào.

"Đưa ngọc, chưa nghe qua sỏi đội lốt cừu sao? Cẩn thận ngày nào đó bị tôi bán đi lại ngu ngọc vẫn giúp tôi kiếm tiền!" Anh cố ý trêu ghẹo nói."

"Anh chưa từng nghe qua ngọc có phúc của người ngọc sao? Có lúc thua thiệt chính là chiếm tiện nghi."

Đây là lời người ta thường nói không sai, nhưng nét mặt khi cô nói câu này y như một bà thím? Xem ra cô cũng không muốn để ý hình tượng của mình mà thoải mái bộc lộ trước mặt anh! Nhĩ Đông Thần nhếch môi mỉm cười.

"Tìm thời gian, Chụp cảnh hồ chứ?" Cô ngơ ngác nhìn trời chờ đợi cầu vồng xuất hiện, bỗng nhiên lại đưa tới ý định muốn cô đi cùng anh chụp hình, muốn đi du lịch, muốn cùng cô, cùng nhau.~~

"Cảnh hồ?"

"Ừ, cùng đi chụp cho thỏa nguyện!"

Trái tim Tất Hạnh Trùng lại một lần nữa nhảy loạn nhịp, nhưng cô vẫn thuyết phục chính mình, Nhĩ Đông Thần chỉ đơn giản muốn mời người có cùng sở thích đi mà thôi, giống như các hoạt động cố định của xã đoàn vậy, huống chi anh cũng không nói chỉ có hai người bọn họ, cô việc gì phải tự dọa mình chứ?

"Tốt, tốt nhất! Ở bên hồ cầu vòng nhất định sẽ rất đẹp." Cô đang tự mình nói bấy cái gì chứ! Vậy không phải đang nói rằng cô chờ ngày hai người đi cùng nhau sao? Khẽ tự cắn đầu lưỡi của mình choáng váng một hồi, âm thầm hi vọng anh không có phát hiện nhịp tim của cô không bình thường.

Nhĩ Đông Thần rất có phong độ cười trộm trong lòng, mặc dù cơ hội này có thể gặp nhưng không thể cầu, nhưng hồ cầu vòng thật là một địa điểm tuyệt vời, anh không ngại dùng cơ hội lần này thử vận may.

Anh trước giờ rất ghét những phụ nữ không óc, mặc dù Tất Hạnh Trùng đôi lúc có những logic không giống với người thường, nhưng mà ở trước mặt cô, Nhĩ Đông Thần mới ý thức được, thì ra anh cũng không phải đàn ông thông minh gì, nói một cách khó nghe, thì anh chính là nông cạn; nghiêm chỉnh mà nói, anh khinh thường những người phụ nữ ngu ngốc, chỉ là bình thường anh lại dùng biện pháp giả ngây thơ của mình để che mắt người thường mà thôi!

Làm bộ làm tịch, nhấn nhò làm nũng, ăn sung mặc sướng hoặc là giấu giếm tâm cơ, rất nhiều phụ nữ không khác gì sai lang hổ báo, nếu mà có gặp qua người thiện lương đơn thuần, thì chính là người không có chủ kiến tát nước theo mưa, chung đụng lâu cũng rất mệt mỏi.

Ngay cả vòng sáng cùng tiêu cự cũng ngây ngốc không phân biệt được, không hiểu là hứng thú ở đâu, lại nói sùng bái ký xảo chụp của anh? Phơi mặt dưới ánh nắng, mất đi vẻ ngoài đạo mạo, còn dám nói sẽ đi theo anh tới chân trời góc bể, dùng ống kính để lưu lại khoảnh khắc đẹp?

Anh cũng không có tự cho mình là siêu phẩm, cảm giác quá tốt, cho là toàn bộ phụ nữ sẽ vây quanh anh, là những người mê luyện hâm mộ đến độ mù quáng, cho nên anh đối với những người phụ nữ có ý niệm đến gần anh, cũng chỉ có một dạng ấn tượng khinh bỉ mà thôi!

Mặc kệ là bình hoa ngu ngốc, hay là những người cho rằng mình là mỹ nữ cuồng nhiệt, Nhĩ Đông Thần chưa bao giờ mong chờ cùng người phụ nữ nào đặc biệt gần gũi, cũng chưa từng có cảm giác chưa được thỏa mãn sau khi lên giường với người nào; bờ môi mỏng ngày càng cong lên, ngay cả anh cũng không phát được nụ cười của chính mình ngày càng sâu.

Cuối mùa đông, không khí vẫn rất lạnh, khi ánh nắng mặt trời chiếu xuống bãi cỏ rộ lên ý xuân, trước mắt là một mảnh ẩm áp.

Dài lụa trắng uốn lượn một vòng quanh bờ cỏ hạnh phúc, cô dâu mới nở nụ cười như nắng ấm mùa xuân, đứng một bên thâm tình nhìn chú rể anh tuấn đẹp trai, hai mắt chứa đựng tình yêu còn ẩm áp hơn cả nắng đầu xuân.

Đa số những người đi bên ngoài khu chụp hình đều dừng chân lại một chút, nhất là phụ nữ, phần lớn rất khó không bị biểu tượng hạnh phúc cả đời kia hấp dẫn, chỉ có ít trong số những phụ nữ đi ngang qua không quan tâm, Tất Hạnh Trùng chính là một trong số đó.

So với trang phục tình xảo của tân nương, cô nhìn thẳng vào góc chụp của nhiếp ảnh gia, đại khái là có hứng thú cao độ, công việc bên trong hết bận, cô sẽ chuyên chú ngắm nhìn để học tập.

Lần đầu thử nghiệm phụ tá chụp ảnh cưới, so với tưởng tượng ban đầu của cô còn khổ cực hơn nhiều, trắc quang, đánh đèn, khung cảnh, không chỉ có muốn máy chụp hình và đạo cụ, chụp hình không đáng còn phải giúp người mẫu mới thay trang phục, thậm chí phải hỗ trợ cải thiện không khí, khiến người mới không phải là người mẫu chuyên nghiệp có thể quen dần với công việc.

Hôm nay Tất Hạnh Trùng tạm thời được xem là tới giúp một tay, nhiếp ảnh gia rất khách khí; mới được nửa ngày cô đã mệt muốn chết rồi, cô có thể tưởng tượng những người trợ lý chuyên chức sẽ phải nhẫn nhịn, chịu đựng, phối hợp độ cùng sức lực cần làm là bao nhiêu, nhưng mà cô rất thích thú, trước khi tốt nghiệp cô trước tiên sẽ làm một phụ tá, từ từ tôi luyện mình.

Thời gian nghỉ trưa, vì dễ dàng hơn, mọi người quyết định hội đồ ăn nhanh, mà chú rể hào phóng trả tiền.

Nghe nói hôm nay cô dâu hôm nay chính là thợ trang điểm của nơi này, trang điểm lại, thay đổi quần áo mình cũng có thể tự làm được, không chút hoang mang nhanh chóng lưu loát.

Cô vốn cho là cô dâu sẽ thay đổi kiểu tóc, nhìn thấy hình mà nhiếp ảnh gia chụp mấy ngày trước, kinh ngạc phát hiện, tóc chú rể từ dài thành đầu húi cua, sau đó mới biết chú rể vẫn còn là lính, trở về bộ đội mấy ngày vừa lúc sửa lại kiểu tóc.

Tất cả mọi thứ ở đây khiến cô rất thú vị, phần công tác này có thấy được từ khía cạnh của người mới, có thể thử thách mình bằng các phong cách khác nhau, còn có thể chứng kiến đôi chút ngọt ngào của các cặp đôi, mặc dù mệt muốn chết, nhưng cô thực thích phần công tác này.

Như chim non cất cánh bay lần đầu, lực lợi mọi thứ thú vị trên đời; Tất Hạnh Trùng vội vã ăn một chút, hào hứng lấy ra máy chụp hình nhỏ của mình, nháy ánh đèn đạo cụ, chụp phong cảnh, giống như các nhiếp ảnh gia coi chụp hình là một loại hạnh phúc, thuận tiện chụp lấy mấy hình lúc mọi người đang nghỉ ngơi, để giữ lấy kỉ niệm cho một ngày trải nghiệm.

Nhĩ Đông Thần xách theo một túi thức uống nóng đến thăm đoàn, từ xa nhìn thấy Tất Hạnh Trùng đang chìm trong niềm vui của mình, không nghĩ anh đến, ngược lại Hồ Quan Lực tỉnh mắt thấy anh, vui mừng nói:

"Đông Thần, sao cậu lại tới?"

"Học trường, cô ấy không gây ra phiền toái cho anh chứ?" Đưa một ly cà phê nóng lên, ánh mắt Nhĩ Đông Thần vẫn dừng ở một điểm cách đó không xa.

"Tôi vốn cho là cậu là lừa gạt tôi, mới tùy tiện tìm tiểu nữ sinh không có kinh nghiệm tới, không ngờ kết quả ngoài ngoài dự liệu của tôi."

"Vậy sao?" Khóe môi lập tức nâng lên, Nhĩ Đông Thần rất hứng thú.

"Cậu cũng biết chúng tôi cần một người có thể làm công việc của hai người, không có nhiệt huyết chịu được khổ thì không làm được, sau này tôi không dám nói, nhưng mà bây giờ có thể cảm thấy, cô ấy thật lòng nhiệt huyết với chụp hình nên vui vẻ chịu đựng, cô ấy rất nghiêm túc, khả năng thích ứng cũng rất mạnh mẽ."

Lần này khẳng định, thân là người tiến cử Nhĩ Đông Thần cảm thấy rất kiêu ngạo, ngày hôm được học trưởng nhờ vả, có một phụ tá đột nhiên nghĩ làm, muốn anh cho một người trong xã đoàn hoặc bạn bè tới giúp một tay, người đầu tiên anh nghĩ đến là Tất Hạnh Trùng.

Nhĩ Đông Thần dĩ nhiên có thể giúp được việc này, anh vô ý nghĩ đến cô, cảm thấy cô sẽ thích công việc khổ sai này, tin tưởng cô sẽ vui mừng nhận lấy kinh nghiệm lần này, quả nhiên anh đoán không sai!

Nhìn về bóng dáng đối hoi không vui không buồn phía trước, khoe miệng Nhĩ Đông Thần nở nụ cười sâu hơn, "Em đi xem cô ấy."

Cầm hai cốc cà phê đi về phía Tất Hạnh Trùng, thấy cô cùng người mới rất thân thiện mà hỗ trợ, khỏi hài chụp hình lưu niệm, dưới ánh mặt trời khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng, khiến cho Nhĩ Đông Thần kích động muốn chụp lấy hình ảnh này.

Quay đầu lại chỗ Hồ Quan Lực mượn máy chụp hình, anh làm theo động tác lên lút của Hoàng Tước, mục tiêu giống nhau là cầm máy chụp hình, chụp được khoảnh khắc hưng phấn của cô nhóc.

So với tân nương xinh đẹp hạnh phúc kia, thiếu nữ không son phấn tỏa ra một loại nhiệt huyết khó tìm được, không có một chút thua kém nào, tôi thiếu trong trong mắt nah là như vậy.

Tất Hạnh Trùng đang ngập tràn trong niềm vui thích chụp ảnh của mình, hoàn toàn không phát hiện mình cũng đã trở thành mục tiêu của một ống kính khác, cô đầu chú rỏ cho rằng Nhĩ Đông Thần là người của công ty áo cưới cử đến ủng hộ nhiếp ảnh hia, đối với động tác của anh thì không mấy để tâm

Khi Tất Hạnh Trùng cùng cô đầu chú rỏ chụp ảnh xong muốn nghỉ ngơi thì mới phát giác ra sự tồn tại của Nhĩ Đông Thần, "Xã trưởng? Anh tới khi nào vậy?"

"Mới vừa tới thôi." Anh nhẹ nhàng mỉm cười, không có ý nhắc tới việc hăng hái chụp ảnh vừa rồi của cô.

Nhĩ Đông Thần chợt đi tới, trên tay còn cầm máy chụp hình, Tất Hạnh Trùng tuyệt không thấy lạ, bởi vì anh cũng giống cô, đều hi vọng vĩnh viễn có thể cầm máy chụp hình không rời một tấc.

"Anh đến là muốn xem tôi có làm mất mặt anh không sao?" Cô trêu ghẹo hỏi.

"Dĩ nhiên nha! Cô là người của tôi, tôi đương nhiên là muốn nghiêm khắc với biểu hiện của cô một chút." Anh cũng cố ý bày ra vẻ mặt ghê gớm (Min: "Cô là người của tôi" nhé!!! Anh bá đạo!!)

Cô là. Người của anh? Tâm tình Tất Hạnh Trùng lại nhộn nhạo, cô sợ hết hồn, không phải bởi vì câu nói vô tâm vô phé của anh, mà bởi vì nội tâm mình quá nhạy cảm

Gào thét, đều do bọn Tiểu Lam hết á! Ngày đó sau khi liên hoan, cô thường không nhắm chán mà suy nghĩ, trái tim của cô gần đây hay xao động có những cảm giác mà trước đây chưa từng có, điều này không biết là cô đối với Nhĩ Đông Thần có chút gì đó hay không nữa?

"Đang suy nghĩ cái gì? Sao đột nhiên không nói lời nào vậy?" Nhĩ Đông Thần biết cô không phải người hay đùa giỡn người khác, anh tò mò cô đang thất thần có phải lại phát sinh ý niệm thú vị hay không?

Tất Hạnh Trùng phục hồi tinh thần, đối mặt với vẻ chăm chú của anh, cô không khỏi thẩn thờ, ngần ngại mấy giây sau mới làm bộ thoải mái cười, "Không có gì! Tôi chỉ nghĩ đến tên chúng ta thật thú vị, người không biết có lẽ cho rằng chúng ta đặc biệt đổi tên cho khỏi hài đó."

Ách. Được rồi! Cô thừa nhận là cô tìm đại một lý do, Tất hạnh trùng âm thầm vuốt mặt mình.

"Có thật không đó!" Nhĩ Đông Thần hình như không nghĩ ngợi gì cô, rất cổ vũ mà cười hai tiếng, "Nói đến tên của tôi thật ra là có nguyên nhân, mẹ tôi là con gái duy nhất, vốn sống chết sau khi kết hôn, muốn một đứa con mang họ mẹ, nhưng rất đáng tiếc, sau khi sinh ra tôi, bà được chẩn đoán khó mang thai lần nữa; ba tôi cũng là con độc nhất, trong nhà còn có áp lực nối dõi tông đường, lại yêu thương mẹ tôi kéo dài cái họ ỉ Trần, tận một phần hiếu đạo, mấy hôm suy nghĩ khổ sở, đột nhiên ý tưởng lóe lên, dứt khoát thay tên của tôi là Đông Thần, giải quyết vấn đề khó khăn của hai nhà."

Vấn đề cái tên "Nhĩ Đông thần" bắt nguồn từ đâu, Tất hạnh Trùng say xưa nghe, "Thì ra là anh được di truyền sự hiểu thuận đó từ ba mẹ!"

"Sao lại cảm thấy tôi hiểu thuận?"

"Tất nhiên rồi! Tôi muốn nói đến chuyện anh cùng ông ngoại đi leo núi." Tất Hạnh Trùng cảm thấy kì quái, trước kia cô đối với hành động của xã trưởng thì không quá để ý, hiện tại sao lại nữa rồi?

"Ông ngoại bà ngoại tôi, lúc còn nhỏ rất thương tôi, thiếu chút nữa đem cung chiều đến tận trời, cho nên lúc tôi còn nhỏ luôn không để bọn họ trong mắt, dù sao tôi biết rõ bọn họ hiểu rõ tôi, vĩnh viễn sẽ không tức giận; sau này hiểu chuyện một chút tôi thấy mình quá nghịch ngợm rồi, ngày trước bọn họ tốn bao nhiêu thời gian, tình lực làm bạn cùng tôi, hiện tại có cơ hội tôi chỉ muốn báo đáp lại họ gấp bội."

Âm thanh Nhĩ Đông Thần chưa dứt, chop mũi Tất Hạnh Trùng đã chua xót, cô không khóc thương, nhưng vô cùng cảm động, liên quan đến tình cảm của người thân, là cô không có gánh nặng.

Thấy mắt cô mở lớn, cắn môi dưới, tiết lộ một tia kích động, Nhĩ Đông Thần đoán phía sau tên của cô còn một câu chuyện rất cảm động.

"Vậy còn cô? Tên của cô là người nào đặt?"

"Cũng như anh, là ba tôi đặt." Tất Hạnh Trùng hít sâu một hơi, bình phục cảm giác của mình, "Chẳng qua ba tôi không có ý kiến sáng tạo như ba anh, theo tộc phò, chữ lót của tên là 『 hạnh 』, tên là 『 Trùng 』, bởi vì chỗ lần đầu tiên ba mẹ tôi hẹn hò là bên hồ nước, cho nên, tên Tất hạnh Trùng từ đó mà có." Nếu như tên của cô cũng có hàm ý đặc biệt, có lẽ cô cũng sẽ kiêu ngạo, cố tình trùng âm, thật là làm cho cô khóc không ra nước mắt.

"Tên của cô cũng rất có ý nghĩa kỉ niệm." Anh cười, cô có ba mẹ thật đáng yêu, bởi vì cô hình như cũng thừa hưởng sự đáng yêu này, đơn giản vài ba lời là có thể chọc cho anh vui vẻ.

"Xã trưởng, anh thật đúng là dịu dàng." Thật ra thì cô cũng vẫn dùng "Có ý nghĩa kỷ niệm" để an ủi mình, mới có thể không chế được việc muốn đi đổi tên.

Không biết được nếu như hiện tại cô đem máy chụp hình đang treo ở cổ của xã trưởng khề quẩn, xã trưởng có thể tức giận hay không? Bỗng nhiên Tất Hạnh Trùng có một ý tưởng bộc phát, nhưng đây chỉ là cô tùy tiện suy nghĩ thôi, cô dĩ nhiên không có can đảm tùy tiện trêu cợt xã trưởng.

Cô đến nay còn cho anh là người đàn ông dịu dàng? Nhĩ Đông Thần âm thầm bắt đầu dĩ than thở, anh thực ra không có tốt như cô nói.

Anh không thể không tức giận, là lười phải phải nổi giận với những đối tượng mù quáng theo đuổi kia; không thích thấy người khác bị thương, cũng không phải lòng dạ yếu mềm, chỉ là không muốn chịu đựng tâm tình thất vọng của người khác; anh không phải Liễu Hạ Huệ, đối với việc nhuyển ngọc ôn hương chủ động dâng tận miệng có thể giữ được phong độ sao, chỉ là anh chơi quá chán ngán rồi, vừa lúc uể oải mà thôi.

Anh không thể cố tạo ra sự nghi ngờ với hình tượng hoàn hảo, lại sợ có ý giải thích, gây chuyện không tốt sẽ ảnh hưởng tới cái nhìn của cô đối với anh.

Nhưng anh thừa nhận, anh đối với cô có cảm tình, cho nên ý nghĩ quan tâm của cô, bất luận hai người cơ hội thuận lợi phát triển hay không, anh cũng không muốn lưu lại trong cô vết nhơ nào.

"Mới vừa xem cô chụp hình, tôi có ý tưởng khác." Muốn cùng cô chia sẻ, cũng muốn thuận tiện nói sang chuyện khác, "Dưới bóng cây đại thụ, ánh sáng thực sự nhu hòa, nhưng cô có nghĩ ánh sáng phản quang khi chụp chưa?"

"Phản quang?"

"Ừ! Đứng ở chỗ này, từ góc độ này mà chụp ngược ánh sáng." Anh trước tiên thay cô đứng tại vị trí đó.

Tất Hạnh Trùng cùng anh song vai đứng, lại khiến cho ánh mặt trời chiếu vào mắt mở không ra, Nhĩ Đông Thần thấy thế buồn cười, "Đứa ngốc! Muốn thấy máy chụp hình từ ống kính à!"

Nhận lấy máy chụp hình của cô, anh thường tìm góc độ của máy cho cô, sau đó điều chỉnh vòng sáng cùng độ nét, động tác cả anh thuần thục, lại khiến Tất Hạnh Trùng không tự chủ nhìn đến thất thần, cho đến khi thấy âm thanh của nút play, cô mới giật mình tỉnh lại.

Cô vừa làm cái gì? Hồ Quan Lực cũng là trai đẹp hiếm thấy, lúc chụp hình cũng có sức quyến rũ đặc biệt, ánh mắt của cô cũng không dao động, như cũ vững vàng tập trung trên máy chụp hình? Cũng giống nhau cầm máy ảnh, sao tâm mắt của cô lúc này lại không dời được Nhĩ Đông Thần?

Đơn giản như làm mẫu ở trường, Nhĩ Đông Thần đem máy chụp hình vật quy nguyên chủ, không biết là kỹ thuật chưa cao, vẫn không yên lòng, Tất Hạnh Trùng thế nào cũng không tìm được góc độ của anh.

Nhìn cô ảo não suy nghĩ muốn bứt tóc, Nhĩ Đông Thần bắt giác mỉm cười, tốt bụng đi tới phía sau nàng, từ phía sau lưng cầm lấy đôi tay đang cầm máy ảnh của cô, dẫn dắt cô tìm kiếm góc ảnh mà anh đề nghị.

"Thùng thùng, thùng thùng!" Không cách nào phân biệt thanh âm của người nào phát ra, Tất Hạnh Trùng cảm thấy trái tim của cô như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, trong đầu cô liên tục báo hiệu không ngừng, trừ lần đó ra, toàn bộ kịp thời.

Lòng ngực xã trưởng cũng quá rộng đi! Cô ở trong lòng anh chỉ chiếm chừng phân nửa.

Xã trưởng cùng nhiệt độ cơ thể anh cùng một dạng, ấm áp, nóng một chút.

Hồ hấp của xã trưởng nóng bỏng hơn, phun phía sau tai cô, làm hại đại não của chủ nhân nó.

Biết rõ Nhĩ Đông Thần chỉ là tốt bụng, nhưng ngay cả một cỗ tà niệm cô cũng không ngăn nổi, không cách nào dùng nghĩ được hành động đơn thuần của bọn họ rất thân mật?

Rung động hoặc chân tình. âm thanh của đám bạn tốt vang vọng trong đầu cô, giờ khắc này Tất Hạnh Trùng bừng hiểu ra.

Lúc trước cô thuyết phục những ý tưởng hiện lên trong đầu mình, cái gì "Ngược đãi cường mới mê luyện hai mặt", "Chỉ có đơn thuần tiếp xúc", "Chỉ là thực nữ tiếc tâm ý anh hùng" cô đây là tự sát vào mồm mình rồi !

Thảm, Tự mình gieo họa không thể sống !

Chỉ là, thích liền thích, cùng lắm thì không có gì, dù sao người thích xã trường cũng không chỉ mình cô, cô cũng không cần sợ , nếu như hôm nay cô xem trọng chính là người đàn ông lạnh lùng, cô mới lo lắng sau này mắt mình có vấn đề hay không!

Nhưng mà chỉ đúng là thảm mến mà thôi, Hồng Hồng cũng thảm mến tên khốn Đường Trụ Cánh kia thật nhiều? Thảm mến liền thảm mến, cũng không mất đi chút thịt nào, cô cần gì phải khẩn trương!

Rõ ràng nhìn thẳng lòng mình xong, cô tự nói với mình "Trời sinh voi sinh cỏ" .

Khi giấu giếm tình cảm càng càng nhiều, cô an ủi mình, thật ra thì cần là hội viên sơ cấp của "Đồng Thành", so với các tiền bối điên cuồng kia, trình độ Tàu Hỏa Nhập Ma cô còn cách một đoạn

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Hôm nay cô đặc biệt cảm máy chụp hình mà lần trước Nhĩ Đông Thần hào phóng cho mượn đến trả, nghe quản gia nói anh đang trong phòng sửa ảnh, cô vô ý quấy rầy, xin quản gia chuyển giúp đỡ, dựa vào lễ tiết thông thường cô vẫn nên truyền đến anh một mẫu tin nhắn.

Trước máy vi tính, Nhĩ Đông Thần vừa sửa hình, vừa cùng hai anh em nhà Chúc gia tám trên skype, nhìn thấy điện thoại di động có tin nhắn, anh vội vàng xuống lầu, đúng lúc nhìn thấy quản gia đang tiễn Tất Hạnh Trùng ra cửa.

Anh thờ hồng học, đừng nói khiến tất Hạnh Trùng sợ hết hồn, ngay đến quản gia được huấn luyện nghiêm chỉnh cũng thấy anh mất đi hình tượng thông dong vốn có.

Tại sao phải chạy gấp như thế? Đối diện với hai cặp mắt nghi hoặc, Nhĩ Đông Thần cũng không nhịn tự hỏi, bọn họ dường như ngày ngày đều gặp mặt, anh cần gì đặc biệt chạy xuống đây tiễn khách?

"Tôi đang sửa hình, muốn cùng đi nhìn không?" Được rồi, anh thừa nhận, biết cô tới, anh liền muốn nhìn thấy cô; gặp mặt, anh lại không hi vọng cô rời đi nhanh như thế.

"Tôi" Tất Hạnh Trùng vốn định khách sáo từ chối nhã nhặn, thấy anh vội vàng điều chỉnh hô hấp lại bình thường, làm cho khóe miệng cô ngưng lại, trái tim không khỏi xôn xao, "Được rồi! Vậy tôi sẽ ngồi lại một chút."

Đi tới phòng Nhĩ Đông Thần, Tất Hạnh Trùng âm thầm kêu hồngбет, cô mới nghĩ lại hạn chế tần số tới đây, giống như là đi lại trong phòng bếp nhà mình, lúc này lại ngồi trong phòng của anh, sớm biết trong phòng này anh dùng máy tính để sửa hình, cô cũng không quyết định ngồi lại thêm một chút!

Thời gian này ba mẹ ở nhà nhìn tám giờ đúng, nếu như bọn họ biết con gái tùy tiện đồng ý vào phòng của đàn ông, có thể một cước đá bay cô? Xã trường có thể nghĩ cô là người phụ nữ không có tự trọng không? Không đúng, cô trông giống như một tiểu nam sinh, xã trường chắc là chưa bao giờ coi cô là phụ nữ?

Một đồng câu "Có thể hay không" trong đầu Tất Hạnh Trùng ào ào đánh tới, Nhĩ Đông Thần vừa sửa ảnh, vừa cùng tán gẫu cùng cô những ký xảo sửa hình, hoàn toàn không phát hiện sự bất đồng trong cô.

"Lần sau tôi lấy hình cô chụp làm mẫu cho cô xem" Anh dừng một lát, sau đó nói tiếp: "Hai chúng ta được không?"

Cô phản xạ chậm chạp, sững sờ nhìn Nhĩ Đông Thần, không chỉ tim đập loạn, mà có phải cô nghe nhầm không?

Nhìn bộ dáng ngờ ngác của cô, khiến anh nở nụ cười, "Tôi nói là hồ nước, hai chúng ta đi cùng nhau được không?"

Tất Hạnh Trùng ngây ngốc nhìn theo hình dáng đôi môi anh khẽ nhếch lên, thực ra trong đầu đã sớm trống rỗng không tiếp thu được câu gì nữa, "Anh mới vừa nói cái gì?"

Cô cố ý nói giỡn để từ chối nhã nhặn lời mời của anh? Đây là ý niệm đầu tiên của Nhĩ Đông Thần, thấy thấy cái nhìn chăm chú hoang mang, hai má phồng hồng, anh khẳng định lời cô nghiêm túc, nhìn bộ dáng cô hình như không thể không nghe rõ lời của anh, mà là không dám xác định anh lại nói với cô những câu như thế.

(đoạn này để anh-em cho tình cảm nhé!!)

"Có, anh mới nói lời đó, anh nói Anh thích em." Giống như giọng đùa giỡn, Nhĩ Đông Thần nửa muốn thử lòng cô, để xem cô sẽ có phản ứng gì, cũng là che giấu sự mất tự nhiên của anh, lần tỏ tình đầu tiên trong cuộc đời anh, cuối cùng cũng hiểu rõ có nhiều thấp thỏm lo âu như vậy.

Máu dồn lên não! Đầu Tất Hạnh Trùng muốn nổ tung. Giống như bị bêu=hi tìm tái phát, trái tim của cô hiện giờ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Anh, anh ở đây, nói cái gì, đùa giỡn?" Cô lại lên cơn nói cà lăm

Anh lần đầu tiên thấy một Tất Hạnh Trùng cầu thả, trong bộ dáng khản trương xấu hổ rất đáng yêu, trong phút chốc Nhĩ Đông Thần nghiêm nhiên nhìn thấy một cao thủ tượng gỗ bị thao túng, khẽ nhẹ nhàng chuyển động dường như không nhìn thấy một sợi dây nào, là có thể tự do thao túng khỏe miệng của anh nâng lên.

"Em xem anh như là đang nói đùa sao?"

Anh nỉ non dường như giọng trở nên khan hơn, Tất Hạnh Trùng giống như bị câm, ngoan ngoãn nhìn anh, nhìn thấy đôi đồng tử đen nhánh của anh phản chiếu hình dáng của cô, đáy lòng cô đột nhiên chấn động, giống như bàn chân mình vừa bị thụt xuống một đáy vực sâu vậy.

Về mặt kinh ngạc của cô quá đáng yêu, đôi môi anh đào đỏ mọng tự nhiên hé mở, không kịp đợi cô đáp lại, Nhĩ Đông Thần theo khát vọng chậm rãi đến gần, cho đến có thể cảm nhận được hồ hấp của nhau, anh không nhìn được nhanh chóng đụng chạm.

Tất Hạnh Trùng nhanh chóng rơi xuống vực sâu không đáy, không cách nào theo kịp tiến độ trước mắt, lần đầu tiên bị như vậy, hơn nữa đối phương cũng rất ưu tú, giống như nhân vật hoàng tử trong truyện cổ tích; thật ra thì cô cũng không biết giờ phút này cô nên nói cái gì, làm cái gì, có lẽ anh nhìn ra được cô đang khó xử, tốt bụng che miệng cô lại giải vây cho cô.

Đợi đã nào...! Chuyện gì đang xảy ra ? Anh đang hôn cô? Cô càng lúc càng khiếp sợ.

Bờ môi của anh nhẹ nhàng ma sát môi cô, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được sức nóng trong quá trình ấy. Anh há mồm ngậm môi dưới của cô nhẹ nhàng mà bú mút, mà trong nháy mắt cô cảm nhận được bản thân đã trở thành một viên kẹo; khi anh đem đầu lưỡi xâm nhập vào trong khoang miệng cô, cô cảm thấy một dòng điện chạy qua thân thể mình.

Lập tức, cô nhất thời hiểu được thời gian dùng chữ viết để xả hận trong lòng mình, dù sao cũng học hệ Trung văn bốn năm, vào giờ phút này, cô lại không thể dùng từ ngữ đẹp nào để miêu tả nụ hôn đầu của mình.

"Ừm." Kháng nghị! Cô sắp không thở được.

Hơi thở rối loạn của cô là liều thuốc chí mạng đối với anh, anh ôm lấy hông cô, để hai tay cô ra sau đầu, hôn sâu hơn.

Lửa nóng đầu lưỡi đảo qua khoang miệng cô, dẫn dụ chiếc lưỡi vì khản trương của cô mà cứng đờ trở nên mềm mại, thuận tiện làm tê liệt ý trí của cô, hồ hấp của Nhĩ Đông Thần cũng trở nên dồn dập.

Âm thanh va chạm của đôi môi cùng với tiếng chít chít khiến hai mà Tất Hạnh Trùng đỏ ửng, chia làm làm hai ngọn lửa nóng, trực tiếp xông thẳng tới đại não cùng buồng tim, do quá kinh ngạc nên quên mất phản kháng, là không ngăn cản được hay ý thức đã sớm bị hòa tan?

Chỉ là, tư thế ngồi khom lưng này khiến cô không thoải mái, Tất Hạnh Trùng theo bản năng muốn nâng eo lên, Nhĩ Đông Thần nhận thấy sự rút lui của cô, dĩ nhiên là anh sẽ không dễ dàng buông ra được.

Anh ngăn eo cô lại khiến cô ngồi lên người anh, động tác này khiến Tất Hạnh Trùng sợ hết hồn!

"Xã trưởng. Ừm! Ừ."

Cánh môi đỏ mọng của cô, mê muội hấp dẫn anh; đầu lưỡi mềm mại của cô khiến anh tham lam mút chặt lấy, nào cho cô kể hờ để nói chuyện? Anh không kìm chế được bắt đầu đụng chạm, phát hiện cô cũng không có phản ứng chán ghét, làm hại anh vốn định lướt qua rồi ngừng lại mà bây giờ lại không thể kiểm soát được.

Đôi tay của Nhĩ Đông Thần trên eo cô bắt đầu không an phận mà hoạt động, sau đó từ từ di chuyển lên, đầu ngón tay mơn trớn bên ngoài áo lót của cô.

Bàn tay lấp ráp linh kiện máy chụp hình giờ này thật ấm áp, đến mức chỉ cần nhắc lên đã có một luồng run rẩy, bàn tay nhỏ bé của Tất Hạnh Trùng vô lực mà khoắc lên vai anh, ngay cả xương cốt cũng cảm thấy tê dại.

Không tự chủ được ưm ra tiếng, nếu nói là vừa bắt đầu phải không biết làm sao mới có thể ngăn cản, vào chính lúc này mới là ý loạn tình mê, cho nên tay chân luống cuống, không biết làm thế nào cho phải.

Anh thích nghe giọng cô mềm mại kết hợp với giọng mũi với tiếng thở gấp, Nhĩ Đông Thần di chuyển môi sang chỗ khác, quanh quẩn bên vành tai cô, sau đó ôm trọn lấy vành tai cô coi nó như một thứ trân châu bảo ngọc ôn nhu mà liếm mút.

Tất hạnh Trùng cảm giác được từ ngón chân tới đỉnh đầu đều tê dại, nhưng không phải cảm giác khiến cho người ta chán ghét kia... Tê dại; hơi thở của

anh phả vào tai cô, cảm giác ẩm ướt này rất thoải mái. chưa bao giờ có cảm giác như vậy, trong cô hoàn toàn không có bất kì vướng mắc nào, nhện không được phát ra hơi thở thỏa mãn.

Nhĩ Đông Thần vội vàng thưởng thức môi lưỡi, theo không thể nghe thấy âm thanh đó, trở lại bờ môi dịu ngọt của cô.

Môi của cô có vị ngọt rất ngon miệng, căng đầy lại co dần, giống như một loại bơ thơm ngon khiến anh muốn dùng mà không được.

Anh kìm lòng không được tăng thêm sự chiếm đoạt, điên cuồng bú mút cánh môi mềm mại, Tất Hạng Trùng không ngờ bình thường anh luôn dịu dàng lại có thể điên cuồng như thế, cô hoàn toàn không cách nào ngăn cản thể công của anh.

Nhĩ Đông Thần rất kinh ngạc cô cư nhiên không lập tức đẩy anh ra, vốn là nghĩ lướt qua liền ngừng lại, vì vậy muốn ăn no, tay của anh không an phận đi chuyển dọc sống lưng của cô, thuận thế kéo cô vào trong ngực anh.

Tay xã trưởng càng ngày càng đáng đánh rồi. lúc này Tất Hạng Trùng ý thức được một chút, ngại với tư thế quan hệ này, cô không biết đặt tay nơi nào, cũng chỉ có thể quyền rũ để lên cổ của anh.

Đầu cô giống như có một loại vui sướng bất ngờ, khuynh hướng tăng lên, thấy tay của anh đã đi vào trong áo cô, cô cũng phản ứng không kịp nữa, chứ đừng nói khi bàn tay anh thực sự hoạt động, sau đó.

Chậm, hình như Bra của cô bị mở ra? Ngón tay xã trưởng cũng quá tinh quái đi? Nhưng mà thủ pháp này hình như anh rất thuần thực. (Cởi nhiều thì thuần thực chứ sao nữa)

Bàn tay Nhĩ Đông Thần vòng qua mặt cô, trực tiếp chụp lấy bộ ngực của cô, cắt đứt mọi nghi hoặc.

Nhũ tâm cô dính vào bàn tay anh, thoáng chốc, khơi gợi điểm nhạy cảm của cô, Tất hạng Trùng không tự chủ được thở dốc.

"Xã, xã trưởng. Uính." Môi của cô đang bận tiếp đón lượng hỏa nhiệt từ anh, ngay cả thời gian thở cũng không có, chứ đừng nói có thời gian để nói trọn vẹn một câu.

Ôm trọn hai khối tròn, lay động mềm mại, Nhĩ Đông Thần yêu thích không buông tay mà đem chơi, không cần phí quá nhiều lực tràn qua khe rãnh giữa hai bầu ngực làm người ta mê muội.

Môi anh di chuyển tới chiếc cổ trắng mịn, đầu lưỡi cảm nhận mạch đập cuồng nhiệt ở cổ cô, một đường kéo cao áo cô lên, áo lót bó chặt lấy hai bên ngực trắng tuyết, tùy lúc có thể rút lui, anh vùng tay lên, những gì dư thừa đều bị gạt ra, không cần thận cũng lay động đến trái đào.

"Ừ a. Nơi đó." Trái thần bí từ trước đến giờ, chưa bao giờ có người nhìn qua, chứ đừng nói đụng vào, lần đầu tiên cảm nhận khoái cảm từ nhũ hoa, Tất Hạng Trùng vừa sợ vừa hoảng loạn.

"Em nói nơi nào?" Anh giả bộ mê hoặc, tầm mắt lập tức rời đi chỗ khác.

"Không, không nên nhìn." Nàng rút tay lại muốn che giấu, Nhĩ Đông Thần cố ý bắt lấy cổ tay cô, không để cho cô được như ý, "Dừng lại. như vậy rất kì!"

"Em ghét như thế phải không?" Ánh mắt anh chứa dục vọng ngày càng sâu, "Thành thật trả lời anh, em chán ghét anh hôn em, sờ em sao?"

Ghét. cô cũng không phải là nghe không hiểu vấn đề anh hỏi, không cần phải nữa cẩn thận hỏi lại như thế chứ? Bị vây trên thân thể anh với bàn đọc sách, cô không chỗ có thể trốn, không thể làm gì khác hơn là quay đầu không nhìn anh.

"Đầu lưỡi của anh đang trong miệng em quyến luyến, bàn tay bao trùm lấy ngực. Thằng thần nói, em thực sự chán ghét anh làm như vậy với em sao?" Anh quán lấy đầu lưỡi cô, hơi thở không yên, lời nói mơ hồ hỏi.

Tất Hạng Trùng mở cặp mắt vô tội mờ mịt, cố gắng thích ứng với trời đất quay cuồng, đầu lưỡi của cô bị dẫn dắt, cô không cách nào thu về cũng không thể phản kích, một tia nước miếng nhếch nhác tràn ra khỏi miệng cô, không báo động trước lại nhìn thấy một đôi mắt nóng rực như lửa, tim của cô nặng nề chấn động, khớp xương cũng xụi lơ.

Anh miêu tả bờ môi cô, bàn tay lại ra sức xoa nắn nơi mềm mại, nhắc nhở cô vẫn còn nợ đáp án của anh.

"Không. Chán ghét." Miệng cô chỉ có một động tác, thuận đường liếm láp đầu lưỡi của anh, hai gò má của cô vì vậy mà nó bùng lên.

"Nếu không ghét, vậy thì chờ một chút nữa thì dừng lại tốt lắm." Vì không muốn quá ép buộc, anh còn hỏi trước cảm giác của cô; cô nói "Không ghét", mặc dù đó không phải là giấy thông hành, nhưng ít nhất cũng để anh được cản trở một phen.

Chỉ cần anh có chừng mực là được rồi, anh sẽ tận lực. tro mắt nhìn về phía hai quả đầy đà, hai nụ hoa kiều diễm đang nở rộ, tự chủ của anh đã tới cực hạn.

Anh nhanh chóng bùng lấy một bên ngực, dùng miệng lưỡi mà liếm, mút, nhẹ nhàng che chở như bảo bối.

Tất Hạng Trùng không xác định được nếu anh mãnh liệt hơn chút nữa thì có tốt hơn không, nhưng động tác của anh quá nhẹ làm người ta giận sôi, nhẹ

nhàng như vậy cũng không làm cho người ta có cảm giác thoải mái, thần kinh của cô đã bị dục vọng hoàn toàn xâm chiếm; cô nhắm chặt hai mắt, miệng không tự chủ ngậm nga.

Nhĩ Đông Thần để cho cô ngồi trên bàn, như thế dễ dàng cho công việc cày cuốc của anh, kiên định đứng đứm khiến anh muốn ngừng mà không được, anh vui mặt trước ngực cô, một bên liếm mát một bên xoa nắn.

Tất Hạnh Trùng vô lực ôm lấy đầu anh, cảm giác toàn thân mình như sắp nổ tung, đứng mũi chịu sào chính là tam cô đang rung động.

Cô muốn biết xã trưởng bắt đầu thích cô từ khi nào, sao lại thích cô? Trong bọn họ rốt cuộc người nào bắt đầu rung động với người nào trước? Cô muốn biết nhiệt tình của anh, có phải giống như cảm giác của cô đối với anh hay không.

Nhưng cô không rảnh để hỏi, suy nghĩ cũng từ từ tan rã. Thay vì có một đồng vấn đề với anh, câu đầu tiên cô nên hỏi, từ lúc nào cô trở nên hào phóng như vậy, lại còn không có rõ ràng của nhau, liền tùy ý để tay, chân, miệng xã trưởng tùy ý tới?

"Đừng, đừng liếm bên kia." Cô không nhận được thét chói tai, đầu lưỡi anh liếm vòng quanh thực sự rất ác ý, cứ như thế này thì thân thể của cô hỏng mất!

"Ý của em là, đừng chỉ liếm một bên sao?"

"Không, ý của em là." Cô nhìn thấy đôi mắt anh từ từ nâng lên tràn đầy ý xấu, cô biết là anh cố ý hiểu sai, đáng tiếc khi anh nhanh chóng công kích nhũ hoa của cô, trong nháy mắt ánh mắt của cô trở nên mờ mịt, hoàn toàn bị anh dẫn dắt đi về nơi nào đó.

Nhĩ Đông Thần hiện tại lại không cảm thấy chụp hình, nhưng sao con người khác của anh lại làm loạn ở đây? Bây giờ hoàn toàn không giống anh bình thường, bộ dáng của anh lúc này vừa tà nịnh lại khí phách, trước giờ cô chưa từng thấy qua, cô không biết trước kia con người anh có đôi lúc lại bộc phát như vậy hay không?

Bờ ngực trắng nõn còn hạt châu tròn nhỏ của cô nữa trông rất ngon miệng, thật làm cho người ta nghiện; Nhĩ Đông Thần tiếp tục cắn nát liếm (đu các thể loại), nhân lúc rảnh rỗi cời áo của mình ra, sau đó nhanh chóng kéo chiếc quần dài bằng bong của cô ra, Tất Hạnh Trùng cảm thấy hai chân lạnh băng, theo bản năng muốn khép hai chân lại, vừa đúng ý của anh đem hai chân cô quần lấy thất lung anh.

Tất Hạnh Trùng không thể tin, ngoại trừ lúc chụp hình, tính tình xã trưởng rất lạnh nhạt (sắp bị ăn mà con lãnh với chả đậm)~~~~, bây giờ động tác cũng quá lưu loát, giống như một người luyện võ, hình như cô đã nhầm, cá tính cùng bản lĩnh thân kinh bách chiến của anh khiến cô mê hoặc.

"Em ướt thế này rồi."

Nhĩ Đông thần thì thâm bên tai cô, trong nháy mắt đánh tan hoàn toàn ý chí trong cô, mấy chữ ma mị như điên cuồng choán lấy cô.

Anh nói như vậy mà không đỏ mặt, hơi thở không gấp mà nói cô. Nói cô. cô mới không có, mới không có.

Con sóng bất ngờ ập đến, không thể nhận được thét chói tai, Tất hạnh Trùng cảm giác mỗi lỗ chân long của cô đều thông khí rồi, đáng sợ hơn là sự run rẩy giữa hai chân, khoái cảm bén nhọn cô căn bản không thể chống đỡ được.

Ý thức của cô bị lung lay rồi, ánh mắt mê loạn, miệng nhỏ vô dụng thở dốc, cả người vô lực ngồi phịch trên bàn sách, Nhĩ Đông Thần được voi đòi tiên tiếp tục cời quần lót của cô.

"Anh vẫn chưa bắt đầu, em cũng quá nhạy cảm đi!" Đầu ngón anh khế lướt qua làm lay động chỗ ướt át của cô, khiêu khích lý trí của cô, quyến rũ cô khiến khoái cảm cô nổi lên; anh thật lâu chưa nghĩ sẽ trêu đùa một phụ nữ như thế, anh thực yêu cái bộ dáng ý loạn tình mê của cô.

Tất Hạnh Trùng còn đang nhộn nhạo trong cao triều lần đầu tiên trong đời không thể nói ra chữ nào nữa, cặp mắt mờ mịt còn chưa thể nhận ra được cơ thể cô rốt cuộc là đang xảy ra vấn đề gì?

"Thích không? Cảm giác lên cao triều." Anh nhẹ giọng hỏi, bộ dáng mờ mịt không biết phải làm sao của cô rất có sức hấp dẫn, khiến anh không nhận được nữa muốn bắt nạt cô.

Cao triều? Cảm giác rung động vừa rồi là. Cao triều? Tinh thần cô còn chưa khôi phục lại.

Hai đùi cô chống đỡ quần tây của anh, đối với Nhĩ Đông Thần mà nói đó là hưởng thụ to lớn, cũng là không phải hành hạ người, anh đang dùng hết sức mà ma sát chỗ mật đào của cô, gãi không đúng chỗ ngứa kết quả khiến cho anh không tự chủ thêm nặng sức lực, gia tăng tốc độ.

"Không cần, không cần." Giữa hai chân cô chưa trưởng rất khó chịu, tê dại, chỉ cần đụng nhẹ là rất nhạy cảm, nào có thể chịu được thời điểm anh xoa nắn?

"Em chảy rất nhiều nước, anh giúp em lau khô." Anh thở hổn hển, mắt đôi gò bồng nhảy nhót, anh lập tức dùng đầu lưỡi chần an hai nhóc thỏ không an phận.

"Không được. Ừ! Chớ lau. Chảy nhiều như thế, quần của anh cũng ướt! Trước ngừng, trước ngừng." Cô vô dụng đứng đưa đầu, câu nói cũng không được mạch lạc.

"Ý em là anh cũng cởi quần sao?" Anh cảm thấy cậu nhỏ của mình đã dựng đứng rồi, kim nén chất lỏng hưng phấn, dịch mật của cô hòa quyện làm ướt quần anh, anh xuyên xỏ bàn tay mình xuống chiếc quần nhỏ của cô, dùng ngón cái khẽ chơi đùa âm hạch, đầu tiên là chậm chạp mà gầy nhẹ, sau đó mãnh liệt mà chen ép.

Sức lực cùng tốc độ của anh quá mạnh, nguồn nhiệt dưới hạ thể chờ sức lực để phát động, thần chí hốt hoảng lại một lần nữa hiện lên, cảm giác này không làm cho người ta chán ghét trong lòng Tất Hạnh Trùng vẫn cực kì mâu thuẫn, không hề nén được sung sướng, cái miệng nhỏ nhắn liên tục thở gấp, khiến cho hỏa nhiệt mãnh liệt thừa cô hội càn quấy.

"Em sẽ. Ủ Haaa...! Únh. Em sẽ không nhịn được."

"Không nhịn được cái gì?" Anh biết rõ còn hỏi, thuận tiện gặm cắn miếng thịt ngon trước ngực cô.

Cô cắn môi dưới, bộ dáng vô tội rất là đáng thương, "Em không biết."

"Em biết, anh muốn nghe em nói."

"Xã trưởng." Cô cố gắng cầu xin tha thứ, tha cho cô một lần không cần đem thú tính bộc phát của đàn ông tới, "Xã trưởng, cầu xin anh. Em không biết á."

"Em biết, ngoan! Nói ra sẽ không có việc gì!" Môi của anh lần mò tới bờ môi cô, đầu lưỡi dao động kéo kéo môi cô, giống như đang dụ dỗ, giống như đoạt lấy.

Thật nói ra sẽ không có việc gì sao? Tất Hạnh Trùng mở cặp mắt long lanh, giờ phút này, cô cũng chỉ có thể lựa chọn tin anh.

"Xã trưởng, em."

"Hả?" Anh lại đổ thêm dầu vào lửa, tách mở rộng hai chân cô, cặp thỏ ngọc ướt đầm lại càng dán vào anh.

Tất Hạnh Trùng thật muốn khóc, cô không biết mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì, trong thân thể như có đốm lửa lớn đang bùng cháy, vào lúc này cô cứ nhiên bắt đầu hưởng thụ ma sát ấy, ý thức được giờ phút này cảm thụ gọi là "Hưởng thụ", một góc nào đó trong đầu cô cảm thấy thất kinh, hoặc là nên nói, mỗi mạch máu trong thân thể bỗng chốc gãy lìa.

"Ủ đó. Hắc umh. Xã trưởng, em, em. em tới cao triều!" một đợt sóng lớn xuất hiện, so với lúc này càng cuồng nhiệt hơn, bởi vì kích tình mà toàn thân Tất Hạnh Trùng hồng hồng một mảng, ánh mắt cô không tập trung, khóe miệng chạy xuống một chút nước miếng.

Giữa hai chân cô nhanh chóng bắn ra những tia nước sáng chói mắt, yêu mị say lòng người suốt chút nữa Nhĩ Đông Thần không nhịn nổi, buông đao đầu hàng, anh vẩy vẩy bàn tay ướt nước, đầu ngón tay đâm khẽ nhụy hoa của cô, khiến Tất Hạnh Trùng không khỏi thoát mái mà ưm ra tiếng.

Môi anh đào hé mở, gấp gấp thở dốc, Nhĩ Đông Thần không kìm hãm được phong tỏa ngay đôi môi mềm ngọt ấy, đầu lưỡi nóng bỏng quấn lấy môi cô dây dưa, anh hưng hăng ngậm lấy đầu lưỡi cô cắn cắn, coi nó thành một viên kẹo, hưởng thụ đầu lưỡi mềm mại khi anh ở trong cô mà cô không biết phải làm sao cho phải.

Anh tham lam, muốn nhiều hơn, nhiều hơn.

"Cho anh."

Tất Hạnh Trùng sững sờ nhìn anh, cô có mất trí nhớ đi chăng nữa thì cũng biết cái anh muốn bây giờ là gì, mặc dù cô thích anh, không ghét những hành động mặc cỡ anh dõid với cô, nhưng cô không xác định nổi.

Bọn họ tiến triển quá nhanh?

"Em."

Nhìn cô khó xử, môi lưỡi anh thả chậm tốc độ bày tỏ sự thân mật, tinh thần tình trùng xông lên não của đàn ông cũng nhanh chóng bị hạ xuống, "Anh không chịu nổi nữa, cho anh được không?"

Tất Hạnh Trùng thấy đáng vẻ khổ sở của anh như lúc nào cũng có thể nổ tung, cô vừa đồng tình nhưng cũng không đành lòng, chỉ là, cô vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lí.

"Xã trưởng, thật xin lỗi, cho em thêm chút thời gian được không?"

Cậu nhỏ trong đũng quần đã sớm đau sưng, Nhĩ Đông Thần rất muốn bắt chấp tất cả chạy nước rút, anh nắm chắc giữa họ có lương tình tương duyệt, tỷ lệ anh thất bại rất thấp, ngay cả lúc đó anh có thể vừa đâm vừa xoa; nhưng anh không hi vọng cô vì sợ hãi mà đón nhận anh.

"Nên xin lỗi là anh, anh quá nóng vội rồi."

Thấy Nhĩ Đông Thần cố nén kích động, lấy lại phong độ quân tử, Tất Hạnh Trùng rất cảm động.

Nhĩ Đông Thần quả nhiên rất dịu dàng, nhưng anh mới vừa làm cho cô rất thoải mái, cô lại không thể mặc kệ nhu cầu của anh, có phải cô quá ích kỉ hay không?

"Chỉ là. Em có thể giúp anh?" Mặt đỏ bừng, cô nhắm mắt hỏi, cô thiếu đó chính là kinh nghiệm, không phải tính kiêu thước, tay cô sờ sờ đôi môi, ừm nhất định phải suy nghĩ nghiêm túc.

Vào lúc này Nhĩ Đông Thần không biết làm sao, đầu không tự chủ hiện lên hình ảnh cô cởi bỏ quần áo, kim nén dục hỏa cuồng nhiệt suốt chút nữa nổ tung.

Cuối cùng, anh đỡ cô ngồi xuống lấy áo choàng khoác lên người cô, ôm cô vào ngực thật chặt, cô bé ngốc nghếch này, đáng giá để anh quý trọng, anh có thể nguyện ý vì cô mà chờ đợi thêm vài ngày.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Cầm một một số tài liệu về Cảnh hồ đi về phía văn phòng làm việc của xã đoàn, khoe miệng Nhĩ Đông Thần tràn đầy vui vẻ, không che giấu được tâm tình tốt đẹp, anh đang dự tính sẽ hoàn thành một chuyến du lịch cộng chụp hình, hoặc khoanh khắc hện hồ lăng mạn thú vị.

Anh cũng đã trải qua vài lần, hứng thú thì giống nhau, nhưng tâm hồn lại không hợp lại một chỗ; cá tính tương tự, lại cùng yêu thích một số thứ, không chút dính dáng, mấy lần suy nghĩ, đối với tình cảm anh liền ôm chặt lấy một suy nghĩ.

Bao nhiêu phụ nữ dùng cách yêu đương để làm vỏ bọc cho việc hám giàu, mù quáng, hư vinh, có nhiều phụ nữ khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, Nhĩ Đông Thần không dám nói, cuộc sống của anh đã sớm bị những phụ nữ như thế vây quanh, có một vài người tự nhận mình có não, cho là đầu óc sẽ hơn hẳn mấy người ngực to não bé kia?

Anh đã chán cuộc sống hái hoa đuổi bướm rồi, nhưng phụ nữ với anh mà nói đó chính là phương thức điều hòa cuộc sống, ít nhất còn có thể nói chuyện phiếm, tán phét, khiến thời gian rảnh rỗi của anh không còn nhàm chán, có lẽ ngay để bản thân anh cũng không nghĩ mình lại lưu luyến thói hư này.

Thẳng thắn suy nghĩ lại động cơ của mình, quá thiện lương, quá chấp nhất, quá nghị lực. Khó được người khiến anh xác định như vậy, từng bước hấp dẫn người phụ nữ của anh.

Thực sự khó tin, theo tác phong quá khứ của anh, phụ nữ bề ngoài không tính là rực rỡ, căn bản không thể lọt vào mắt của anh, khi anh phát hiện hết cái tốt đẹp cũng là lúc vứt bỏ; Nhìn lại tình trạng bây giờ một chút, học cùng trường bốn năm, làm chung trong xã đoàn cũng đã được ba năm, bọn họ cứ nhiên đến trước khi tốt nghiệp mới cùng nhau nói chuyện, chính là từ trước tới giờ Nhĩ Đông Thần chưa từng để Tất Hạnh Trùng vào mắt.

Anh vốn chỉ muốn giúp bạn tốt xả giận, nhưng lại vô tâm trông liễu, khiến Tất Hạnh Trùng vô tình mắc vào trong trò chơi bày bả này. Bất kể nguyên nhân vì sao, việc phát triển tiếp theo mới là trọng điểm, vốn là anh cảm thấy rất may mắn khi Tất Hạnh Trùng không có cảm giác với anh, sau khi chung đụng, bắt gặp mong muốn cô có cảm giác với anh.

Duyên phận giữa anh và cô thật kì diệu!!!

Từ xa Nhĩ Đông Thần đã nhìn thấy mấy người phụ nữ đứng trước cửa, anh đang định tiến đến hỏi thăm, mấy người phụ nữ đó tình mắt thấy anh, chạy nhanh về phía anh. . .

"Các cô."

"Em ở khoa tiếng Trung, Diệp Bách Hợp." Cô gái đi đầu tỏ rõ thân phận.

Diệp Bách Hợp? Tên nghe rất quen. Đó, thì ra cô ta chính là Diệp Bách Hợp! Nữ chính trong kế hoạch báo thù của Chúc Hừ.

Thái độ của Nhĩ Đông Thần như là biết cô ta, Diệp Bách Hợp nhìn bọn bạn nháy mắt, đắc chí, "Em tới là muốn hỏi anh một chuyện."

"Có chuyện gì?"

"Anh gần đây giống như là cùng Tất Hạnh Trùng gần gũi. " Cô ta thừa dò xét.

"Có vấn đề sao?"

"Em cảm thấy rất kỳ quái, sao đột nhiên anh lại cư xử như vậy?"

Mắc câu? Người phụ nữ này quả nhiên rất nông cạn! Anh cố tình hỏi hột đáp: "Không được sao? Trên căn bản, ngay cả Hiệu trưởng căn bản cũng không thể quản nổi sinh viên nào tốt với sinh viên nào đi!"

Anh không một chút do dự hỏi ngược lại khiến Diệp Bách Hợp sững sốt, cố gắng nặn ra nụ cười ưu nhã của hoa đán khoa tiếng trung, "Không, không phải là không được, bọn em chỉ là rất tò mò, tại sao nữ sinh trong trường hâm mộ anh nhiều như vậy, anh lại cùng Tất Hạnh Trùng gần gũi?"

"Bởi vì cô ấy rất có lực thu hút, tôi dĩ nhiên là muốn gần cô ấy." Không thể thấy từ trước đến giờ, trừ dựa theo hướng phát triển của kế hoạch, cũng là bởi vì hiện tại mọi thứ anh đều lười quản, chỉ muốn biểu đạt rõ ràng yêu ghét.

"Cô ta rất có. Lực hút?" Bộ dáng kiêu có làm hay không của Diệp Bách Hợp, vẫn không quên thủ thi thủ thi, phong cách biểu hiện vô cùng kiểm chế, "Vậy anh thấy cô ta xinh đẹp?"

"Xinh đẹp." Điều kiện của Tất Hạnh Trùng vốn không kém, hơn nữa trong mắt người tình hóa Tây Thi, đáp án tuyệt đối khẳng định.

"Vậy anh thấy cô ta cùng em ai xinh đẹp hơn?" Cô ta vẫn còn chưa chết tâm, tối thiểu phải lấy được một câu ca ngợi từ miệng Nhĩ Đông Thần, hôm nay cô ta cũng không quá mất mặt

"Cô ấy dĩ nhiên xinh đẹp hơn cô, bên trong bên ngoài đều hơn."

Lại một câu trả lời đương nhiên, khiến con Khổng Tước kiêu ngạo hạng nhất, thoáng chốc giống như gà mẹ bị vùi trong đồng đất, trong nhất thời mặt Diệp Bách Hợp xanh như tàu lá.

Gần đây trong trường có đồn đại Nhĩ Đông Thần cùng Tất hạnh Trùng kết giao, đa số mọi người đều nghi ngờ, Nhĩ Đông Thần sao lại không đem hoa khôi của khoa Tiếng Trung để vào mắt, chính cô ta cũng rất hoài nghi, bèn bề giựt giây, lấy dừng khi đến hỏi cho rõ ràng, còn tưởng rằng sẽ nghe được Nhĩ Đông Thần nói không phải, muốn dùng Tất Hạnh Trùng để hấp dẫn ánh nhìn của cô ta, khiến cô ta chú ý ... Đáp án, không ngờ gu thẩm mỹ của Nhĩ Đông Thần có vấn đề!

"Sao có thể như vậy? Em cũng là hoa khôi của khoa Tiếng Trung mà!"

"Hoa khôi của Khoa Tiếng Trung!" Nhĩ Đông Thần tràn đầy hứng thú qua sát cô ta, ánh mắt trầm xuống, "Vậy thì thế nào?"

Thói quen giống như công chúa được mọi người nâng niu trên tay, Diệp Bách Hợp chưa từng phải bị ủy khuất khó chịu, sắc mặt cô ta mỗi lúc một trắng bệch, không thể tin được người luôn dịu dàng hòa nhã như Nhĩ Đông Thần, cư nhiên không để cho cô ta mặt mũi.

Giận tới mức không nói được lời nào, cô ta nghiến răng xoay người rồi đi, mấy người đi theo bám đuôi cũng xấu hổ chạy theo; nhìn theo bóng lưng của mấy người vừa rời đi, Nhĩ Đông Thần âm thầm đặt ra nghi vấn, quá khư anh lấy đầu ra thân nhiên, có thể dùng khuôn mặt tươi cười để đối phó với những người như thế này?

Anh đi về phòng làm việc của xã đoàn, trong mình vẫn còn buồn bực, vừa mở cửa, đã bị giật mình bởi hai quả pháo, tiếng hoan hô khiến anh sững người.

"Tôi biết ngay mà~ cậu nhất định làm được! Tôi quả nhiên không chọn lầm người, cậu không phải là thần, cậu là Nhĩ Đông Thần!" Chúc Xương chạy lên ôm một cái thật chặt, "Về mặt vừa rồi của Diệp Bách Hợp thật là kinh điển, không chụp lại làm hình lưu niệm thật đáng tiếc, nhưng tin tức này sẽ truyền đi rất nhanh, ở buổi lễ tốt nghiệp xem cô ta làm sao mà ngẩng đầu lên nhìn người được!"

"Ôi mẹ nó! Huynh đệ, cậu khá lắm, chiêu thua thiệt này cậu cũng nghĩ ra được!" Liên Khải Tường bộ dáng hoàn toàn khâm phục, "Loại phụ nữ như Diệp Bách Hợp kia, quả nhiên không thể chịu được bị coi thường ngẫu nhiên bị người ta cướp mất phong thái, đụng chạm ghê gớm tới tự ái của cô ta, xác thực so với quyền rũ rồi đá đất cô ta còn cao tay hơn nhiều!"

"Cậu cuối cùng cũng thay tôi xả mối uất hận này rồi! Huynh đệ, tôi nợ cậu một lần!" Chúc Hừ cảm động lệ muốn trào ra, vừa rồi nhận được tin tức Diệp Bách Hợp tới xã đoàn chụp ảnh, bọn họ nghe thấy vậy chạy tới ngay đúng lúc gặp được khoảnh khắc thất bại của công chúa, hình ảnh đặc sắc! Hại anh ta không kịp đợi đến buổi lễ tốt nghiệp đem pháo ra ăn mừng trước.

"Không cần khoa trương như vậy! Đây chỉ là một cái nhấc tay mà thôi." Nhĩ Đông Thần có phần chột dạ, kì thực hậu quả của kế hoạch, anh hoàn toàn quên trọng điểm là tâm mình thực rất muốn gần Tất Hạnh Trùng.

"Tốt, bọn tôi hiểu được cậu không muốn tranh công, chỉ là công lực trên hoa ghen nguyệt của cậu so với năm đó cũng không hề giảm, không tranh mà là sự thật, hơn nữa hình như có khuynh hướng tăng cao thì phải!"

"Anh, anh cũng quá biết vỗ mông ngựa đi!" (ý chỉ nịnh nọt ấy các nàng)

"Anh nói đều là sự thật, mặc dù mấy năm gần đây danh tiếng của Đông Thần không như trước nữa, nhưng phụ nữ với cậu ta thực là quá dễ dàng đi!" Đối với nghĩa khí cùng lòng tốt của người anh em, Chúc Hừ tán thưởng cực lực, "Để xem Diệp Bách Hợp lần sau có dám chà đạp tự trọng của người khác hay không!"

"Cậu vui là tốt rồi." Cho dù toàn bộ kế hoạch đã bị lệch hướng, kết quả để mấy người này thỏa mãn là tốt rồi, anh thực vui mừng khi thấy bạn tốt lại vui vẻ đầy sức sống như vậy.

"Nhưng là, Nhĩ Đông Thần đối với phụ nữ đều như nhau, cậu ta có khi..." Liên Khải Tường chợt nhớ tới "Việc của người nào đó", nở nụ cười mập mờ, an hèm Chúc gia lập tức hiểu được vì sao.

"Nói cho cùng, Tất Hạnh Trùng đúng là vô tội, may mà lương tâm của Nhĩ Đông Thần vẫn còn không có đem cô ấy ăn hết." Chúc Hừ không có quên công thần trong kế hoạch báo thù, mặc dù đối phương hoàn toàn không cảm kích.

"Theo tình huống ngày đó, Tất Hạnh Trùng đã bị Nhĩ Đông Thần thu phục, nhất định là không nghĩ cô ấy lại hô Đông Thần ngừng." Chúc Xương đối với sức quyến rũ của bạn tốt vẫn rất có lòng tin, "Các cậu quên? Tất Hạnh Trùng ngày đó có bao nhiêu hưởng thụ, ngoài miệng nói 『không cần, không cần』, nhưng đã tới mức đó rồi, nói không chừng cô ấy rất khát vọng bị ăn sạch đó!"

"Chúc Xương, cậu có lúc cũng thật xấu đi!" Liên Khải Tường ra vẻ khinh thường.

"Cậu dám nói ngày đó Tất Hạnh Trùng không có phản ứng sao? Cậu không nghe thấy tiếng cô ấy rên rĩ? Rõ ràng cô ấy đã chủ động thuận phục Đông Thần rồi!" Chúc Xương oa oa kêu loạn, không cam lòng bị tố cáo xấu xa, "Nếu không tới nay bảo Đông Thần hẹ Tất Hạnh Trùng tới nhà cậu ta, mở Skype, nghe lần nữa xem có phải cô ấy cố làm ra vẻ dè dặt, Đông Thần cậu nói đúng không?"

Tầm mắt ba người cùng nhau tập trung, lúc này mới nhìn thấy ánh mắt chuẩn bị giết người của Nhĩ Đông Thần, mọi người nhất thời cảm như hén, tự động tản ra ai làm việc nấy.

Nhĩ Đông Thần thiếu chút nữa đã giận tới lật bàn, Những người này lỗ tai đều có ráy à? Muốn anh giải thích bao nhiêu lần mới được đây?

Anh với Tất Hạnh Trùng suýt chút nữa đã lau sung cướp cò, lại để cho mấy tên này làm cho thương tích đầy mình, mới biết rằng anh đã sơ ý quên tất trò chuyện trên mây tính, mặc cho anh có giải thích đến cổ họng đau đớn, bọn họ chính là nhận định anh khoe khoang cách tóm phụ nữ, đến chết vẫn không tin anh khinh thường.

Nếu không phải tin tưởng bọn họ chỉ lên lút nói giỡn một chút, sẽ không đem rêu rao khắp nơi, anh đã chặt mắt người họ thành tám khúc rồi.

Vốn cho rằng giờ này Tất hạnh Trùng ở xã đoàn, anh mới chạy tới, thật không ngờ...

Nhắc tới cũng buồn cười, anh vẫn cho rằng mình là thánh thủ tình trường, hoàn toàn nhìn thấu phụ nữ, bạn bè của anh cho rằng anh đối với phụ nữ giống nhau, không ngờ thì ra vẫn có người phụ nữ khiến anh chân chính động lòng, thì ra anh cũng có lúc hờ ra một chút là cười ngơ ngẩn, ngẩn người như một thằng ngốc.

Anh không đợi được muốn gặp lại bị mấy tên đầu sỏ hại, phải giải thích kế hoạch, Nhĩ Đông Thần lấy điện thoại ra, lúc bấm điện thoại kia, mơ hồ nghe thấy tiếng chuông quen thuộc đầu đây.

Anh một tay cầm điện thoại một tay mở cửa, đi ra cửa chính, vừa lúc nhìn thấy một bóng lưng quẹo vào góc khuất.

Giọng hộp thư thoại vang lên, anh sững sờ cúp điện thoại di động, dự cảm không tốt, gấp gấp đè xuống, điện thoại cũng đã tắt máy, trực tiếp bật chế độ gửi tin nhắn.

Lửa nóng bùng lên, khát vọng bị ăn sạch, chủ động đề nghị phục vụ, người bọn họ lựa chọn ngẫu nhiên.

Cho nên chỉ là công cụ anh lợi dụng, là vật hi sinh, là hòn đá kê chân!

Tất Hạnh Trùng cảm chỉ kẻ mày không tự chủ dùng thêm sức, ngày hôm qua đối với cô là ác mộng, mơ thấy phát hiện chân tướng khi cô ở bên ngoài cửa phòng làm việc năm ấy.

Mấy năm này, cô thường mơ thấy rất nhiều việc năm đó, nhưng quá khứ mà cô làm tưởng ngọt ngào, như trong giấc mộng, giống như cô mơ thấy Nhĩ Đông Thần dịu dàng chỉ dạy cô kỹ xảo chụp hình, giây tiếp theo anh sẽ hát máy chụp hình ra, ngông cuồng cười nhạo cô không biết lượng sức mình, tự mình đa tình; hoặc là mấy người đàn ông ti tiện kia, trước mặt cô thì cười cười, xoay người lập tức thảo luận chuyện cô cùng Nhĩ Đông Thần lên giường dâm dăng như thế nào.

Đúng vậy, dâm dăng! Khuôn mặt cô ở trong mơ, mấy người kia nói chuyện lớn lối hơn, dùng từ hơn xấu xa! Nhiều lần cô tỉnh dậy vẫn cứ tức giận như cũ, về mặt hết sức dữ tợn.

Ban đầu, bởi vì có cảm tình cho nên không bài xích động tác thân mật của Nhĩ Đông Thần, lại làm cho những người nghĩ cô là người phụ nữ đói khát? Cô thật không muốn phát triển nhanh quá, cho nên kiên trì sắp xếp gọn gàng, kết quả người ta lại cho rằng cô tỏ ra dè dặt, lần sau mới biết bộ mặt háo sắc?

Cô vốn cho là người đàn ông có tác phong dịu dàng nho nhã, thì ra đối với phụ nữ vẫn chỉ có một dạng, hiểu được đúng lúc dịu dàng chủ nghĩa sô-vanh!

Cô tức giận khi anh đem cô ra làm trò chơi, không, là một trong những trò chơi ngoài định mức giải trí, anh lợi dụng người coi như xong, còn đem quá trình ấy cho mấy người bạn kia nghe, cô thực giận mình mất bị mù, thông minh, não bị đập mạch, lại đi sùng bái anh ta, yêu anh ta say đắm!

Ác mộng tới qua, cho nên tâm tình cô không được tốt, đang đợi Lương Diệu Giai tới đón, cô đeo thêm mắt kính đen, đổi một váy đen trắng, cùng áo sơ

mì dài, mang tất da giống như quần, đeo đôi bốt đen bó sát đến đầu gối, hôm nay cô muốn mang phong cách người ta không thể đến gần.

Nhìn đồng hồ trên tường một cái, cô vẫn buồn bực Lương Diệu Giai tại sao còn chưa tới, đúng lúc có điện thoại của công ty, đầu bên kia điện thoại Lương Diệu Giai đang vội vàng chuẩn bị hành lý, giọng nói hốt hoảng giống như muốn tìm cô chạy nạn.

"Bình tĩnh một chút, có gì thì từ từ nói." Tất Hạng Trùng lạnh giọng trấn an phụ tá có chuyện bé xé ra to của cô.

"Không được từ từ nói, chuyển bay hai giờ chiều, em cũng phải về nhà chuẩn bị hành lý!"

"Chuyển bay hai giờ?" Quá đột nhiên đi! Muốn bay đi đâu?

"Đứng rồi! Nhĩ Đông Thần buổi sáng gọi điện thoại tới công ty, anh ta nói tương đối hài lòng buổi chụp hình ngày hôm qua, quyết định lập tức họp mặt, buổi chiều sẽ phải lên đường đi Thanh Đảo."

Thanh. . . . Thanh Đảo? tất hạnh Trùng cầm điện thoại ngu người ngay tại chỗ.

Cô nhớ Nhĩ Đông Thần có nói qua, chụp hình ở Đài Loan, cho nên nhiều nhất chỉ ở Bành Hồ, Kim Môn chụp hình mà thôi, không ngờ lại muốn ra khỏi nước!

Cô chợt nhớ tới, ngày hôm qua chụp thử xong, Nhĩ Đông Thần có cho cô một bản kế hoạch quay chụp, chỉ là Đường Vi Hoàng mắt nhìn chăm chăm, bọn họ không có cơ hội nói chuyện nhiều.

Là bản kế hoạch kia? Tất hạnh Trùng cầm điện thoại, lật tung lên tìm, cuối cùng cũng cũng tìm được bản kế hoạch hôm qua cô không có tâm tình đọc ở trong túi, nhanh chóng gỡ ra xem, nhìn thấy mấy địa điểm dự định chụp mà hai mắt cô muốn rớt ra.

Indonesia, đảo Jeju Hàn Quốc, Thanh Đảo Trung Quốc, Đảo Mèo Nhật Bản, đảo co-lo-ra-do nước Mỹ, đảo Witt Anh Quốc.

"Bây giờ chụp hình còn được đi du lịch vòng quanh thế giới?"

"Vừa chụp hình vừa được đi du lịch vòng quanh thế giới, thật là quá tàn bạo!" Bên này Lương Diệu Giai đã nhảy lên taxi, chuẩn bị về nhà xách hành lý.

"Anh ta bị điên rồi sao?" Nếu sớm biết khoa trương như vậy, cô sẽ không sáng khoái mà đồng ý như vậy, cô tưởng rằng dự định họp tác ba tháng, một tuần ước chừng gặp mặt hai ba lần, dùng cách đi du lịch khắp các nước này, bọn họ không phải phải sống chung lâu ngày rồi sao?

"Còn rất điên cuồng đó ! Đúng là tính tình của Nghệ thuật gia."

"Nghệ thuật cái đầu em á! Em nói trong khi chụp hình tự do mấy năm coi như xong, trong thời gian ngắn đến nơi chụp hình, tổn hao sức người sức của nhiều lắm em biết không hả?"

"Em hiểu biết rõ mà! Buổi sáng công ty liền đưa chỉ thị xuống, cũng báo qua điện thoại cho Nhĩ Đông Thần, không tới mười lăm phút, anh ta liền cho người đưa tới đây hai tờ chi phiếu, lập tức, chính là tiền thù lao ba tháng đó." Công ty trên dưới dường như đều tập trung đến phòng điều hành chính, tranh nhau khen tác phong phóng khoáng, Lương Diệu Giai nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, chỉ có thể lấy "Tình huống chưa bao giờ có" để hình dung.

"Anh ta quả nhiên là điên rồi!" Bóng dáng Nhĩ Đông Thần cầm máy chụp hình bùng nổ, hiện lên mơ hồ trong đầu cô, năm đó anh ta cũng có lúc biến thành người điên, những năm này hình như càng tăng thêm!

"Ai u, anh ta là Nhĩ Đông Thần! Đương nhiên là có tư cách điên cuồng; hào quang danh tiếng của anh ta, không biết có bao nhiêu thương hiệu muốn tài trợ, hơn nữa công ty chúng ta cũng không phải là vô danh tiểu tốt, chúng ta xây dựng kế hoạch cũng tương đối khả quan." Nhò phúc của Nhĩ Đông Thần, cô dùng tốc độ ánh sáng để đến phòng kế hoạch, xem được số tiền kia là đủ rồi.

Tất hạnh Trùng á khẩu không nói được lời nào, liền lấy lợi ích mà nói, lần hợp tác này xác thực làm người ta mong đợi; theo hướng công việc mà nói, kế hoạch lớn như vậy, khẳng định đang thử thách độ ăn ý của nhiếp ảnh gia với người mẫu..

Nhưng là, giữa bọn họ có thể ăn ý? Cho dù muốn bồi dưỡng độ ăn ý, cô sao lại có thể tạo ra khoảng cách?

Nhiều năm qua, cô cố gắng nhọc lòng, quả nhiên không phụ mong đợi, mới có thể cùng người đàn ông kia hợp tác, có thể trên phương diện hợp tác cô không quan tâm đến biểu hiện, bây giờ mới biết cô suy tính thiếu chu toàn.

Nghĩ thầm muốn cố ý biểu hiện, cô đương nhiên có yêu cầu hết sức hoàn mỹ, nếu như là liên quan đến công việc trao đổi, liên lụy đến thương hiệu của công ty, cô không thể áp chết nhuệ khí của Nhĩ Đông Thần, khiến cho anh ta ôm hận, thái độ công tác của cô cũng không phải ngạo mạn tùy hứng.

Khiến cho cô thấp thỏm lo lắng chính là khoảng thời gian ở chung nơi đất khách, kế hoạch của cô, ngày trang của cô, vẫn có thể không chệch vào đâu được, làm sao có thể để anh ta phát hiện được?

Tạm thời là công việc hợp tác trước, ước chừng gần tới là tới Thanh Đảo, không chỉ ăn ở an bài thỏa đáng, thuê khách sạn để tập trung cũng sắp xếp xong xuôi, Tất Hạnh Trùng lần nữa sợ hãi hiệu suất làm việc của Nhĩ Đông Thần.

Sau bữa tối, mọi người tiến hành trang điểm, vì sớm mai phải chuẩn bị họp, đặc biệt mời cố vấn trang phục địa phương tới, trang phục cô dâu truyền

thống của Trung Quốc.

Tất Hạnh Trùng lần đầu tiên đụng phải kế hoạch chặt chẽ như vậy, một chi tiết nhỏ nhỏ cũng không thể bỏ qua; cuối cùng cũng hết một trang kế hoạch, cả đêm mất ngủ cộng thêm đi đường mệt nhọc, cô đã không còn hơi sức, lúc này cô ngồi nghiêng đầu bên cửa sổ trong phòng khách sạn, cô không còn tâm trạng để biểu đạt trước ống kính.

Nhĩ Đông Thần kêu mọi người một tiếng nghỉ ngơi trước, anh đi về phía tân nương không còn hơi sức kia, "Nói nào không thoải mái sao?" Cùng người mẫu phải hợp tác ăn ý mới được, cũng là một công việc của nhiếp ảnh gia, nhưng ánh mắt quan tâm kia không phải xuất phát từ tình thân nghề nghiệp.

"Tôi không sao." Trán mờ hồ thấy đau, nhưng Tất Hạnh Trùng không kêu mệt, dù là tạm thời hay kinh nghiệm trước đây, cô lại không thể để Nhĩ Đông Thần xem thường.

Đôi mắt rõ ràng mệt mỏi, mà cô còn mạnh miệng, long mày Nhĩ Đông Thần Nhũu lại, chuẩn bị dọn dẹp máy chụp hình.

Tất hạnh Trùng thấy vậy, mi tâm cũng ngưng tụ, là anh ta chán ghét cô làm chậm tiến độ công việc?

"Chỉ là chụp vài bức nhất định giả bộ theo mà thôi, tôi nghỉ ngơi một chút mà có thể tiếp tục chụp." Cô đây là cây mạnh, là giận dữ, dù sao cô cũng không muốn yếu thế!

Nhĩ Đông Thần không nói một câu, chỉ bình tĩnh nhìn cô một lúc lâu, đôi mắt sâu không thấy đáy khiến Tất Hạnh Trùng tâm bỗng nhảy loạn, cô theo bản năng né tránh cái nhìn của anh.

"Cũng chỉ là giả bộ làm theo mà thôi, mấy cái chụp vừa rồi là đủ rồi." Giọng nói dịu dàng bình tĩnh của anh, tự nhiên có thể khiến người ta an tâm.

Anh nhu hòa sẵn sốc, Tất Hạnh Trùng cũng không xa lạ, nhưng là, có lẽ nên nói, anh như vậy cũng không chán thật.

"Anh gạt người." Cô nhớ anh nói qua, mặc kệ là tiện tay chụp, còn chủ yếu là chụp thử, anh đều không cho phép một tý vết nào, bởi vì anh ghét nhất chỉnh sửa hình, mặc kệ là chi tiết nhỏ nhất, đều là sai lệch, nhưng có chút hình cũng phải sửa qua, mới lòi cuốn, đối với một người chụp hình, sửa mà không sửa hình mình chụp quả là khó khăn.

"Lừa em mới có lợi sao?" (Đoạn này mạn phép sửa cách xưng hô, anh-em cho ngọt~ còn chị Trùng vẫn giữ anh-tôi nhé)

Anh trêu ghẹo hỏi, lại vô tình đụng trúng tâm cô, trái tim hung hăng nhảy loạn, cô nhún nhún vai cố làm vô vị, "Tôi đây cũng không biết." Một giây kế tiếp, cô lại chợt có ý vị sâu xa: "Nhưng là, người ta nói biết mặt nhưng không biết lòng, nói không chừng quá khứ tôi vẫn cho là anh, thật ra thì căn bản không phải thật anh. Ha ha, đùa giỡn á!"

Nhĩ Đông Thần không dám xác định có phải tác dụng trong lòng không, cảm giác khóe miệng cô đường cong nhìn như nhẹ nhõm, nụ cười lại không tới đáy mắt.

Từ chối một lát, cuối cùng anh cũng hỏi: "Tại sao trước khi tốt nghiệp lại đột nhiên tách ra?"

Anh hỏi rất có ý tứ? Tất Hạnh Trùng thầm mắng anh vô sỉ, nhưng mà từ ngữ anh dùng thật là khách khí, đâu chỉ tách ra? Sau khi cô biết chân tướng sự việc, là lập tức đoạn tuyệt quan hệ, cắt đứt liên lạc.

"Bởi vì có việc gấp!" Nói qua đáp án, bởi vì cô có ý.

Nhĩ Đông Thần quả nhiên không phản ứng kịp nụ cười trở nên cứng ngắc, muốn hỏi cô chẳng lẽ gấp đến độ thời gian nói cho anh một câu cũng không có, nhưng vấn đề này lại làm tổn thương đến tự ái đàn ông của anh.

"Vậy mấy năm nay anh có khỏe không?" Khách sáo trả lễ, cô mang theo nụ cười được luyện tập nhiều lần, "Kết giao với bao nhiêu bạn gái?"

Anh nhũu mày, không hiểu tại sao cô lại dùng thái độ với người quen cũ bình thường đối với anh, thoáng chốc bỗng làm tan đi áy náy nhiều năm của anh đối với cô.

"Không có mấy người."

"Ít sao, bạn gái không có mấy người, không có mấy người bạn để giải sầu lúc tịch mịch sao?" Cô nhìn anh cười một tiếng.

Sắc mặt Nhĩ Đông Thần trầm xuống, có một cổ kích động muốn kéo lớp mặt nạ của người phụ nữ trước mặt này xuống, xem thử Tất Hạnh Trùng trước mặt có phải người khác đóng giả hay không?

"Em nói thử xem?" Anh đã lâu không có chơi trò mập mờ, cũng may còn chưa có quên mất cách chơi, khóe miệng Nhĩ Đông Thần dừng trước mặt cô hành động rất mập mờ.

Anh là người đàn ông bình thường, đương nhiên là có nhu cầu sinh lý bình thường, những năm này, anh luôn khát khao cô, thỉnh thoảng chợt nhớ tới cô, anh sẽ sinh ra một cổ kích động; anh không thiếu người để làm bạn giường, mặc kệ là phát tiết thuần túy, vẫn tìm một người thật giống cô để phát tiết dục vọng.

Nhưng mà càng muốn quên cô, nụ cười trong trí nhớ càng rõ nét, mấy lần lấy đũa khuấy tranh để quên cô anh liền nghĩ tới chuyện kia, anh sẽ không còn hứng trí, mấy năm nay anh cũng không thấy thoải mái, hại anh hoài nghi có phải hồi trẻ phóng túng quá nhiều, mới có thể chịu đựng được thanh tịnh như vậy??.

Dĩ nhiên, chuyện này anh sẽ không nói cho cô biết vì không cần thiết, anh cũng không còn mặt mũi nào nói ra miệng.

Tất Hạnh Trùng lãnh lẽo theo dõi nụ cười đáng ghét của anh, trong đầu cũng hiện ra cảnh anh cùng mấy người phụ nữ mây mưa.

"Cũng đúng! Đều đã trưởng thành rồi, mấy chuyện này cũng không có gì, nếu như không có mối thực có vấn đề!" Ngực cô phập phồng, như thể lúc nào cũng có thể nổ tung; Tất Hạnh Trùng cũng không biết mình đang giận cái gì, quán hấn làm cái khi gió, thua người không thua trận, mấu chốt là trong trận này cô không thể thua, "Chỉ là phụ nữ với đàn ông sẽ có một loại, trừ khi thật sự có cảm giác, nếu không bình thường tôi sẽ không tùy tiện cùng người khác phát sinh quan hệ."

Thế nào? Hình tượng hào phóng không lan tỏa ra, bình thường có thể quyến rũ đàn ông như thế, cô lật một đồng sách vở liên quan đến vấn đề nam nữ, nghiên cứu thật lâu!

Gân xanh trên trán Nhĩ Đông Thần nổi lên, không hiểu Tất Hạnh Trùng có cái gì không đúng, đúng là thời gian sẽ thay đổi con người, nhưng cô như vậy cũng trở nên quá đáng rồi, hoàn toàn không giống Tất Hạnh Trùng thẳng thắn đáng yêu ngày trước!

"Nghe vậy hình như phương diện tình cảm của em rất phong phú?" Anh cố đề xuống ý nghĩ muốn nổ tung, bên ngoài thì cười bên trong đang bốc lửa.

"Anh nói thử xem?" Dùng lời anh nói đề hỏi ngược lại, khóe miệng cô nhếch lên khiêu khích, chỉ là muốn mặt anh đen lại, thừa nhận thất bại, đó cũng là thu hoạch đáng kể của cô, tránh cho mấy ngày tiếp theo không còn thú vị, "Tốt lắm á! Không thể cô phụ sự săn sóc của xã trường, hôm nay tôi sẽ nghỉ ngơi sớm một chút, lần sau chúng ta có thời gian sẽ nói tiếp!"

Một môi cộng thêm hóa khí không biết từ đâu ra, cô càng lúc càng không thấy thoải mái, chỉ là vì mặt mũi, Tất Hạnh Trùng vẫn cười ngọt ngào, sau đó đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, Trong lòng Nhĩ Đông Thần ngổn ngang suy nghĩ, cô gái thẳng thắn đơn thuần ngày trước giờ đi nơi nào? Nghe cô nói một câu "Biết người biết mặt nhưng không biết lòng", anh dường như khẳng định có thể, ngày đó cô ở bên ngoài đã nghe được tất cả, tình huống xấu nhất là đã đi điều tra.

Cô tức giận anh, cho nên cố ý làm ra hành vi phóng dăng? Anh nghĩ về cô bé không có đầu óc trước kia, đau lòng vì đã làm tổn thương cô khiến cô trở nên như vậy.

Anh không biết hiện tại còn kịp hay không, nên giải thích với cô như thế nào rằng chuyện đó chỉ là hiểu lầm... chỉ là hiểu lầm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Sau khi hoàn thành bộ ảnh ở Thanh Đảo, trạm tiếp theo là Đảo Jeju, trang phục cô dâu truyền thống Hàn Quốc.

Không chỉ có trang phục tạo hình cô dâu có điểm khác biệt, bao gồm địa điểm, bối cảnh đều phải hài hòa, nếu Nhĩ Đông Thần đã gờ máy ảnh lên chụp, nhất định phải đạt tới hoàn mỹ, cho nên anh không tiếc tiền để thuê máy bay tư nhân, chỉ định nhân viên làm việc, thậm chí ôm luôn việc ăn ở.

Phương diện lựa chọn khung cảnh đặc biệt, anh không phủ nhận là thay mình kiểm soát, nghĩ gặp lại được Tất Hạnh Trùng, nhưng mà anh cũng phải thừa nhận, mấy lần thấy biểu hiện của cô quả thực rất xuất sắc, anh tin tưởng cô tuyệt đối có thể hoàn thành tốt yêu cầu của anh.

Trước khi chính thức hợp tác, anh đương nhiên cũng làm chút bài tập, nghe qua tin tức của cô, nhưng sợ có điều gì sơ sót, cũng là anh nghĩ hiểu rõ điều đó là không quan trọng, nhưng hợp tác mấy ngày nay, nghe cô và các nhân viên làm việc nói chuyện phiếm anh mới cảm kích.

Thì ra là, năm ấy sau khi tốt nghiệp, đầu tiên là kinh doanh ảnh viện với bạn bè, không có dư thừa tiền bạc để thuê người mẫu, cô liền nhắm mắt giúp một tay, hiệu quả lại ngoài dự đoán, những bộ trang phục mà cô từng mặc còn đạt kỷ lục đơn đặt hàng, chính cô cũng bắt đầu có hứng thú, dần dần tiến vào con đường làm người mẫu chuyên nghiệp.

Như vậy thực sự như nhân duyên, nhưng anh hiểu biết quá khứ của cô, biến chuyển bây giờ quá lớn, hơn nữa cô chưa bao giờ nhắc tới tại sao lại buông tha chụp hình, nhiệt tình của cô với chụp ảnh như vậy, chẳng lẽ đến nay đều không cảm thấy đáng tiếc?

Tất hạnh Trùng bây giờ không thể nói là không tốt, nhưng anh cảm giác đang vẽ măt mè đơn giản mới thích hợp nhất với cô, đặc biệt là ôm máy chụp

hình, nở nụ cười rạng rỡ nhìn anh.

Đứng ở trước cửa phòng Tất Hạnh Trùng, Nhĩ Đông Thần có cổ kích động muốn đem lời nói mà nói ra, còn chưa suy nghĩ kỹ lại, ngón tay đã nhanh hơn đại não đề chuông nhấn xuống.

Tất Hạnh Trùng nhìn qua mắt mèo thấy anh, buồn bực anh ta lại muốn gì, nhưng cô đang nghe điện thoại, trước tiên mở cửa cho anh đi vào.

Nhĩ Đông Thần vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm vừa tắm rửa tan trong không khí, mùi xạ hương nhàn nhạt còn hấp dẫn hơn mùi nước hoa cao cấp nào khác.

"Trước kia tôi còn là một người mẩu nhỏ thì tất cả không phải tự mình chuẩn bị sao? Đã sớm huấn luyện nghiêm chỉnh rồi, dù sao còn có thợ trang điểm ở đây, yên tâm, tôi không thành vấn đề."

Cô đang cùng Lương Diệu Giai nói chuyện? Đúng rồi, hôm nay Lương Diệu Giai sớm nhận được điện thoại, trong nhà có việc gấp muốn cô nàng đảo chuyển bay gần nhất về nhà, hiện tại chắc là gọi điện thoại báo bình an đi! Nhĩ Đông Thần thầm nghĩ, vừa quan sát nhất cử nhất động của Tất Hạnh Trùng.

Đây mới là bộ mặt thật của cô? Ha ha! Không thể trách ý niệm đầu tiên của anh là như thế này, từ khi gặp lại tới giờ, anh còn chưa nhìn qua cô khi không trang điểm!

Thật ra thì cô không có thay đổi gì nhiều, chỉ là mất đi vẻ mặt trẻ con mà thay vào đó vẻ khuôn mặt của phụ nữ trầm tĩnh, cẩn thận nhìn chút, cô có thói quen nghe điện thoại thường chớp mắt, xoa tay múa chân, vẫn là Tất Hạnh Trùng anh thích năm đó.

"Vệ Hoàng Khải, tôi nói tôi không thành vấn đề. Nghĩ tới tôi? Ha ha, anh dừng đi!" Nịnh hót! Anh cho là cô không rõ lòng dạ Tư Mã Chiêu của anh sao? Trong mấy người chị em của cô, muốn nói chuyện tốt với cô một chút, còn không phải là muốn cô giúp anh ta một tay sao, cầu xin Vi Hoàng tha thứ!" Âm giương? đàn ông muốn ngủ lại trên giường tôi còn không hết, anh nghĩ giống trước đây, tôi xem anh nên đi rút số rồi xếp hàng đi!" Ai! Vệ Hoàng Khải người đàn ông này đúng là bại hoại, ngu ngốc tự làm tự chịu.

Nghe giọng nói của Tất Hạnh Trùng, Nhĩ Đông Thần nhú chặt lông mày thiếu chút nữa là kẹp được con ruồi, không ngờ Vệ Hoàng Khải cũng đã lên giường của cô, khó trách đối với lại đối với cô như vậy, che chở đầy đủ, anh ban đầu còn tưởng rằng âm nhu kiểu Vệ Hoàng Khải có thể không thích phụ nữ.

Tất Hạnh Trùng không thèm tranh cãi ngu ngốc, qua loa chút đã cúp điện thoại, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy mặt Nhĩ Đông Thần xanh mét.

"Tâm tình anh không tốt sao?"

Nhĩ Đông Thần không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm cô.

Tất Hạnh Trùng không giải thích được, anh ta không ngủ sao lại chạy đến phòng cô bày ra sắc mặt kia? Coi như anh ta mất ngủ cũng không nên đem tức giận trút lên người cô chứ?

"Em có thể không dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi được không!" Anh đột nhiên cao giọng, khiến cô giật mình.

Anh bây giờ là không thoải mái vì cô không dùng lời ngon tiếng ngọt đối với anh ta? Cũng quá bị coi thường đi! Bỗng dưng bị anh quát, Tất Hạnh Trùng cũng nổi giận.

"Vậy anh hi vọng tôi dùng giọng điệu gì để nói với anh?"

"Tôi hiểu biết rõ em cái gì cũng biết, em đã thật giận tôi, không cần làm bộ như không có chuyện gì xảy ra!"

Anh đang nói khẩu lệnh sao?" Anh nói anh biết tôi hiểu biết rõ cái gì?" Muốn tức chết anh, cô vẫn cố ý giả ngu.

Nhĩ Đông Thần cắn răng nghiêng lợi, kìm nén lửa giận ngút trời, "Ngày đó em ở bên ngoài văn phòng, cái gì cũng nghe được có đúng hay không?"

Tất Hạnh Trùng bình tĩnh nhìn anh hồi lâu, rồi sau đó chợt há miệng cười một tiếng, "Anh nói chuyện anh lợi dụng tôi sao? Đúng nha! Tôi đều nghe."

Không ngờ tới cô không thêm đề ý, sắc mặt Nhĩ Đông Thần càng khó coi hơn, "Cho nên em bởi vì giận tôi, mới thay đổi như vậy?"

"Thay đổi như vậy? Anh cũng quá khoa trương đi! Anh cho rằng anh đối với tôi có sức ảnh hưởng lớn sao?" Cô cố ý khiêu khích, ngược lại làm cho mình đột nhiên giật mình sự thật này, trong mắt Tất hạnh Trùng nhanh chóng xẹt qua tia ảo não, cô nhanh chóng cười ngọt ngào để che dấu, "Có thể được anh lợi dụng cũng coi là vinh hạnh của tôi, tôi nên cảm thấy may mắn khi đối tượng của anh không phải tôi, may mà tôi chỉ là đá kê chân của anh thôi."

Nhĩ Đông Thần mím chặt môi, giận nộ cười tươi đẹp của cô làm sao, anh muốn xé toang mặt nạ giả tạo của cô, lại không dám xác định rốt cuộc có phải anh tự mình đa tình.

Mấy ngày gần đây cô đối xử với anh và những nhân viên làm việc khác đều là thái độ tự nhiên, không có đối chọi gay gắt, cũng không có cố ý nhiệt tình, giống như chuyện cũ cũng chỉ là chuyện cũ, mặc kệ yêu hay hận, cô chưa bao giờ để ở trong lòng.

Nhưng hiện tại trong lời nói của cô rõ ràng có gai, nếu không cách nào quên, vì sao không tìm đề hỏi cho rõ ràng?

"Nếu như, tôi nói ban đầu tôi đối với em là thật tâm, em tin không?" Giọng anh nỉ non, anh đoán không ra nhọc cô bây giờ, anh hoàn toàn không nắm giữ được.

"Tin!" Cô không chút nghĩ ngợi trả lời, nói rõ một chút thành ý cũng không có, "Anh đừng làm ra bộ dáng móc tim móc phổi, dù sao tôi cũng không kém." Mặc kệ quá khứ anh làm cô đau lòng, nỗi đau đã trải qua rồi còn có thể kéo lại sao?

Nhĩ Đông Thần thờ dãi, "Rốt cục em muốn tôi phải làm như thế nào?"

"Nửa đêm canh ba không ngủ, chạy tới phòng tôi hỏi tôi muốn như thế nào? Anh mắc bệnh sao!" Tất Hạnh Trùng cầm lấy nửa dưới tóc ướt, cô vẫn tiếp tục thái độ ngụy trang như cũ.

"Tốt! Tôi thừa nhận, khi đó mẹ kiếp, gần em là có rắc tâm khác, nhưng sau"

"Sau khi chung đụng, vô tình yêu tôi?" Cô thật bội phục mình còn có thể làm bộ mặt chế nhạo bật cười, "Xã trưởng, đừng có dùng loại câu này, đổi cách nói khác, có lẽ tôi sẽ cổ vũ anh!" Đầu ngón tay của cô lặng lẽ đâm vào lòng bàn tay, giận anh không có chịu trách nhiệm mà còn ngụy biện, cũng trêu tức cô, cho tới bây giờ cô còn có thể đau lòng như vậy.

Còn nhớ rõ ngày đó cô hào hứng đi làm, như lúc đó cô là độc nhất vô nhị, không thể thay thế được tuyên ngôn, cô có nhiều vui vẻ, nhiều ngọt ngào, lần đầu tiên có người theo đuổi, ngoài bạn bè còn có người khác, hơn nữa còn là người đàn ông như bạch mã hoàng tử, cô thậm chí còn ngu dân siết chặt cánh tay, xác nhận không phải đang nằm mộng; kết quả, trên cánh tay mơ hồ đau đớn, vừa đúng lúc nghe được sự thật tàn nhẫn.

Cô không phải đang nằm mộng! Giống như con ngựa mà rơi vào bẫy, quá đáng, quá buồn cười, cô ngu xuẩn đến nỗi ngay cả mình cũng không muốn đồng tình!

"Tất Hạnh Trùng, tôi nghiêm túc, nếu em không tin, tôi có thể gọi người ra làm chứng." Anh kéo tay cô, ép cô nhìn vào ánh mắt thành khẩn của anh.

Bốn mắt giao nhau, giống như một khắc nào đó của một năm nào đó, nhưng mà lần này cô không né tránh ánh mắt của anh, chỉ nhẹ nhàng nói: "Tôi cũng có thể gọi người ra làm chứng, nói mặt trời mọc từ phía tây, lặn xuống phía đông."

Nếu như hôm nay cô dùng phương thức tố cáo để nói chuyện, đem lửa giận bộc phát ra, thì Nhĩ Đông Thần sẽ thoải mái hơn, bộ dạng cô cố tình tỏ ra vô tội, giọng nói gió nhẹ nước chảy, không phải đang có ý hành hạ anh sao?

Anh ngưng mắt nhìn cô một cái cũng không chớp mắt, cô không chịu thua, dùng cảm nghẹn đốn, cho dù cô quật cường ánh mắt đã không xa lạ gì, Nhĩ Đông Thần vẫn là không có thói quen, hoặc là nên nói, anh không muốn có thói quen.

Bờ môi mềm mại mím chặt, cặp mắt rét lạnh, nhìn quá chói mắt, Nhĩ Đông Thần chậm rãi đến gần, muốn làm mềm phòng tuyến của cô; Tất Hạnh Trùng thấy anh đến quá gần, theo bản năng muốn chạy trốn.

"Em không phải nói là em bình thường chỉ lên giường với người nào em có cảm giác thôi sao? Vậy trước tiên hãy thử giữa chúng ta có cảm giác hay không!" Lời cuối chưa dứt, anh không nói thêm lời nào nữa mà hôn cô, trong giây lát Tất hạnh Trùng ngây người ra như phỗng, toàn thân cứng ngắc, người đàn ông này đem nhiệt tình tới không báo trước?

Môi anh nóng rực quét sạch cô, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập khoang miệng, tích cực quán quýt lấy, dường như dùng đến toàn bộ sức mạnh, bột phát nắm giữ lấy.

Môi lưỡi vội vàng đánh hạ thành trì, tay anh cũng không nhàn rỗi, không nói hai lời chui vào bên trong áo cô, từ từ đi lên, chiếm lĩnh lấy toàn bộ khóa tròn phía trước.

Hắn gạt mạnh phiên phức che lấp, khiến đôi bông đào trắng mịn nhảy ra ngoài, sau đó chiếm lấy một bên găm cắn tinh tế, ngón tay dài không khách khí chút nào suông sã ngạo nghễ xoa nắn, sờ đỉnh phần hồng.

Một cái tay mò xuống phía dưới, thăm dò vào quần lót của cô, khẽ xoa nắn cửa huyệt mềm mại, khiến cô kích động bắn ra chút dịch làm ướt át quần lót.

Nhĩ Đông Thần tấn công quá nhanh chóng, Tất Hạnh Trùng không kịp nổi, mới ý thức được nên phản kháng.

"Dừng lại Dừng tay." Cô rõ ràng tức giận ngăn cản, sao chính bản thân mình lại nghe thành tiếng nũng nịu rồi??

Anh phách lối một chút thời gian thờ cũng không cho cô, ngón tay nhanh chóng tới được khe tiểu huyệt ướt át, liều mạng xoa nắn!

Nhĩ Đông Thần nửa nửa kéo cởi bỏ quần áo của cô, đem cô đến bên giường, trực tiếp ngã xuống giường giường, tiếp tục sự nghiệp lớn mạnh, càng vượt ve bầu vú cô nồng cuồng hơn, vừa đem quần lót cô kéo xuống một đường, trước sau vuốt ve của huyệt cô.

"Nói cho tôi biết, đây là phương thức em thích sao?" Anh cắn môi dưới của nàng, làm ra bộ dáng trừng phạt cô.

Nếu hỏi người ta vấn đề, sẽ phải đợi người ta trả lời a! Cô mới nắm được thời cơ hít thở, anh đã lập tức đem đầu tiến quân vào khoang miệng cô, tất

Hạnh Trùng bắt buộc phải mở miệng, để tránh anh không đi vào được, sẽ phát điên cần xé miệng cô.

"Hừ...um!" Anh mút lấy môi cô dùng sức lực thật mạnh, cô bị đau đến ngửa cổ.

Nhĩ Đông Thần duỗi tay kéo cô lại, rồi lập tức kích dây dưa lẫn nhau, mặc dù vẫn chưa ăn đủ, nhưng lại chuẩn bị ngừng??.

Không khí trong phổi không đủ dùng, đầu lưỡi mơ hồ cảm nhận được vị tanh của máu, nháy mắt Tất hạnh Trùng cho rằng anh muốn mưu sát cô, lúc cô gần như không thở nổi, anh đột nhiên buông cô ra.

Không quá nửa giây, Tất hạnh Trùng dường như đã lắm, anh nguyện ý buông đôi môi cô ra, là bởi vì anh muốn công thành chiếm đất, chỉ trong chớp mắt, anh liền ngậm lấy đầu vú cô, điên cuồng bú mút.

Anh công kích quá mạnh mẽ không chừa một đường lui, Tất Hạnh Trùng thiếu chút nữa thét chói tai, bụng dưới thật nhức mỏi, một trận khoái cảm ép cô đến phát điên!

Nhĩ Đông Thần giống không được hài lòng, hai cánh tay anh không lúc nào rảnh rỗi, dùng răng khể cắn lồi kéo dính thịt non mềm, không lưu tình đoạt lấy bầu quả của cô, tay kia nâng một bên vú lên vuốt ve, ngón tay linh hoạt không quên trêu chọc nụ hoa bên đó.

"Tôi có tự tin không thua bất kì người đàn ông nào!" Anh nhẹ gặm cắn đầu vú cô, khi vừa nói ra, nhận thức này khiến anh cực kì khó chịu, anh chỉ khó chịu cô đã cùng một người đàn ông nào đó.

"Vây. Đó là bởi vì anh rất phóng túng, vậy sao?" Suy nghĩ nhất thời căng thẳng, cô không chú ý có mùi chua trong lời nói của anh, cũng còn không có phát hiện mình không cẩn thận để lộ ra một tia ghen tị.

"Ai nói với em tôi rất phóng túng?" Trong quá khứ có một giai đoạn anh rất lạm tình, không bài xích cùng đối tượng nào lên giường, nhưng cho tới từng"phóng túng" gần tới, hướng chỉ kể từ sau khi cô cố ý tránh anh, bỗng nhiên anh không còn khát khao như trước nữa, phát tiết hay gì đó cũng đóng luôn.

Cây đuốc của anh đã tàn một thời gian dài, không hừng hực thiêu đốt như hiện tại, cô còn lên án anh phóng túng, thật là oan uổng cho anh, như tuyết rơi tháng sáu! (tháng sáu là mùa hè không có khả năng rơi tuyết!!!)

"Nếu muốn người không biết, trừ phi dùng. Ừ...! Ừm." Anh thân thiết bá đạo không nói đạo lý, thần trí cố tập trung của cô từ từ tan rã, thỉnh thoảng anh đã cắm sâu vào hoa huyết của cô, "Không cho phép anh. Ừm! Lấy ra. Nhanh lên một chút."

"Không cho phép tôi lấy ra, nhanh hơn chút là sao?" Ưởng phí công cô còn tốt nghiệp hệ tiếng Trung, Trung văn nói xuôi vô số, anh hoàn hảo lý giải câu nói của cô.

"Không phải, tôi, tôi là nói. Ừm."

Dù sao cô cũng không còn hơi sức, Nhĩ Đông Thần định lấy môi chặn miệng cô, không để cho cô phải tốn lời thêm.

Hai ngón tay anh kẹp lấy cánh hoa tư mật, ngón cái ma sát, Tất Hạnh Trùng thờ dốc kháng nghị, tay nhỏ bé cũng không đẩy được bức tường thịt này ra ngoài.

Nhĩ Đông Thần đè lên người cô, dùng đầu gối tách ra hai chân cô ra, khiến cho ngon stay có thể tận tình chơi đùa, dưới sự dẫn dắt của anh mặt hoa cuộn cuộn trào ra, một trận dâm dăng này có thể trải qua bao lần tôi luyện??

Tâm tình mâu thuẫn khiến lồng ngực anh phập phồng, ngọn lửa bên dưới cũng hừng hực thiêu đốt, ngón tay dừng lại bên trong hoa huyết thăm dò, cố ý dẫn dụ thật nhiều mặt hoa chảy ra.

Chính cô còn chưa hề thăm qua khu vườn mật này, anh chưa được phép viếng thăm đã lớn mật xâm nhập, cô muốn khép hai chân lại, hoa huyết càng kẹp chặt ngón tay hơn, cô nghe tiếng nước chảy hòa với thân thể, không tự chủ rên rỉ ra tiếng.

Thật lâu trước kia, cô cũng đã từng lâm vào tình trạng bất lực như bây giờ, hiện nay, nên do cô nắm quyền chủ động, cô khinh thường, khinh miệt, hoặc là không quan tâm bất kì thứ gì tiến tới, sao lại để cho anh tùy ý định đoạt, tùy ý dắt mũi đi???

Cô cắn môi dưới, nhẫn nại không phát ra âm thanh, nhưng cô càng không muốn để cho anh vừa lòng đẹp ý, Nhĩ Đông Thần chính là muốn khiêu chiến cực hạn.

Ánh mắt anh chột lóe, khóe môi cong lên tà khí, anh nín lấy hai mảnh thịt non mềm, cong ngón trở lấy ra mật nhụy, ngón tay đang kẹp lấy mảnh thịt trơn trượt, nhưng là quá mức chặt, anh cau mày chậm đưa đẩy ngón tay, khiến tiểu huyết quen thuộc phun ra nuốt vào ngón trở, nhục huyết trào ra một lượng mật dịch lớn, anh nhanh chóng đẩy ngón tay vào.

Thân thể của cô trẻ trung ngoài dự liệu, là bởi vì đối tượng quan hệ là anh, cho nên cô mới đặc biệt căng thẳng sao?

Tại sao cô không lấy ra bản lĩnh thực thụ để ứng chiến? Hoặc là cô thích như vậy?

Nhĩ Đông Thần định chuyển động liên tục, ngón tay đưa đẩy trong tiểu huyết, mới có mấy giây, hoa huyết non nót đã không chịu nổi khoái cảm đến cực

hạn.

Tất Hạnh Trùng quên mất hô hào, khoái cảm lên đỉnh, ái dịch nồng đậm cuộn trào ra, đầu óc cô trống rỗng toàn thân vô lực.

Cô khom người cảm nhận cao triều vừa đi qua vẫn còn khiếp sợ, Nhĩ Đông Thần nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình, cảm lấy gậy thịt nóng bỏng, nhắm ngay cửa huyết đỏ tươi của cô chính xác đâm vào, một cổ mạnh mẽ, xỏ xuyên qua nhụy hoa!

"A." Tất Hạnh Trùng hét chói tai, khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc tê liệt đau đớn trắng bệch ra

Nhĩ Đông Thần không ngu, anh biết rõ mình vừa xuyên qua cái gì, chỉ là, làm sao có thể sẽ.

Hoa huyết của cô xoắn chặt lấy gậy thịt, cực độ khoái cảm của anh vùi sâu giữa hai chân cô, đâm thẳng tới gốc, anh phải cắn chặt hàm răng mới có thể nhin được ý nghĩ điên cuồng dong đuổi trong lối mòn nhỏ hẹp của cô.

Anh nhìn cô từ trên cao, khoe mi cô ướt nước, nhũu chặt mi tâm, lặng lẽ chịu đau đớn, Nhĩ Đông Thần đau lòng mà hôn lên khoe miệng cô.

Bây giờ không phải là lúc truy cứu tại sao cô còn là xử nữ, bởi vì dục vọng của anh nhanh chóng bùng nổ, nhưng anh tùy tiện động, lại sợ cô đau muốn chết.

Tay anh đi tới nơi hai người giao hợp, nhẹ nhàng vuốt ve bóp đùi cô, sau đó là hoa hạc nơi cử động, tiếp theo nơi dung nạp dục vọng của anh.

"Ồ." Cô khó chịu co mông lên, cố gắng rút người ra.

Động tác rất nhỏ ấy đem cơn thịt trong cơ thể cô xoắn chặt hơn, khoái cảm mãnh liệt kích động cơn thịt run run, đau khổ muốn chạy nước rút Nhĩ Đông Thần khẽ rủa một tiếng.

"Cái người ngu ngốc này! Họa là em mang đến, chính em phải chịu trách nhiệm."

Anh không thể nhin được nữa, hay là hỏi ý kiến cô trước, coi như cô mới biết mùi đời, thân thể không chịu đựng nổi, ít nhất cũng chuẩn bị được tâm lý, ai bảo cô muốn cố ý láo loạn như vậy, hận không thể đùa giỡn cô một phen!

Đối với chuyện cô vẫn là xử nữ, Nhĩ Đông Thần không có chuẩn bị, mới có thể trực tiếp lấp đầy cô, vốn mong đợi kết hợp chặt chẽ như vậy, anh cũng gần như điên cuồng; đặc biệt là chướng ngại của anh không cần thuốc mà khỏe lại, hình như so với quá khứ còn mãnh liệt hơn, khí phách hiên ngang, anh chỉ cần thí nghiệm một lần là sau có hiệu quả, chỉ có thể xin lỗi cô trước!

Anh nhắc hai chân cô để lên vai mình, cơn thịt to lớn của anh càng ngày càng xâm nhập sâu vào trong hoa huyết, khát vọng thần bí cực hạn không thể chịu đựng được nữa, anh điên cuồng ra vào, mỗi lần như muốn đâm thủng cô.

Thân thể Tất hạnh Trùng dâng lên một tầng mờ ảo, vừa cảm nhận khoái cảm vừa khóc, cô không nói được lời nào, vội vàng ứng phó từng đợt khoái cảm đánh thẳng vào tứ chi, sau khi trải qua đau đớn cô liền cảm nhận khoái cảm rên rỉ ngâm nga.

Nhĩ Đông Thần thấy hai vú mềm mại, vùi mặt vào ngâm cắn, không chút khách khí ma sát, còn dùng môi lưỡi thưởng thức vị ngọt.

Cô ôm lấy đầu anh vô lực thở gấp, Tất hạnh Trùng sắp bị luồng lửa nóng ép đến điên cuồng, còn là ngọn lửa mãnh liệt.

Khi hoa huyết bị nhồi đầy không có cảm giác đau đớn khó chịu nữa, thân thể căng thẳng được cô buông lỏng, bị tình dục dẫn dắt thân thể bắt đầu mong đợi tuyền đũa nhiều hơn; cô chủ động đưa bờ môi mọng đỏ dây dưa cùng anh, ngâm gọi thờ dục, môi lưỡi bóng loáng chất dịch.

Cô đáp lại khiến anh mừng như điên, bị chân chèn ép bầu vú trắng nõn hiện ra mê người, hân hỉ lưỡi miêu tả bóp chân cân xứng của cô, sau đó đi tới nơi mềm mại ngửi hương trầm thơm mát.

Anh lúc sâu lúc cạn, nhanh chậm không giống nhau gây thịt mạnh mẽ ra vào lối mòn mềm mại ướt át, hay tay nắm lấy eo nhỏ của ô mà ôn nhu, không thể chờ đợi vui thích mãnh liệt nữa, tiếng nước tiết tấu hòa nhịp tạo thành một mảnh âm thanh đắm đuối.

"Ừm. Ừ.... a." Thật khó chịu, cô thật khó chịu, từng đợt khoái cảm lan ra khắp tứ chi, từng lỗ chân lông cũng khát khao khoái cảm, "Ồ! Ừ."

Nước mắt trên mi cô từng giọt lăn xuống, hai má đỏ ửng, không tự chủ được đưa eo mềm mại lên nghênh đón cơn tít to lớn, mảnh thịt non mềm nếm qua mới thấy được vị ngọt, hai chân cô mở rộng hơn, cánh tay phấn mại cũng khoác lên eo anh, bờ mông trắng mịn cũng đưa đẩy, từng chút từng chút cắn nuốt cây gậy thịt.

Trên giường đơn, một mảnh lạc hồng loang lổ tượng trưng cho trinh tiết, cùng ái dịch chảy ra ướt đầm ga giường, hai thân thể trần truồng quấn quýt lấy nhau, hoàn toàn theo bản năng nguyên thủy, như thể dục vọng hai bên đã định đoạt~.

Cô cong chân lên, cực điểm cao triều gần như sắp ào tới, hoa huyết một trận khoái cảm không ngừng co rút, dưới thân ga giường lại ướt thêm một mảnh nữa.

Nhĩ Đông Thần gầm nhẹ một tiếng, ái dịch cuộn cuộn của cô lần nữa cọ rửa gây thịt, không cách dập tắt ngọn lửa mãnh liệt, nghiêm chỉnh mà nói cần

bản là thêm dầu vào lửa, gây thị bồng nhiên dừng lại trong huyết động, cảm nhận vách tường non mịn của cô bao chặt lấy, kiều ngạo vinh hạnh tiếp nhận ái dịch tràn đầy như được rửa tội..

Ôm cô để cô ngồi trên người anh, gây thị của Nhĩ Đông Thần thẳng tắp nằm trọn trong hoa huyết, anh không kịp suy nghĩ ngậm lấy một đầu nhũ hoa, như đứa bé đói khát cắn mút lấy nguồn sống.

"Nhĩ Đông Thần. Không cần. Tôi không được! Ủ ờnh." Không xác định được kinh nghiệm mấy lần lên cao triều, Tất Hạnh Trùng chỉ cảm thấy thân thể mình như không theo điều khiển của bộ não nữa, đại não vốn không chế quyền chủ động không biết đã rơi vào tay ai???

Môi lưỡi anh quá mức ngồng cuồng, té bảo toàn thân cô run rẩy, bàn tay mềm mại nhu nhược khoác lên bờ vai anh, không thể tin được anh sao lại có thể bá đạo đoạt lấy như thế, nhưng chuyện bây giờ cô không tin thì cũng không còn ý nghĩa nữa; sự thật chứng minh, anh đã thao túng toàn bộ cảm xúc cũng như hành động của cô, mà cô thì không có biện pháp nào với anh, thậm chí đã hòa theo.

"Không phải em có kinh nghiệm phong phú sao, thế nào mới vừa bắt đầu đã không được?" kín đáo ngậm chặt đỉnh nhũ, anh là nhắc nhở cô chơi với lửa có ngày bị lửa thiêu cháy.

Anh đỡ lấy eo cô, chậm rãi hướng dẫn cô ngồi xuống, anh cực kì yêu cái tư thế này, dễ dàng để anh vùi sâu vào cô lại có thể ngậm cắn hai khóa tròn tròn phía trước, đỉnh đầu cao vút có thể chôn thật sâu vào hoa huyết của cô.

Vừa mới bắt đầu? Rõ ràng cô đã muốn hồn bay phách tán rồi! Bởi vì kích tình nên da thịt trắng nõn của cô nhiễm một tầng hồng, ẩn sâu trong hoa cốc chứa một cỗ xung lượng, đó là cô tự mình làm thì tự chịu, khi cô đang chuẩn bị buông tha chống cự trận xôn xao kia thì không báo trước anh đột ngột dừng lại, đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn chăm chăm cô.

"Thành thật nói, em đã có bao nhiêu người đàn ông?" Anh đỡ vòng eo cô hay tay khóa chặt, hơi dùng sức, để hoa khẩu ướt át của cô, đè ép lên gây thị nổi đầy gân xanh.

Được tiện nghi còn khoe mẽ! Tất Hạnh Trùng cắn chặt môi, cắn giận nhìn chăm chăm anh biết rõ rồi còn hỏi, chỉ tiếc dục niệm trong mắt lại yếu ớt, ngược lại có vẻ kiều mị đáng yêu, không có chút lực sát thương nào.

Nhĩ Đông Thần được voi đòi tiên, lòng bàn tay rộng rãi vuốt ve hai mông tròn của cô, lồng ngực trần trụi ra sức đưa đẩy hai vú cô.

"Nói cho tôi biết, trừ tôi ra, bao nhiêu người đã hôn qua môi em?" Mặc dù đáp án dĩ nhiên không cần hoài nghi, nhưng chỉ là thử dò xét, anh ham muốn giữ lấy nghiêm trọng.

Anh phát hiện mình rất ngây thơ, đòi hỏi lại tham luyến như thế, chỉ là tìm tới ngọn nguồn gốc rễ, vẫn phải làm ra vẻ chứ, oan có đầu nợ có chủ tất nhiên anh sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Trong cơ thể một hồi xôn xao khiến hai người khó nhọc, Tất Hạnh Trùng không kiềm nén được khoái cảm, nhưng lại sợ thoát không khỏi vòng luân quần không thể siêu thoát; chủ động đưa lên môi mọng đỏ ướt át cầu cứu sự giúp đỡ từ anh, cái lưỡi thom vội vàng quấn lấy anh nhận thua.

Nhĩ Đông Thần hài lòng với biểu hiện của cô, cũng rất kinh ngạc khi cô trở nên mạnh mẽ như thế.

Không để đến cô khóc kháng nghị, anh rút gây thị ra, ôm lấy cô vào trong ngực, ánh mắt chìm ưng chột lóc, anh chóng gặm lấy nhũ quả đang nở rộ của cô, bàn tay di tới giữa đùi, giống như muốn cô xấu hổ tới chết; anh dùng một cước cố định mở rộng hai chân cô, để hoa huyết ướt đầm lợ ra ngoài ánh sáng.

"Không cần. Ừm...ah~ Tha tôi." Cô biết mình sai lầm rồi, không nên khiêu khích vô vị hư vậy! Cô biết mình sai lầm rồi, không nên coi thường bản lĩnh lăng trì người khác của anh như vậy!" Rất mất thể diện, ừnh a. Tôi không muốn."

Mặc dù còn sót lại một tia xấu hổ, mặc dù ngoài miệng liễu mạng nói không muốn, mặc dù thân thể cũng rất phối hợp đừng đưa cự tuyệt. Trời ạ! Cô giãy giụa thất lạng giống như không muốn cự tuyệt, mà là khát vọng nữa!

Nhĩ Đông Thần sớm biết phản ứng của thân thể cô, ngón tay dài theo ướt át chen vào hoa huyết nhỏ hẹp của cô, mảnh thịt mềm mại, không thể phản kháng sức anh vuốt ve.

Hoa huyết xoắn chặt, kìm ngón tay anh bỏ giữa, anh lại chui vào trong, vách tường chặt chẽ mới mở rộng ra chút, rồi lập tức ôm thật chặt, bờ môi anh lại nâng lên nụ cười ma mị, không báo trước lại thêm một ngón tay nữa đi vào.

"A nha! Trời ạ. Quá nhiều, quá nhiều." Hoa huyết vội vàng xoắn lại, căn bản là xoắn lấy ngón tay của anh.

Anh mặc kệ cô, mấy năm nay cô không có bên cạnh anh, anh còn có thể khống chế dục vọng, hại anh gặp ác mộng rằng mình không được; sau này gặp lại, cô lại âm thầm cùng anh so tài, len lén xem ai không quan tâm, phải phạt cô thật nặng cô mới nhớ được!

Cô liều chết cầu xin tha thứ, anh càng phách lối đưa đẩy, còn rất nghiêm túc vuốt ve bầu ngực của cô, giống như sờ dây đàn, ngón tay gian ác thay nhau vuốt ve, hoạt động bừa bãi trên nhũ tâm, động tác rất nhanh, nhưng l sức lực rất nhẹ, rất dịu dàng.

"Ngừng. Nghỉ ngơi một chút! Đó. Tôi không chịu nổi. A!" Cô thét chói tai, bởi vì anh cố ý làm trái lại lời cô, bỗng chốc nhanh chóng suông sã nhũ hoa, cũng tăng nhanh động tác đưa đẩy bên dưới, "Cùng, cùng. A! Đừng ngừng, đừng ngừng. Tôi."

Không hề nén được sung sướng, khó khăn thở dốc, Tất hạnh Trùng ý loạn tình mê, từng bước bước vào con đường dục vọng vạn kiếp bất phục, hơn nữa vô lực xoay chuyển.

Giọt lệ khô dính trên gò má, mồ hôi nóng bỏng, tình dục trải đều toàn thân, dấu vết đỏ ửng như vừa đánh nhau với dã thú, giới hạn dục vọng của phụ nữ, cả người phát ra hơi thở hấp dẫn kiều mỵ.

Tham lam thu hết cảnh đẹp vào mắt, dục hảo không nhin nổi nửa Nhĩ Đông Thần găm cắn bờ môi đỏ mọng kiều diễm

"Em là vì tôi, mới có ý thay đổi hình tượng môi?" Anh thở hắt hên hỏi.

"Tôi thấy anh nghĩ quá nhiều rồi." Vì phòng tránh đợt sóng tình tiếp theo, cô nhanh chóng tránh né nụ hôn của anh.

Nhĩ Đông Thần nhũ mảy, không thích hành động tránh né của cô, "Nhưng em không thể phủ nhận, tôi mang lại cho em cảm giác mãnh liệt."

Tất Hạnh Trùng núm lấy chặn mòng, đang ảo não hành động này không hề có trong kịch bản, không có tâm tình nói chuyện phiếm với anh, huống chi hiện tại anh muốn cô nhận thua.

Anh không chịu chết tâm, mặc dù trong lòng đã có câu trả lời, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng cô nói, "Nếu như trong lòng em không có tôi, tại sao còn cố ý gạt tôi? Tại sao đối với tôi lại có phản ứng mãnh liệt?"

Cô cũng rất muốn hiểu tại sao lại như vậy được chưa! Tất Hạnh Trùng gào thét ở trong lòng một chút.

"Tôi lại không tính chuyện lạnh nhạt, như anh vậy." Lấy cô, đùa giỡn cô, làm cô. Sao một câu cũng kì quái vậy?" Ý của tôi là, tôi cũng là có cảm thụ, sao có thể không có phản ứng?" Cố gắng thuyết phục anh, cũng nói với chính mình vậy, nhưng cô không xác định nổi có phải đang gạt mình dối người hay không???

"Ý của em là, bất kỳ một người đàn ông nào đối với em như vậy, em cũng sẽ có biểu hiện mãnh liệt?" Ánh mắt anh buồn bã.

"Có lẽ tôi sẽ tìm cơ hội thử một chút!" Cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, không chịu thua.

Tất Hạnh Trùng lấy hết can đảm để nhìn lại ánh mắt của anh, định làm lại thôi, cô kéo chăn lên quấn quanh người bước xuống giường, nhanh chóng chạy vào phòng tắm.

Cô mặc kệ người đàn ông kia đang rực lửa nằm trên giường, cũng không quản anh sẽ gây chuyện gì, dù sao cô cũng không có can đảm quay đầu lại nhìn.

Chạy như bay vào phòng tắm, Tất hạnh Trùng dựa lên cánh cửa vô lực mà ngồi sụp xuống.

Cô gắng nhắc mình bỏ qua, mặc dù vậy vẫn nhớ mãi không quên, muốn giữ lấy tôn nghiêm cuối cùng, thế sẽ không cùng anh ta có bất kì thứ tình cảm gì; kết quả, mới chưa được bao lâu, cốt khí, tôn nghiêm hoàn toàn bị đánh tan rồi, ghê tởm hơn chính là, người đàn ông kia thấy dấu vết lạc hồng của cô vẫn cố ý.

Năm đó cô không sao giải thích được tâm cô lại rơi trên người anh, cô có thể giải thích là tuổi còn nhỏ chưa hiểu hết, hiện tại lại một lần nữa không giải thích được sự chìm đắm, cô thầm nghĩ mình vô dụng, cũng không thể thừa nhận anh ta có sức quyến rũ kinh người!

Trời ạ! Cô làm sao lại nhắc tới cái chuyện này cơ chứ?

Nhĩ Đông Thần nói không sai, là cô cố ý chọc giận anh, đó là bởi vì cô khó chịu khi bị anh coi thường, bị anh đùa bỡn như con khi, cũng không phải như anh ta cho rằng, đối với anh có cảm giác, tình cảm lúc ban đầu chưa nở đã chết non, mới không phải.

Ghét! Tại sao anh ta lại nói lung tung, nhiễu loạn tâm tình của cô? Tại sao muốn dùng thủ đoạn vô sỉ để trêu đùa lý trí của cô?

Tâm tính thiện lương rối loạn, đầu óc trống rỗng, hiện tại, nên làm thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Đặc biệt thuê để chụp ảnh là một tòa bảo cổ xa hoa, tạm để trang phục trong phòng ngủ, trước mặt là một chiếc gương trang điểm màu vàng, một người phụ nữ mặc trang phục cung đình, bầu ngực cao cao bị tóm lấy, làn váy dày bị vén lên đặt ở dưới mông, một chiếc quần lót ren rơi dưới mắt cá chân.

Quần áo hoàn chỉnh của đàn ông cũng bị cởi xuống, lộ ra dục hỏa bên trong quần lót đang ngẩng đầu, khẽ cọ cọ mộng ngọc, nhẹ nhàng, sau đó vọt thẳng vào chỗ sâu nhất.

Cắm xuyên qua như nước chảy bèo trôi, Tất Hạnh Trùng cảm thấy cô sắp điên rồi, kể từ lúc lời nói dối của cô bị phát hiện, người đàn ông này không có việc gì lại chạy tới tìm cô để “vận động”.

Không chuyên thì nói cô chưa tới lúc chụp hình, mượn cơ cô với Thanh Trường đang nói chuyện, kì thực thú tính của anh sớm bộc phát, nghỉ ngơi lúc nửa đêm âm thầm vào phòng cô, làm như công việc rất nhiều giờ là lúc thả lỏng.

"Em rốt cuộc có tin tôi hay không?" Nhĩ Đông Thần co mộng lại, thối lui một phần.

"Chờ một chút lại nói." Người đàn ông này rốt cuộc có cái tật xấu gì, chờ đến cơ hội liền liều chết nói mình vô tội, cô không phải không nghe, chỉ là, anh lại chọn ngay lúc cô không tỉnh táo để nói.

"Không cần, làm xong sau này em sẽ lại trở mặt không nhận người." Anh nhanh chóng nói, thuận tiện thẳng lưng vào chỗ mềm mại, dùng sức thăm dò khiến dịch lỏng chảy ra!

A. Quá mức! Hoa huyết cực lực co rút, thiếu chút nữa là hồng mắt, Tất Hạnh

Trùng cắn môi dưới để giảm bớt khoái cảm.

Nhìn anh còn đang nói tiếng người sao? Giống như thân thể cô chỉ để thỏa mãn dục vọng đàn ông của anh.

Cô và anh khi trước vốn không rõ ràng, lần này lại lôi kéo không rõ, thực không phải là bản tính của cô, cô lại dần chìm đắm trong đó, không thể tự kiềm chế; tới khi làm xong cô liền trở mặt, cô vốn nguyên ý trở mặt trong 24h!

Nghĩ đến đây, cô vẫn cảm thấy kỳ quái, tại sao đến mỗi gian phòng khách sạn, anh đều có bản lãnh lấy thẻ phòng của cô?

"Em rốt cuộc muốn tôi nói mấy lần? Đó là hiểu lầm, đại hiểu lầm! Tôi chưa từng nghĩ tới tổn thương em, ngày đó thực sự là tôi quên không tắt Skype thôi!"

Thấy cô quyết liệt không để ý anh, Nhĩ Đông thần rất nóng nảy, rất giận, anh xoay thân thể cô lại, để cho mộng cô quay lưng về phía anh, nhanh chóng hoạt động phân thân đang kêu gào, một hơi xuyên qua cô!

Chịu không được tàn phá hoa huyết nhanh chóng phun dịch, cọ rửa côn thịt, Nhĩ Đông Thần cầm chặt lấy khối tuyết trắng, cảm nhận được sáng khoái~ con mẹ nó ... đáng chết.

Toàn thân anh lui ra, không để cô kịp thở đã nhanh chóng cắm vào, vùi sâu trong nhục động.

Dòng điện xuyên qua, khiến thân thể Tất Hạnh Trùng không ngừng căng thẳng, cảm thụ xương cốt thoải mái, ngón chân cô co lại, tạm thời không có sức mở miệng nói chuyện.

"Phản ứng của em thật kích động!" Côn thịt ngồng cuồng bất chợt dừng lại, hưởng thụ sự co rút bao bọc mềm mại của hoa huyết, Nhĩ Đông Thần ghé sát vành tai khéo léo của cô khẽ cắn mút.

"Tôi nghĩ, cũng không phải chỉ có anh mới cho tôi cổ phản ứng mãnh liệt." Mặc dù ngực phập phồng kịch liệt, Tất Hạnh Trùng vẫn kiên trì ngạo mạn, nói lại một hơi.

Còn dám nói vậy? thật là không biết sống chết! Nhĩ Đông Thần vô tâm kích lệ cô lúc này nên nói, trên thực tế, hành động này rất không nên, anh có nghĩa vụ làm cho cô hoàn toàn biết điểm này, tránh cho cô cả ngày lẫn đêm nghĩ nhỏ lỏng ngoài miệng cọp.

Anh ôm lấy cô ngồi lên trên bàn trang điểm, tách ra hai chân cô, bá đạo cắm mình trong đó, sau đó chậm rãi ngồi xổm người xuống, nhìn vào cánh hoa sừng đỏ của cô.

"Anh, anh định làm gì?" Mới vừa sức lực không có, Tất Hạnh Trùng bị dọa đến co rút đầu lười.

Anh lười phải lãng phí thời gian giải thích, trực tiếp dùng hành động nói cho cô biết, anh ghé đầu hôn lên cánh hoa của cô, nhận thấy được cô đang sợ hãi, anh suông sã hơn đã ném được chất lỏng ngái ngái.

Hai mắt cô ướt nước, môi anh khẽ cắn cắn đầu hoa, đầu lười linh hoạt không ngừng càn quấy hoa khẩu, cô thực sự sợ anh sẽ đem cô hòa tan, lại rất chờ mong cảm giác bị hòa tan.

Cô vẫn cho là môi của anh đã đủ nóng bỏng, không ngờ so với cánh hoa của cô còn lạnh hơn, chỉ là cô không hiểu, vì sao bờ môi anh lại lạnh như thế, không những không cách nào hòa hoãn tâm nóng rực, ngược lại khiến nó càng nóng mãnh liệt hơn?

Cánh hoa đỏ run run khẽ mở, tràn ra dịch mật khát vọng, kích thích ướt át như vậy khiến dục vọng anh căng phồng, Nhĩ Đông Thần vừa hút mật, vừa thưởng thức cảnh đẹp.

Anh bận rộn hoạt động, cô xấu hổ toàn thân nóng bừng, một luồng khoái cảm sung sướng lần lượt nhau mà đến, giống như đặt mình vào trong thế giới khác, cô căn bản đã mất hết sức lực không cách nào phân biệt hư ảo với thực tại, "Quá mất mặt. A ừ. Sao vớ thể hôn nơi đó! Anh điên rồi. anh điên rồi sao?"

"Tôi cũng rất hoài nghi tôi điên rồi! Em vốn không phải hình mẫu lý tưởng của tôi, lại trượt chân thua trong tay em, giữa chúng ta rõ ràng chưa từng oanh oanh liệt liệt, tôi lại nhớ me mãi không quên, nhớ thương thật sâu trong lòng, có lẽ tôi nên hoài nghi, em đang dùng pháp thuật nào đối với tôi?" Vừa nói chuyện, anh cũng không buông tha hoa khẩu ướt át của cô, ngón tay anh cầm nhẹ vào hoa huyết, đè ép, chui vào, cọ sát, cùng sử dụng môi lưỡi, cuồng vọng đòi hỏi ngọc dịch.

Tất Hạnh Trùng vô ngôn vô ngữ, chỉ rên rĩ ra tiếng chính cô nghe cũng thấy xấu hổ, cho dù cực lực chịu đựng, cũng không ngăn nổi tiếng thở dốc kêu mị.

Cái gọi là trượt chân, bị làm phép, nên đang khiếu nại cô sao ? Những ngày ban đầu thật tốt, hữu duyên gặp gỡ ông ngoại anh, may mắn có được sự giúp đỡ, thế nhưng anh lại không có chừng mực, lần nữa đến gần cô.

Cô không thể khống chế nổi trái tim mình, vốn len lén thích anh là chuyện của mình cô, là anh muốn tham gia náo nhiệt, tỏ tình với cô trước, thậm chí tâm ý hôm ấy muốn tuyên cáo suýt nữa ăn cô vào bụng; ghê tởm nhất chính là, tất cả cục diện đều do anh bố trí, nhiều năm sau khi gặp mặt, anh thậm chí còn không hối cải, lại còn tệ hại hơn, có lẽ cô nên viết

đơn kiện để đi kêu oan ah~

Hoa huyết co rút liên tục, anh biết cô sắp đến cao triều, anh đứng lên, cúi người xuống hôn lên đôi môi mọng đỏ của cô, hào phóng chia sẻ vị ngọt anh vừa kiếm được, Tất Hạnh Trùng nếm được mùi vị trong miệng anh, thật xấu hổ vì hành vi bản thủ này, tâm lại kích động nhộn nhạo.

Anh nhanh chóng cầm lấy côn thịt đang nóng bỏng cắm vào hoa huyết của cô, xuyên thấu hoa tâm, cự vật vừa mới xâm nhập, liền bị nhục động của cô xoắn chặt, khiến anh cảm nhận được một cổ khoái cảm nồng đậm, thiếu chút nữa đã buông vũ khí đầu hàng.

Bên trong nhục động của cô kịch liệt co rút, kẹp chặt phái nam kiều ngạo, khiến anh gần như phát điên.

Anh suông sẽ hưởng thụ đưa đẩy thất lưỡng, cảm nhận khoái cảm mềm mại, hấn anh nắm lấy eo nhỏ của cô luận động nhày càng nhanh hơn, dần đến khi cô gần lên đến đỉnh, anh nói: "Em đối với tôi rất có cảm giác?"

Anh là quỷ đục tường sao? Cô thật muốn đánh chết anh! "Tôi không có!"

"Vậy sao? Sao lại phải giả bộ như những phụ nữ có kinh nghiệm?"

"Tôi đã nói là không có, chuyện đã qua tôi căn bản không muốn nhớ lại!" Lại tới, một cổ sáng khoái dưới bụng như muốn nổ tung, hại cô quên mất đề dặt, chủ động đưa đẩy vòng eo theo động tác của anh.

"Đó? Cái gì cũng không xảy ra." Âm thanh anh kéo dài, "Tốt, vậy coi như cái gì cũng chưa có xảy ra, chúng ta bắt đầu lại lần nữa đi!"

"Ai muốn bắt đầu lần nữa với anh? Giữa chúng ta không có bắt đầu, nên cũng chưa từng có kết thúc; nếu không có kết thúc, cũng không cần phải bắt đầu lần nữa." Giống như đọc một dạng khẩu lệnh, cô thật bội phục đầu óc thông minh của mình, mới có bản lĩnh nói một chuỗi dài dằng dặc như vậy.

"Tôi mặc kệ, dù sao tất cả liền bắt đầu từ bây giờ." Chính anh quyết định, sau đó cười khê, cảm giác đùa bỡn với cô rất chi là vui vẻ.

Anh rút phân thân dính đầy dịch trắng ra ngoài, xoay lưng cô lại, tiến vào trong cơ thể cô từ phía sau, gương trang điểm hiện ra trước mắt, anh đang ở phía sau cô, hai tay nắm lấy hai vú cô, bừa bãi hoạt động, từng chút khiến cô co quắp.

"Xin chào, tôi tên là Nhĩ Đông Thần, năm nay hai mươi bảy tuổi, nghề nghiệp nhiếp ảnh gia, hứng thú là chụp hình."

Tất hạnh Trùng không thể tưởng tượng nổi nhìn trong gương, tư thế cắm vào từ phía sau lưng của anh, bộ dạng tự giới thiệu bản thân mình.

Cô nghĩ người đàn ông này chính là làm cho cô cảm thấy khó hiểu, khiến cô ứng phó không kịp, cho tới bây giờ cô mới phát hiện người đàn ông này quá điên khùng, bộ mặt thật ngông cuồng, càng khiến cho cô sợ hãi chính là.

Người phụ nữ trong gương, si mê, hưởng thụ. Là cô sao???

Cùng đang thư thái không chỉ có mình cô, Nhĩ Đông Thần cũng đang không chớp mắt.

Anh rút phân thân ra, chỉ để lại đỉnh đầu côn thịt chống đỡ hoa khẩu, không biết vô tình hay đang cố ý mè nheo.

"Đừng. Không nên như vậy." Anh thật ghê tởm a! Tất Hạnh Trùng không ngừng ngâm nga yêu kiều.

"Không như vậy tôi còn có thể làm gì?" Anh tốn bao nhiêu nước bọt cùng công sức giải thích với cô, cô vẫn nhận định anh ngụy biện, anh đã hết cách, "Ai bảo em không nghe tôi nói!"

"Có. Tôi có đang nghe!"

"Vậy sao?" Anh rõ ràng không tin.

"Anh nói năm đó là hiểu lầm, là bởi vì là quan hệ khác, 『vừa lúc』 chọn trúng tôi, trong thâm tâm chưa từng muốn tổn thương tôi." Thật sự không chịu nổi, cô chủ động nhếch cái miệng lên chống đỡ cơn thịnh nộ.

Nhĩ Đông Thần nâng khóe miệng lên, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, trong lúc vô tình phát hiện tôi trắng thẩn. Ừ ừm. Không tâm cơ, 『vừa lúc』 liền bị hấp dẫn."

"Còn gì nữa không?"

"Đêm đó thiếu chút nữa lau súng cướp cò, cũng không phải là sắp xếp trước, anh lại không biết tôi còn máy chụp hình, cho nên, cũng là lần thứ nhất 『vừa lúc』." Xem đi! Cô có nghe mà.

"Tiếp thì sao?" Cơn thịnh nộ cắm vào phân nửa, coi như cho cô một phần thưởng nho nhỏ.

"Cho tới lúc anh quên không tắt Skype, càng thêm vừa lúc trong vừa lúc, chúng ta đều là người bị hại, nhiều nhất chỉ có thể trách anh quá sợ ý." Có nghe qua phụ chết bởi vì chưa được thỏa mãn dục vọng? Cô có chút sợ.

"Em đã hiểu nguyên nhân hậu quả rồi, tại sao còn không chịu tin tưởng tôi?" Anh nhéo viên thịt trước ngực cô kháng nghị.

"Tôi tin. Tôi tin rồi." vì mong muốn được giải phóng dục vọng, cô thờ ơ thuận theo.

"Vậy em nói em có rất nhiều đàn ông?" Anh dừng cơn thịnh nộ lại theo dõi hành động của cô.

Khóe miệng Tất Hạnh Trùng run rẩy, sau khi hoa khẩu nếm ngon ngọt, xuân tình càng thêm ngọn nạo, nước mắt xen lẫn khoái cảm, cô bắt chập tất cả la lên: "Chỉ có anh. Chỉ có anh! Tôi chỉ muốn anh, chỉ có anh, anh hài lòng chưa?"

Khóe miệng Nhĩ Đông Thần nở nụ cười thắng lợi, anh từ chối cho ý kiến, cơn thịnh nộ nhanh chóng đánh thẳng vào hoa tâm, mặc kệ đáp án của cô là bị trói buộc hay không, ít nhất có thể xác định cô vô lực phản kháng hành động của anh.

Chẳng bao lâu sau anh mới để ý đến chữ duy nhất của cô? Biết rõ lúc hoan ái thật giả khó phân, thế nhưng anh lại u mê, có loại kích động như trẻ nhỏ vớ được quả!

Ngoài mặt là cô gái cò đầu hàng, trên thực tế, rốt cuộc là ai đầu hàng đây?

Từ đó có thể biết, vào thời điểm hoan ái đàn ông và phụ nữ đều giống nhau rất dễ bị dụ dỗ, nhất là đàn ông thua trong tình yêu!

Lễ phục đính chân châu cắt chéo để trước mặt, một bộ váy được kết hạt châu, phía sau may đuôi thật dài quét trên mặt đất, hai bên may 9999 viên đá lấp lánh động lòng người, trên đầu là mũ trắng bầu bầu giống quả dưa, sa vàng trên đầu đan chặt vào nhau, biểu lộ khoa trương vẻ đẹp mỹ miều cùng phản nghịch.

Có thể xinh đẹp, có thể bướng bỉnh, cũng có thể là phong thái đặc biệt ngạo mạn của Tất Hạnh Trùng, chỉ là trang phục tinh xảo sát khí đằng đằng, giống như lúc nào cũng sẵn sàng đại khai sát giới máu nhuộm lụa trắng, không khí nhìn thấy mà quá mức quý dị ghê gớm.

Phiền kia! Cùng người đàn ông kia sau này có dấu dục tình cảm, cô không thấy anh lúc phiền lòng, lúc nhìn thấy anh phiền lòng! "Bắt đầu lại lần nữa, coi như cái gì cũng chưa không xảy ra qua", rốt cuộc là thật lòng, hay vẫn chỉ là câu nói đùa?

Chờ đợi nhân viên chuẩn bị quá trình chiếu sáng, hai mày Tất Hạnh Trùng nhíu càng chặt.

Nếu lời anh nói tất cả đều là thật, năm đó trong lòng anh thực sự yêu mến cô, cô mấy năm theo đuổi hình tượng hoàn mỹ, cố gắng thể hiện bản thân mình không phải uống phí sao?

"Trùng Trùng, cô không sao chứ?" Thờ trang điểm cẩn thận từng chút một, cùng Tất Hạnh Trùng hợp tác qua mấy lần, vẫn là lần đầu tiên thấy bộ dáng không nhìn được tới cực điểm của cô.

"Tôi không sao!" Cô không thích giận chó đánh mèo vô tội, miễn cưỡng nhếch khóe miệng, đường cong gương mặt có chút hòa hoãn đi.

"Người ta dù sao cũng là nhiếp ảnh gia cấp Thiên vương, cô tốt nhất hãy nhẫn nại chút đi, đừng cứ ra sắc mặt như vậy cho anh ấy nhìn." Thời gian này Nhĩ Đông Thần động một chút là bắt bẻ biểu hiện của Trùng Trùng, mấy lần tức giận Thanh Trường, để Trùng Trùng một mình ở lại phát biểu; tất cả nhân viên làm việc cũng rất đồng tình với cô, nhưng Nhĩ Đông Thần tuyệt không phải dựa vào bề ngoài anh tuần mới có thành tựu ngày hôm nay, anh có quyền soi mói, thậm chí lựa xương trong trứng gà.

"Ừ, tôi biết rồi." Trôi đánh chột dạ, đối mặt với lời khuyên bảo của Dầu Tây, tất hạnh Trùng thiếu chút nữa không nuốt dung thân rồi

Những lo lắng bị thứ phong thái kia quét đuôi, luôn hòa tấu là Thanh Trường còn lại đều vô tội, khi bọn hắn có thể ở bên ngoài mà lo lắng tiến độ của buổi chụp, hoặc là lo lắng cảm thụ của cô thì cô và Nhĩ Đông Thần thật ra thì đang tham vui, sớm đem chuyện chụp hình ném ra sau đầu rồi! (Anh chị lúc

này đang lên vu son ngấm mây~ ah~)

"Chỉ là nói thật, những người mẫu trải qua sự mài dũa của Nhĩ Đông Thần, từ đó về sau cũng có bước tiến lớn hơn trên con đường phát triển sự nghiệp, cô coi như là luyện tập rèn dũa đi, còn có tiền có thể kiếm, sao lại không làm?"

Trải qua sự mài dũa của anh? Tất Hạnh Trùng âm thầm lặp lại những lời này, không biết vì sao sao, những lời này khiến cô không thoải mái!

"Dạng người giống như anh ta tự cho là mình có chút tài hoa thì ngon, ai biết anh ta lén lút cùng mấy người mẫu vụng trộm làm gì, chụp hình tới mức lên giường sao?" Chỉ là. Cô giống như chính là trộm đạo, không cần thận thành mấy bình dấm chua rồi !

"tôi đây cũng chưa từng nghe qua! Cô cũng biết cái vòng nhiều chuyện này truyền đi rất nhanh, nếu như Đông Thần cùng người mẫu nào đó thực sự có mờ ám, đã sớm là chủ đề nóng trên trang bìa rồi!" Cô và Nhĩ Đông Thần cũng hợp tác qua mấy lần, cũng cho rằng anh ta là người quá giới hạn.

"Vậy sao?" Vì che giấu ngọt ngào nhỏ nhỏ dưới đáy lòng, cô bày ra rất bộ dáng rất không chấp nhận.

"Tôi lén nói cho cô một bí mật, cô không được nói ra ngoài đó!" Dầu Tây mặt thần thần bí bí.

Làng Giải Trí nắm giữ rất nhiều tin rác đặc biệt là thờ trang điểm, cô không chỉ lần thứ nhất nghe thờ trang điểm nói những câu tương tự, ngay cả giọng điệu lẫn vẻ mặt cũng giống nhau như đúc, Tất Hạnh Trùng không biết nên khóc hay cười.

"Tôi đoán Nhĩ Đông Thần đã sớm có người yêu rồi." Đề phòng tai vách mạch rừng, dầu tây ghé vào bên tai cô đề thấp âm lượng.

Giống như có một khẩu súng bắn vào đầu bùm một tiếng, toàn thân Tất Hạnh Trùng bị chấn động.

Anh thật sự có người yêu rồi sao ? Là ai? Sẽ là cô sao?

Nếu như không phải là cô, vậy anh vì sao còn đuổi cùng giết tận cô không buông?

"Có lần tôi không cẩn thận nhìn thấy trong bóp da của anh ta có tấm hình của một nữ sinh, mặc dù chỉ là thoáng nhìn qua, nhưng tôi xác định người đó không phải mẹ anh ta."

"Cô sao lại biết đó không phải mẹ anh ta, nói không chừng là hình mẹ anh ta khi trẻ, nếu không nữa thì, có phải là ảnh thần tượng nghệ sĩ nào hay không?" Tất Hạnh Trùng không hiểu vì sao tâm đều cuống loạn lên, cô phiền não hơn khi nãy rồi.

"Cũng không phải hình của mình tính, cảm giác đó là dạng ngoài đời thực, cũng không phải hình lúc trẻ của mẹ anh ta, nếu vậy tôi đã không khẳng định rồi." Được rồi, còn chờ tra rõ nhiều chuyện, cô tạm thời không tuyên bố với bên ngoài.

Người nói vô ý, người nghe hữu tình, thuận miệng tán gẫu ra chuyện nhiều chuyện nay bị ghen trong lòng Tất Hạnh Trùng, kể tiếp Dầu Tây thì thầm o o hân huyên cái gì, cô căn bản cũng không có nghe thấy.

Người phụ nữ kia rốt cuộc là ai? Đối với Nhĩ Đông Thần rốt cuộc có cái ý nghĩa gì?

Mặt hồ nguyên đóng băng, không tự chủ được dâng lên một nỗi bi thương, cô sẽ không lại bị anh ta đùa bỡn chứ??

Tấm hình thần bí, hại Tất Hạnh Trùng cả ngày không có tập trung được.

Cô biết trước bữa ăn tối, Nhĩ Đông Thần cũng sẽ ở trong phòng kiểm tra hình chụp hôm đó, lần thứ N cô buồn bực muốn bứt tóc, cô cũng đã mất kiên nhẫn rồi, quyết định đem chuyện làm cho rõ.

Nhĩ Đông Thần nghe tiếng bước chân ngoài cửa, vừa thấy là cô, anh lập tức cười vui vẻ.

"sao em lại tới?" Đây là lần đầu tiên cô chủ động tìm anh.

Tới thăm bóp da của anh một chút ah! Cô dĩ nhiên không thể nào ngốc đến thành thật mà nói, "Tôi muốn nhìn hình mấy ngày nay, có thể không?" Đột nhiên viếng thăm, lý do cũng coi như hợp lý, hại cô khổ tâm suy nghĩ thật lâu.

Nhĩ Đông Thần rất vui mừng, không ngờ cô sẽ nghĩ nhìn hình trước, anh vẫn rất hoài niệm thời gian ngày trước cùng cô nghiên cứu hình chụp.

"Em đang lo lắng tôi chụp em không đẹp sao?" Anh trêu ghẹo hỏi, vừa xoay người đi cầm máy chụp hình.

"Đương nhiên là muốn kiểm tra trước một chút, ít nhất là hình còn chưa chỉnh sửa." Tất Hạnh Trùng làm như không có việc gì ngồi lên ghế sa lông, "Trong phòng anh có thức uống sao?"

Không biết được có phải cô quá mức bình tĩnh thong dong không, Nhĩ Đông Thần chợt dừng bước lại, suy nghĩ gì đó nhìn cô, "Em hơi lạ đó?"

Tất Hạnh Trùng cả kinh, cố làm ra trấn tĩnh, "Tôi nào có?" Anh quản khí gió! Dù sao giả bộ ngu là được rồi, thật không được liền bôi dầu vào chân đi! (ý nói là chạy nhanh đó)

"Em không phải có ý lấy có nhìn hình, muốn. Đến gần tôi chứ!" Mặt anh ranh mãnh.

Tất Hạnh Trùng thờ phào nhẹ nhõm, cũng không nhận được liếc anh một cái, "Anh rút cuộc có muốn cho tôi xem hình không?!"

"Được rồi, tôi chỉ đùa một chút mà thôi!"

Thấy Nhĩ Đông Thần không nghi ngờ gì mà đi tới tủ lạnh nhỏ, lòng bàn tay cô đã bắt đầu đổ mồ hôi. (Chy thật là vô dụng ah!)

Trước khi bắt đầu làm chuyện xấu, lương tâm của cô đã tự khiển trách, cho nên khi Nhĩ Đông Thần đem lon ca đưa cho cô thì làm bộ không cẩn thận đánh rớt, cô thấy chột dạ mãnh liệt, vừa vịn đứng góc độ.

"Thật xin lỗi, không phải tôi cố ý!" Nếu không phải là hình trong bóp da anh ta, hại cô tâm phiền ý loạn, cô mới không nhắm mắt dùng thủ đoạn này! "Quần anh đều ướt hết rồi, nhanh đổi một cái đi!"

Nhìn mặt cô áy náy, Nhĩ Đông Thần bất giác cười cô chuyện bé xé ra to, "Hoàn hảo ly này nước lạnh, nếu không em phải phụ trách bên dưới của anh nửa đời còn lại rồi!"

Nửa người dưới, nửa đời sau. Tất Hạnh Trùng đỏ tai, một câu hai nghĩa, là cô suy nghĩ nhiều sao?

"Anh nhanh đổi quần á!"

"Dù sao cũng không phải em chưa có xem qua, tôi ở chỗ này đổi là được rồi!" Anh làm bộ muốn cởi quần dài xuống.

"Nhĩ Đông thần!" Cô tức giận gấp xoay người sang chỗ khác.

"Được rồi! Tôi đùa thôi, tôi đi phòng tắm đổi cũng được sao?" Nhĩ Đông Thần cười thầm mặt da mặt cô mừng, đem vật phẩm tùy thân tiện tay đặt ở trên khay trà, còn ngoan ngoãn lấy quần dài trong hành lý đi vào phòng tắm.

Khi bước chân anh vừa vào phòng tắm, một đôi mắt y hệt ra đa, đã vững vàng nhắm chặt chiếc bóp da trên khay trà.

Trộm lấy bóp da của người ta, không phải muốn trộm đồ, chính là nghĩ đủ cơ mật, tóm lại là "Trộm" lật, trừ phi là muốn lấy chứng cứ, bình thường không có nguyên do hợp lý.

Trong lòng tự hỏi, Tất Hạnh Trùng chân không đứng vững, nhưng nghi vấn của cô thực không thoải mái, hơn nữa, thời gian của cô không nhiều lắm, không rảnh do dự quá lâu.

Cô cầm bóp da lên, hít sâu một hơi, mở ra!

Cô rút cuộc sợ sự thật tàn nhẫn cỡ nào? Khoảnh khắc mở bóp da kia, cô nhắm chặt hai mắt, ý thức được mắt với mồ hôi tay không quá phối hợp với nhau, cô ảo não suy nghĩ ý muốn bỏ một bàn tay chính mình ra, thật là đủ mù rồi!

Nếu quyết định phải biết, không được phép lâm trận lại lùi bước, dù sao cô cũng không phải là chưa bị Nhĩ Đông Thần đùa bốn qua, chính là hình người yêu mà thôi, kia so ra mà vượt qua sự việc năm đó bị người ta nói cô dâm đẳng được?

Cô ngừng thờ, chậm rãi mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy hình người con gái trong bóp da của anh.

Cô nhìn chăm chú, được mấy giây thì sinh ra nghi ngờ, sau đó sắc mặt cả kinh!

Giống như cô bắt được củ khoai lang phóng tay, một tay cầm bóp da ném xuống ngay tại chỗ, vội vã thoát khỏi hiện trường phạm tội, tránh né không dám đối mặt với thực tế.

Anh đoán cô quá mệt mỏi, cho nên trở về phòng nghỉ ngơi, dù sao, sáng sớm hôm nay liền rời giường chụp hình, cô hẳn là mệt muốn chết rồi.

Hôm nay anh sẽ an phận một chút, không đi tìm cô "Làm vận động", chờ sau khi hình sửa sang xong, chọn một số hình cho cô nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Thuê một quầy bar nhỏ, cùng cùng lễ phục tuyệt đẹp, một người mẫu, qua sự việc hôm qua thì sắc mặt xanh mét, hôm nay chỉ còn lại vẻ u buồn.

"Hắc! Cô dâu xinh đẹp, em bị ép cưới sao?" Nhĩ Đông Thần cột nhà trêu ghẹo..

Thái độ yên tĩnh khác thường, không có chống đối, không có làm nhẹ nhàng, cũng không làm bộ mặt suy sụp, vẻ mặt Tất Hạnh Trùng vẫn như cũ không thay đổi.

Nhĩ Đông Thần cầm máy chụp hình đi về phía quầy rượu, quan tâm tình trạng của cô, "Xảy ra chuyện gì, có chỗ nào không thoải mái sao?"

Cô không nói gì, chỉ là ngẩng đầu lên từ từ nhìn anh.

Nhĩ Đông Thần giật mình bừng tỉnh, là thời gian này anh để cô quá mệt mỏi sao? Trừ lúc chụp hình, còn có dự vọng anh tích lũy nhiều năm.

"Có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?"

"Hôm qua tôi có động tới bóp da của anh." Ánh mắt cô hiện giờ như đang nhìn người xa lạ, không hiểu người đàn ông này tại sao luôn lật đổ những suy nghĩ của cô về anh.

"Em rất thiếu tiền sao?" Anh không hiểu ý, thuận miệng bật ra câu nói đùa, "Có chứng cứ để tôi bắt được không?"

Thật không cười nổi, Tất Hạnh Trùng ngay cả giả bộ cũng không, một chút cũng không động.

"Anh không phải đang tức giận chứ? Tôi xem trộm bóp da của anh!"

Cố ý, anh đây là cố ý mà? Phản ứng hôm nay quá chậm chạp! Tất hạnh Trùng bùng bùng tức giận, nhất định phải chính cô mở miệng sao?

"Tại sao anh có hình của tôi?" Cô dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, tránh những phỏng đoán vô vị xảy ra.

Nhĩ Đông Thần sững sờ, thì ra là cô đã phát hiện?

Tấm hình kia đã được 3, 4 năm, giống như trước mặt một kiểu trăm hay không bằng tay quen, anh nhất thời không ngờ cô nói trọng điểm.

"Em sao biết tôi có tấm hình kia?"

"Là tôi hỏi anh trước." Cô cũng không phải đơn thuần ngốc nghếch như xưa rồi, sao có thể tùy tiện để anh lái sang chuyện khác. Được rồi! Cô hiện tại cũng không đủ thông minh nữa rồi, nếu không cũng sẽ không dễ dàng để cho anh lôi kéo tới giường, sau đó bị ném đến một dãy sương mù.

"Bây giờ còn đang chụp hình." Khó thấy được vẻ bối rối của anh, thấy một đôi mắt kiên trì, hần bất đắc dĩ thở dài, "Tôi thừa nhận, đó là tôi chụp."

Mặc dù nhiệt tình với chụp ảnh, nhưng trong bóp da của anh chưa bao giờ để vật không có ý nghĩa, anh vẫn không cho là tấm hình nên để trong bóp da gì đó, còn nhớ rõ ngày đó Tất Hạnh Trùng đi làm phụ tá, có thật nhiều tư thái khiến anh để ý, sau khi rửa ảnh xong, anh tương đối hài lòng.

Sau đó, giống như ma sui quỷ khiến, chờ anh phục hồi tinh thần thì đã phát hiện mình bỏ hình cô vào bóp da, hơn nữa còn mỉm cười chua xót.

"Tại sao tôi không biết?" Tất Hạnh Trùng rất tỉnh táo, thật ra trong nội tâm cô sóng lớn mãnh liệt, tối qua cô nhìn thấy tấm hình còn nửa tin nửa ngờ, muốn cẩn thận lấy ra, lại phát hiện tấm hình này bởi vì để quá lâu, nên dính chặt vào bóp da, nếu cô gắng, sẽ làm ảnh bị tróc màu, một phút kia cô đã rất xúc động.

"Sao có thể để cho em biết?" Trời mới biết anh muốn chính miệng thừa nhận tư tình nam sinh có thẹn thùng!

Giống như có cái gì đó trong lòng tan ra, hốc mắt Tất hạnh Trùng ngăn nước, người đàn ông này có rất nhiều hành động ngời phạm vi cô có thể hiểu được, vốn cho rằng tính tình anh ôn hòa dễ chịu, sau lại cho là tiện hạ lưu, hiện tại.

"Tôi cảm thấy được. Tôi giống như chưa từng biết qua anh."

"Tôi chưa bao giờ nghĩ có tạo nên hình tượng gì trước mặt em, nếu để em biết tôi là một người đàn ông tốt thì tôi rất chột dạ, lại không muốn phá hư tưởng tượng của em, tôi vốn cho rằng em không có cảm giác với tôi, đối với kế hoạch buồn cười của mấy nam sinh chúng tôi là chuyện tốt, từ lâu rồi, lại bắt đầu ôm mong đợi, hi vọng em sẽ động lòng."

"Tôi có thể tin tưởng anh sao?" Không có một người quên rằng đã từng yêu say đắm một người đàn ông, giống như lời tỏ tình rất thành ý, nói không chân động là gạt người.

"Trước tiên em có thể giữ thái độ quan sát, sau đó từ từ quan sát tôi." "Thời gian sẽ chứng minh tất cả" là những lời này.

Già mồm cái lão, anh thực sự không nói lên lời, đề nghị này coi như hữu hiệu, cũng cho mình một chút thời gian và cơ hội.

Mi tâm Tất Hạnh Trùng uốn thành chữ "Sông", hiển nhiên rất do dự, mê mẩn.

"Không phải anh nói, anh thích tôi thẳng thắn không có tâm cơ, vậy nếu như. Tôi thay đổi thì sao? Tôi nói là, hiện tại tôi không trang điểm thì sẽ không muốn ra cửa, không thể mặc áo T shirt, quần jean, mà sẽ hao tổn công sức vào chọn đồ, hoặc là, tôi với những người phụ nữ ái mộ anh cũng có tâm cơ, cố ý tạo hình tượng trước mặt anh thì sao?" Ý định đơn giản dần dần được phức tạp hóa, nhưng, một khi tâm trở nên phức tạp, không bao giờ

có thể ngây thơ đơn thuần được nữa.

"Vậy thì thế nào, em vẫn là em." Anh không chút do dự nói, "Không trang điểm cũng không ra cửa, có thể là bệnh nghề nghiệp, hoặc là một loại lịch sự, trong mắt của tôi, có lẽ em muốn che dấu diện mạo của mình sau lớp trang điểm, mặc dù tôi không xác định là có nói đúng hay không, ít nhất tôi không nghĩ em là người nông cạn."

Lại một lần nữa nói trúng tim đen, Tất Hạnh Trùng càng bàng hoàng hơn, người đàn ông này tại sao luôn có thể nhìn rõ những ý nghĩ cô che dấu, hoặc chính cô cũng không có phát hiện ra?

Đôi mắt rạng rỡ sáng ngời vì bàng hoàng mà âm đạm, Nhĩ Đông Thần rất đau lòng, mặt khác lại có chút vui mừng, anh biết cuối cùng cô cũng nghiêm túc nghe anh nói.

"Có lẽ bởi vì hưởng thụ tình yêu từ rất sớm, có một thời gian tôi nhìn thấu tình cảm, thậm chí cho rằng thiên hạ cùng một dạng, tất cả phụ nữ cùng giống nhau, từ đó tôi tìm ra một người trong số đó thôi; nhưng, khi em bắt đầu tránh tôi cho mãi tới khi tốt nghiệp, cho tới bây giờ tôi mới hiểu, mỗi người phụ nữ đều khác nhau, dù là theo đuổi giống nhau, cũng không phải đều là mù quáng, có thể, chính là câu nói 『 trong mắt người tình là Tây Thi 』 đi! Thật thua trên tay một người, thế nào cơ bản giống nhau có thể tháo rời. Tôi một ngày cũng không có quên em."

Nhĩ Đông Thần cuối cùng cũng rơi vào thâm tình chân thành, bình tĩnh trong lòng Tất hạnh Trùng càng ngày càng không dùng được, tâm bắt đầu nhảy loạn hết lên.

Liên quan gì tới sự kiện hiểu lầm "Vừa lúc" kia, giải thích của anh cô đã đọc thuộc lâu lâu, nhưng, nhưng chỉ một câu chót lưỡi đầu môi kia, làm sao có chuyện trùng hợp như vậy?

Cho nên, cô vẫn không thể nào buông sự phòng bị xuống, nhưng sau khi thấy tấm hình kia, màn tỏ tình của anh khiến người khác cực kì kích động.

Đang lúc Lòng Tất Hạnh Trùng lúc chìm lúc nổi thì người điều chỉnh ánh sáng đi tới dè dặt nói, "Cái đó. Thật xin lỗi."

Hắn là muốn nhắc nhở bọn họ tất cả nhân viên làm việc vẫn đang chờ đợi, cho nên sợ là bởi tác phong làm việc người thân cũng không tha của Nhĩ Đông Thần, không thuận mắt xem bọn họ nói chuyện tới 20', đoàn người mới quyết định lùi hẳn ra làm bia đỡ đạn.

Nhĩ Đông Thần khoát khoát tay, ý bảo anh sẽ lập tức chụp, còn anh lại đưa lưng về phía người điều chỉnh ánh sáng, ánh mắt vô cùng lúng túng lẫn ảo não.

Trong lúc chụp ảnh, Nhĩ Đông Thần cùng người mẫu hàn huyên tâm tình tới mức quên thời gian? Hắn dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết cái này nhất định có JQ, hoàn toàn làm trái với tác phong thường ngày của anh.

"Em ổn chưa??" Ngắm nhìn con cừu nhỏ lạc đường này, Nhĩ Đông Thần phải cố gắng nhẫn nại muốn nụ hôn kích thích cô.

Tất Hạnh Trùng đúng lúc thấy được làn khói tâm tình trong mắt anh, mặc dù nội tâm vẫn còn rất mờ mịt, chỉ là tâm tình bây giờ tung bay không ít..

Con cừu nhỏ lạc đường cười trộm, nhẹ nhàng hướng anh gật đầu một cái.

Trải qua sự chi bảo và hướng dẫn của nhiếp ảnh gia, sau đó việc chụp hình cũng vô cùng thuận lợi, người mẫu vào vai một cô dâu xinh đẹp ngọt ngào, sự mong đợi hồi hộp của người con gái sắp được gả đi, những nhân viên xung quanh thấy vậy không khỏi nở nụ cười, trong lòng không hận mà cùng tán thưởng nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp Nhĩ Đông Thần, có thể hiểu được ý muốn của nhiếp ảnh gia cũng chỉ có Trùng Trùng, quả nhiên đều là những người chuyên nghiệp số một!

Công việc chụp hình chuẩn bị kết thúc, Nhĩ Đông Thần rất có đạo đức cho mọi người nghỉ một ngày, muốn đi dạo phố, muốn ngủ đến đến lúc nào muốn tỉnh cũng không thành vấn đề, chính anh quyết định rửa một số hình ra trước, quyết định mở màn cuộc triển lãm.

Tất cả quá trình liên quan tới chụp hình, từ trước tới giờ anh cũng không giao vào tay người khác, đây cũng là nguyên nhân vì sao anh không có trợ lý, tự thân tự lực mới có thể nắm tất cả trong tay.

Ở nước Mỹ, lấy danh tiếng của anh, không lo không có người tự nguyện tài trợ, nhưng anh vẫn vứt bỏ những thiết bị cao cấp ấy, lựa chọn cái phòng tối nhỏ đơn giản này.

Thật ra thì, hình xấu với phòng tối không đẳng cấp chả có liên quan gì tới nhau, quan trọng là chủ nhân của gian phòng tối này là bạn tốt của anh, anh còn có thể nhân tiện ôn chuyện cũ.

Nhĩ Đông Thần thật không nghĩ tới, Chúc Hử sẽ là người đi vào lễ đường sớm nhất trong bọn họ, cái cảnh mà hắn ta khóc lóc vì thất tình năm đó vẫn còn hiện diện trước mắt, Nhưng bây giờ Tiểu Chúc Hử cũng đã ra đời rồi.

Nếu như anh và Tất Hạnh Trùng không phải tách ra, có phải hiện giờ cũng sẽ có Tiểu Đông Thần hoặc là Tiểu Trùng Trùng không? Nói không chừng sẽ là một đôi long phượng thai cũng nên?

Hai tay nho nhỏ của thằng nhóc ôm máy chụp hình bỏ loạn lên, đùa nghịch ống kính, chỉnh loạn độ sắc nét, hoặc là chơi trò nhiếp ảnh gia cùng người mẫu khắp gian phòng ah~.

Đột nhiên suy nghĩ miên man, ngay cả anh cũng không nhận nổi cười chính mình thật biết tưởng tượng.

Nhiếp ảnh gia đích thực phải giàu trí tưởng tượng, mới có thể có ý tưởng sáng tạo, cũng phải càng tưởng tượng, mới có thể chỉ đạo người mẫu làm sao cho đúng với ý tưởng bộ ảnh, rơi vào mộng tưởng như này, đây là lần đầu tiên anh gặp phải.

Mấy ngày trước nghe được lời nói của Tất Hạnh Trùng, cô giống như thực không có biết anh, thẳng thắn nói, ngay cả anh cũng không nghĩ đó là anh.

Vì biểu hiện công việc phải chuyên nghiệp, phần lớn thời gian anh đều nghiêm túc, nguyên tắc rõ ràng, bất kể trước mặt là người mẫu "Sóng thần" đi nữa, anh cũng không lợi dụng chức vụ để làm bậy, nhưng cùng với Tất Hạnh Trùng hợp tác không bao lâu, anh phá lệ thì thôi, lại còn dùng thời gian công để làm việc tư, chỉ chụp ảnh có một nửa, anh đã giống như dã thú động tình, không khống chế nổi đem cô ra mạnh mẽ phát tiết dục vọng của mình.

Để cho cô buông lỏng tinh thần, cố ý thay cô chọn phòng một người, chỉ vì để anh nửa đêm lên vào phòng cô dễ dàng, chơi trò chơi khiến người ta kiệt sức.

Chụp hình một lúc mà không thấy bóng dáng cô, anh sẽ khẩn trương hốt hoảng, đợi đến phát hiện cô nói chuyện phiếm cùng một vài người khác, hoặc là đi toilet, anh mới yên tâm một chút.

Anh một bộ nôn nóng hấp tấp, giống như một cậu bé lo được lo mất, anh khắc sâu tự giác, chỉ là, anh vẫn rất thích thú.

"Làm gì mà cười khúc khích vậy?" ở nhà chăm sóc bà xã, hai năm qua Chúc Hừ hạnh phúc không tẻ, chớ nhìn hân như vậy, hiện tại ở nước Mỹ hân cũng là một nhiếp ảnh gia có chút danh tiếng.

"Không có, chỉ là muốn ôn lại một chút chuyện cũ." Anh nhanh chóng đem những hình mới rửa cất đi, nụ cười nơi đáy mắt vẫn còn nhàn nhạt chưa tản đi hết.

"Giả bộ thần bí cái gì chứ! Là cái gì cậu nhận không ra hình mình chụp sao?"

"Là tớ chụp đương nhiên muốn nhìn, tò mò làm gì, tháng sau mang bà xã cùng tiểu tử kia về Đài Loan cho biết!"

"Người anh em trên mặt tớ có cái gì sao!"

Lần nữa xem qua tạp chí mới biết được chủ đề chụp hình lần này của Nhĩ Đông Thần là "Cô dâu", là cô dâu với các bộ trang phục truyền thống khác nhau, đặc biệt đặt vé máy bay cùng địa điểm chụp hình khác nhau, từ chối những khung cảnh được dựng sẵn, chính là muốn tìm lại một cảm giác chân thực, đối với sự kiên trì của bạn tốt hân cũng không ngoài ý muốn, hân điều hân cảm thấy kì lạ chính là thái độ hưng phấn của bạn tốt kia, cứ coi như đạt được giải thưởng quốc tế, cũng chưa từng thấy nụ cười thỏa mãn như thế, điều này khiến cho nội tâm Chúc Hừ sôi trào.

Nhĩ Đông Thần không để ý đến Chúc Hừ quần quýt làm phiền, lần này linh cảm chủ đề là đến từ hình trong bóp da, trước mắt, phát triển chi tiết để chụp hình chỉ mình anh mới biết, ngay cả công tác đoàn hội cũng không biết anh đã chụp được bao nhiêu hình, trước khi triển khai mục mới, anh đang muốn giữ khiêm tốn.

Lấy danh tiếng của anh, triển lãm ảnh sẽ bị thương nghiệp hóa, chỉ cần là hình chụp bị thương nghiệp hóa, anh sẽ không tận hứng, nhưng lần này ngoại lệ.

Buổi chụp thử ngày đó ở Đài Loan, rõ ràng đã thấy Tất Hạnh Trùng của hiện tại, anh vốn lo lắng cô sẽ dễ vương tình cảm riêng tư vào việc chụp hình, sau buổi đó, những lo lắng dư thừa của anh lập tức biến mất.

Tạm thời bất kể biểu hiện của cô có xuất sắc đến đâu, hay thái độ lảng tránh của cô, cũng bởi vì khó có thể tin, không dám xác định Tất Hạnh Trùng như vậy, anh đã miệt mài theo đuổi lý do.

Rất may là ngay từ đầu anh đã không bị khí thế của cô hù ngã, anh muốn nói, có thể giải thích sự việc năm đó chỉ là hiểu lầm, nếu có cơ hội bắt đầu một lần nữa thì tốt rồi..

Vốn dĩ Nhĩ Đông Thần hiểu lầm cô sa đoạ, nhưng trong lúc vô tình lại phát hiện cô cố làm ra vẻ tiêu sái thực ra rất kì cục, vậy là anh có thể khẳng định cô không tự hiểu nổi tình cảm của mình, anh lại đau lòng, vừa buồn cười, những kỉ niệm lại ùa về không ít.

Là những kỉ niệm đó không quên hết, cho nên mới nóng ruột nóng gan đi tìm? Là một phần áy náy, cho nên mới nhớ mãi không quên, mong muốn bồi thường món nợ cũ? Là người đầu tiên xoa người rồi đi không phải anh, cho nên mới mơ hồ không cam lòng?

Mấy năm qua, không chỉ một lần anh tự hỏi nguyên nhân không quên được cô, mỗi lần cũng khẳng định những nguyên nhân kể trên đều mang tính khả thi.

Anh còn nhớ rõ có một lần nhìn thấy cô nói chuyện điện thoại với một người bạn, nhìn thấy cô bình thường thẳng thắn, một mặt nhăn nhó dứt khoát, với một trình độ nào đó mà nói, năng tính cách của cô rất kì cục, suy nghĩ tới cô hiện tại một chút, bởi vì canh cánh trong lòng mà thay đổi, hình như cũng không khiến người ta ngoài ý muốn rồi.

Mặc kệ là quá khứ hay hiện tại, là kỳ cục thẳng thắn, hay thẳng thắn kì cục, cô hấp dẫn anh, chỉ vì cô là Tất Hạnh Trùng.

Cho nên, cô nói cô thay đổi, anh cũng không cho là nhiều.

Thời gian cùng kinh nghiệm thực sự sẽ thay đổi một con người, nhưng bản chất sẽ không dễ dàng di thay đổi, Nhĩ Đông Thần xác nhận điểm này trên người cô.

Từ chối nhã nhặn lời mời của nhân viên tới từ Disney, Tất Hạnh Trùng mệt mỏi phờ phạc nằm trên giường, đầu óc trống rỗng, có khả năng sẽ bị loạn.

Còn nhớ rõ năm đó cô ngây thơ trong sáng, lúc có nụ hôn đầu tiên, thiếu chút nữa nhân tiện trải nghiệm ban đầu, cô và Nhĩ Đông Thần ở trong phòng làm việc của xã đoàn.

Anh đang băn khoăn mấy tấm hình có nên sửa hay không, mà lúc ấy cô cũng đang ngẩn người.

"Tất Hạnh Trùng tiểu thư, hồi hôn đi!"

"A! Thật xin lỗi, em có chút hoảng hốt, khi nãy anh nói gì vậy?"

"Mặt của em thật là đỏ, vẫn nhớ chuyện hôm qua sao?" Anh đưa ngón tay ra chọc chọc một bên má cô, còn làm ra bộ dạng bị phồng.

"Em, em nào có? Anh đừng có nói vậy!"

"Ha ha! Bộ dáng em xấu hổ rất đáng yêu, anh thật muốn một hộp ăn hết em." Anh mừng rỡ tiếp tục trêu cô.

Cô nhú mồm, vẻ mặt hoang mang, "Cho nên. Anh đề nghị chúng ta có cơ hội giải thích, là muốn tìm cơ hội đem em ăn hết?"

". Ha ha! Em cũng quá trực tiếp đi! Như vậy anh sẽ cho là, em đang mong đợi chuyện đó!"

"Anh lại nói vậy! Em chỉ là, chỉ là." Cô hoàn toàn không biết làm sao, nói xong đều không rõ mình đang nói gì.

"Đàng hoàng nói, nói anh không muốn là gạt người, nhưng chỉ cần em không muốn, anh tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng em."

Anh nghiêm túc bảo đảm, cô lại sinh ra một nghi vấn khác, "Vậy anh có thể sẽ đi tìm người khác để giải quyết? Ách. Em thấy trên TV đều diễn như vậy ah~."

"Phốc! Em thật đáng yêu, chỉ là, em cũng sẽ lo lắng?"

"Thôi, em không muốn nói cái này!"

"Tức giận? Được rồi! Đùa với em thôi, em yên tâm, anh sẽ không đi tìm người khác."

Phụ nữ khi yêu rất dễ bị dụ dỗ, đối phương nói miệng không bằng chứng, nhưng vẫn dễ dàng tin tưởng, "Có thật không?"

"Đương nhiên là thật, bởi vì anh chỉ muốn ăn hết em."

"Đừng nói những lời như vậy!" Chỉ là. phụ nữ đắm chìm trong tình yêu thực ngu dốt, còn có rất nhiều ý nghĩ kỳ lạ, "Chỉ là, nếu anh phát hiện ăn em không ngon thì phải làm sao?"

"Ha ha, anh thực sự bị em đánh bại mất rồi!"

Đối thoại của bọn họ tạm thời kết thúc khi anh không ngừng cười thật to, cùng với bộ dạng cực kì xấu hổ của cô, nhớ tới sự trẻ trung năm đó, Tất Hạnh Trùng bất giác nở nụ cười.

Lúc ấy nội tâm cô còn tự hỏi không biết có chỗ nào buồn cười, bây giờ nghĩ lại, cô lúc ấy không che giấu nổi ngu ngốc, đích thực làm người ta cười sặc sụa.

Thật ra thì cẩn thận nhớ lại, Nhĩ Đông Thần có vóc người cao lớn lại đẹp trai, thời gian dài chung đụng, cô yêu anh cũng không có gì kì lạ, điều cô nghi hoặc chính là, anh sao có thể động lòng với cô? Trước kia cũng vậy hiện tại cũng vậy.

Anh nói anh thích thẳng thắn không giả bộ, cô cho rằng lý do này quá đơn giản, nếu như không có nguyên nhân đặc biệt, phần tâm ý này hoàn toàn khác với mọi người vậy? Nhưng cẩn thận nghĩ lại, có phải cô đem vấn đề phức tạp hóa quá không, thích chính là thích, yêu chính là yêu, tùy ý chí, không có đáp án tiêu chuẩn, cũng không cần hỏi đáp sáng tạo.

Cô đoán rằng Nhĩ Đông Thần có ý để Dâu Tây cho cô biết tin tức, dẫn dụ cô chủ động đi xem bóp da của anh, bày ra một thế cục như vậy, khiến cô cảm động, khiến cô mềm lòng, nhưng, anh sẽ nhàm chán như vậy sao?

Cho dù như thế, tấm hình cô cầm mấy ảnh cười rục rờ kia, xác thực lưu lại dấu vết thời gian, anh thời gian dài như vậy vẫn để cô bên người, hoặc là. Để ở trong lòng?

Dấu chấm hỏi, đúng vậy, là dấu chấm hỏi.

Là một ngày bị rấn cấn sao? Cô vẫn không thể khẳng định.

Hiện tại mỗi lần cùng Nhĩ Đông Thần làm tình, Tất Hạnh Trùng cứ lo sợ trước mặt ai đó biểu diễn xuân cung sống, cho nên không thể chuyên tâm, khi anh phát hiện cô không chuyên tâm, càng va chạm kịch liệt hơn, hoặc là hành hạ cô khiến cô hồi hồn, mặc dù chiều thức anh dùng vạn thứ vạn linh, kích tỉnh qua đi, tỉnh táo lại, cô vẫn không có cảm giác an toàn như cũ.

Mấy ngày nữa phải trở về Đài Loan rồi, đại biểu cho việc công tác của bọn họ sẽ ngừng sao, đây phải chăng bọn họ cũng sẽ kéo dài khoảng cách?

Ban đầu, là cô muốn anh hối hận, mới cố gắng để cho mình trở nên mê người, để cho anh nhìn thấy, ăn không được, hối hận cũng không xong, ảo não cực kỳ, kết quả mờ đầu thuận lợi, không bao lâu lại đổi giọng, kịch bản so với trước kia của cô đã đi ngược 180 độ.

Hiện tại để cho anh thấy được, cũng ăn vào, còn khiến cô thất thủ vứt xuống vực sâu vạn trượng, tiền mất tật mang, ai! Tiếp theo cô nên làm gì mới phải đây?

Trước đêm về Đài Loan, Nhĩ Đông Thần đặc biệt chuẩn bị hai chai rượu đỏ đến tìm Tất Hạnh Trùng, nói là mở tiệc chúc mừng chỉ riêng hai người họ.

Mùi rượu nhàn nhạt mê người thoang thoảng trong không khí, mượn cảm giác say, cô chủ động ôm anh, đôi môi nhẹ nhàng hôn lên môi anh, không biết vì sao, hôm nay cô lại có suy nghĩ sau này kết thúc phiên muộn.

Đến trước khi tách ra một phút, cô mới biết cô không có nghĩ nhiều đến kết thúc, nhưng cũng không biết có nên tiếp tục hay không?

Cô chủ động khiến anh vui mừng, môi lưỡi dịu dàng quấn lấy nhau, cho đến khi cô vô lực chống đỡ, chỉ còn lại tiếng thở dốc, chiếc lưỡi mạnh mẽ lại quét ngang cổ cô.

Anh cố ý lè lưỡi, đầu tiên là làm ướt một đường ở cổ cô, hai tay vội vàng thăm dò vào áo cô, không cần tốn nhiều sức đã tìm được một khối mềm mại, một thứ trở ngại cảm giác của anh; tiếp tục tìm xuống địa phương mềm mại, một lần tiến công đỉnh nụ hoa kiều diễm, anh lại dùng động tác liềm lấp, giống như thứ trước mặt là khối băng để anh làm tan chảy, lại dùng tốc độ nhanh nhất, làm tan chảy khối băng tuyết kia.

Cô không địch nổi nhiệt tình của anh, toàn thân mềm nhũn, ý thức bay bổng, ý niệm duy nhất của cô là, tại sao anh lại có thể dễ dàng nắm quyền chủ động?

"Sau khi chụp hình kết thúc. anh có kế hoạch gì không?" Cô còn sót lại một tia ý chí, thật không dễ dàng để hỏi anh câu này.

Thật ra thì. Vấn đề này nên do cô trả lời mới đúng, Nhĩ Đông Thần dịu dàng tách hai chân cô ra, bá đạo ngồi thẳng trong đó, nâng bắp đùi cô lên, cúi người nửa chống lên người cô.

Anh lại dùng đầu lưỡi trêu đùa hai vú. Đáng ghét! Biết rõ cô không chịu được trêu chọc như vậy, "Ừ. Tại sao không nói lời nào?"

"Không rảnh." Anh dứt khoát không nói nhảm, mạnh mẽ bú mút mềm mại kia, "Em xem, đầu vú của em thật là đàn hồi mười phần đó!" Khi ở trên giường, câu này tuyệt đối không phải là nói nhảm.

"Ừ. A. Anh thật là đáng ghét." Anh biết rõ ngực cô non mềm nhạy cảm, căn bản không thể để anh bừa bãi sờ nắn, anh hoàn.
."Ngừng! Không thể liềm như vậy, không thể."

"Em hôm nay nhiệt tình hơn mọi ngày đó." Bàn tay ướt đầm dịch nhờn bừa bãi hoạt động ở cửa huyết, hai ngón tay cắm vào nhục động, một ngón đang kẹp lấy mảnh thịt đỏ tươi, lửa nóng nơi bàn tay anh bao trùm toàn bộ khu vực cấm của cô, đè ép qua lại, kích thích ái dịch của cô tràn ra.

Anh là gì khi cời quần lót của cô xuống? Tất Hạnh Trùng cắn môi dưới, xóc xếch thờ dốt.

"Tôi muốn nói. Chúng ta đây cũng là. Ưm ừ! Lần cuối cùng." Cô còn nói chưa xong, nhũ hoa lại truyền tới một đợt đau đớn, cánh hoa bị ép ra không ít dịch, "A. Ưm a." Khoái cảm tê dại, trong nháy mắt đầu cô hoàn toàn thiếu đường khí, hai mắt cô mê ly, khóe miệng chảy xuống một dòng tơ bạc.

"Em cố ý chọn thời điểm này để chọc giận tôi sao?" Ánh mắt Nhĩ Đông Thần dần lại dường như tóe ra lửa, anh thực sự đang giận!

"Tôi." Anh thế nhưng lại dùng răng để cắn lời kéo nhũ hoa của cô, thật thô lỗ, thật biến thái! Nhưng cô cứ nhiên, cứ nhiên cảm thấy khoái cảm không tương tượng nổi! "Không, không nên như vậy."

"Hoặc là em thắng thần hồi? Nếu như là thật lòng muốn đây là lần cuối cùng, vậy thì càng không thể tha thứ." Dùng ngón tay đem thật sâu vào hoa huyết của cô, một ngón, hai ngón động tác cần quấy đảo móc, âm thanh sóng nước ngày càng mạnh.

"Tôi chỉ là. Hồi một chút mà thôi." Khuôn mặt cô đáng thương, thân thể bởi vì mảnh liệt căng thẳng mà dâng lên một tầng mồ hôi mỏng, một trận rung chuyển lòng người cũng mau chóng bao trùm.

Nhĩ Đông Thần đột nhiên ngưng động tác phóng túng, lại khẽ liếm nhũ hoa cô một cái, "Em thật muốn quan hệ của chúng ta kết thúc?"

Sắc khoái tê dại lên vào, cô rất khó nói, "Tôi."

"Nhưng tôi không muốn!" Mặc dù không đạt tới trình độ hủy diệt cô, nhưng anh đã không muốn thì mặc kệ cô có cho hay không cho hai người họ một

cơ hội, thà bị cô tức giận mắng nhiếc anh, cũng không muốn buông cô ra.

Ý tứ của anh là muốn cùng cô duy trì cái quan hệ này sao? Còn. Có sâu hơn một tầng quan hệ? Tất Hạnh Trùng muốn dứt khoát hỏi cho rõ ràng, nhưng Nhĩ Đông Thần không nghe cô mạnh mẽ nói nữa, có lẽ thử dò xét, có lẽ nguy trang, cũng có lẽ là thật lòng cự tuyệt.

Anh bất ngờ nâng hai chân thon dài của cô lên, cúi người hôn xuống cánh hoa thủy nộn của cô, nếm thử tư vị của ái dịch, muốn tham lam uống hết.

Một luồng nhiệt nóng xông vào vùng cấm địa, đem đến tinh hoa có vị ngai ngái, ướt át trơn trượt, cặp vú hồng đỏ nở rộ.

"Không cần. Hắc ừ. Không thể, không thể." Khuôn mặt nhỏ nhắn bị tình dục làm cho mờ mịt, toàn thân hồng lên, nhiều lần la hét không cần.

Háo sắc. Thật xấu hổ. Anh còn liếm chỗ tư mật của cô, cô muốn ngăn cản, muốn hô ngừng. tất Hạnh Trùng mở ánh mắt mê loạn, tiếng ngậm nga lộn xộn, lý trí xót lại cuối cùng cũng bay mất, cô kim lòng không được ép nhẹ sau đầu anh, dùng sức muốn anh hưởng dụng ngọt ngào của cô nhiều hơn.

"Tôi không được. Không cần. A!" Cô dùng sức thẳng lưng, muốn né tránh sự tham lam mút lấy của anh.

Dịch ái bắn ra thật nhiều, mặc dù cô có ý tốt vô tội, nhưng Nhĩ Đông Thần vẫn không có may mắn thoát khỏi khó khăn, mặt hoa nóng rực bắn vào mặt anh từng mảng lớn.

"Nhiệt tình của em khiến tôi rất vui mừng!" Ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt, ánh mắt sáng quắc thưởng thức một hộp dịch mật của cô.

Lo lắng cô muốn kết thúc ngay khi còn chưa chính thức bắt đầu quan hệ, nội tâm Nhĩ Đông Thần hốt hoảng, biểu hiện của anh bây giờ là nhiệt tình không ngừng được đốt cháy.

Khi ôm cô ngồi ở trên giường, anh đã gạt quần lót xuống, da thịt va chạm lẫn nhau, không hề có khoảng cách

Cặp vú hồng hồng nóng rực, hai mảnh mông yêu kiều chống đỡ, cổ nén sức nóng của cơn thịnh nộ muốn nổ tung, để nó cọ sát với nụ hoa trơn ướt của cô, sáng khoái thật lớn, khoái cảm ập đến khiến anh thở dốc.

Gậy sắt dính dịch ướt trơn trượt, linh hoạt chống đỡ giữa nụ hoa, thỉnh thoảng có chút dịch nghịch ngợm xông ra, vượt qua phòng tuyến đâm vào cánh hoa, vội vàng ma sát, không bao lâu lại chứng nào tật nấy, lặp lại sự vui thích ham chơi.

Để lưng cô tựa lên giường, hai tay anh nhấc eo cô lên, một tay đỡ hai trái một tay đỡ eo, dẫn dắt nụ hoa của cô hoạt động, khiến mảnh thịt non mềm cùng hạt châu nhỏ đều có cơ hội được rửa sạch, không quan tâm tới dịch mật đang chảy ra.

Cự long của Nhĩ Đông Thần ngẩng cao đầu bên trên còn có chút dịch trắng tựa như ánh sáng thuần khiết, không chỉ được tắm ướt, mà bản thân nó trong lúc hoạt động cũng phun ra không ít, vừa rồi còn hoạt động trong hoa huyết khiến dịch mật cuộn cuộn chảy ra thấm ướt vùng hạ thân hai người, chất lỏng trượt ra hai bên đùi không ít.

"Cúi đầu xem một chút!"

Cô theo phản xạ nhìn theo, này nhìn thấy thật không hay!

Cô thấy đồ vật kia đang ma sát, nhuộm bôi trơn trơn trượt của cô nhuộm ướt cơn thịnh nộ, đầu rùng còn cố ý xòe ra như muốn chống đối hoa huyết cô vậy, hại hoa tâm cô ngày càng nóng, ái dịch chảy ra nhiều hơn.

Cô xấu hổ quay đầu đi, nhưng tầm mắt lại bị cố định một chỗ, không thể dời khỏi hình ảnh kích thích vừa rồi.

"Hắc ừ. Ừm." Hốc mắt cô phấp phồng, không tự chủ được đưa đầy vòng eo mảnh mai, nghiêng đón cơn thịnh nộ, nước miếng ở khóe miệng cũng chảy xuống, khiến cô lại thêm một phen xấu hổ nữa, ý muốn lấp đầy khát vọng lần nữa đánh bay lý trí của cô!

"Tôi muốn. Tôi thực sự rất muốn, cầu xin anh."

Nhĩ Đông Thần mê muội thưởng thức tư thái si mê của cô, che lấp đi cái miệng rên rỉ mềm mại của cô, môi lưỡi quấn quýt, khiến một tơ bạc chảy xuống, hơi thở tràn ngập tình dục, làm người ta cảm giác miệng đắng lưỡi khô, cảm giác muốn nhiều hơn, anh tùy hứng chơi đùa cái miệng nhỏ của cô.

Để nằm thân thể cô nằm ngang, nâng cao một chân trắng nõn của cô lên, cầm cơn thịnh nộ đang xanh tím vì dục vọng, nhắm chuẩn vào nụ hoa của cô đâm thật mạnh.

Mới nếm thử khoái cảm nụ hoa vẫn còn co rút, sao có thể tiếp nhận khoái cảm bỗng nhiên đánh ập tới nữa, lấp đầy không một khe hở? Cánh hoa co rút mãnh liệt, sau đó một luồng mật dịch mãnh liệt trào ra.

Cô xoắn chặt lấy cơn thịnh nộ của anh, thiếu chút nữa khiến anh buông giập đầu hàng, anh cắn răng hưởng thụ khoái cảm một nhọc này mà co rút lại.

Sau khi kịch liệt thối lui một chút, anh đỡ lấy mông cô, đẩy eo thật mạnh một cái, cơn thịnh nộ cuối cùng cũng bắn ra dịch trắng, đạt tới khoái cảm thật sâu.

"Bên trong em nóng quá, thật tốt, đem tôi làm ướt hết rồi." Anh dán môi bên tai cô thì thầm.

Cực hạn khoái cảm đánh thẳng vào tinh thần Tất Hạnh Trùng đã sớm si mê, tinh thần đã không còn minh mẫn nữa rồi.

"Ha ha! Ủ! Rốt cuộc. thật tốt." Côn thịt của anh quá lớn, còn chưa tiến vào hết đã lấp đầy cô, "Thật thoải mái."

Lần này cậu xin tha thứ rót vào tai Nhĩ Đông Thần, thật mất hồn, càng khiến anh không bỏ được hành trình kích tình vui sướng này; đôi tay đi tới ngực cô, thay cô chăm sóc đôi bông đào không ngừng đung đưa kia, sau đó thả chậm tốc độ của thất lưng, dẫn dắt nhau cùng hưởng thụ lần mất hồn khác.

Về mặt cô cuồng vọng si mê dâm dăng, thỏa mãn c, hân yêu cực kỳ âm giác chinh phục của anh, lại xấu hổ, phóng dăng mầu thuẫn vô cùng.

"Nhìn, tiếp tục nhìn, tôi cũng vậy cùng nhau nhìn." Anh lần nữa hạ hạ má.

Thật giống sự mê muội, ánh mắt nhìn thấy cảnh lần này khiến cô suýt nữa thì phun máu mũi, lần này, rõ ràng nhìn thấy côn thịt anh đâm vào nụ hoa nhỏ của cô, kéo ra đâm vào, càng khiến người ta điên cuồng.

"Quá đầy rồi. Đừng nhồi nữa! Tôi sẽ hỏng mất. A! Sẽ hỏng."

Cô quên mình rên rỉ, rung động phóng dăng, Nhĩ Đông Thần yêu vô cùng về mặt khô gọi của cô, nhẫn nại đến cực hạn chính anh không cho cô cơ hội thờ dốt, càng ngày càng kích động đung, cái mông trắng nõn của cô đã ửng hồng, cự long kéo ra đâm vào mảnh liệt hơn, chơi đùa nụ hoa tới ngiên.

Anh cản rõ thương thức tư vị khoái cảm, hưởng thụ sự chống đỡ của nụ hoa, động tác đưa đẩy ngày càng mạnh, dẫn ép nhau tới cùng, anh lại không có báo động trước dừng lại động tác, chặn ngang ôm lấy thân thể của cô, để cho cô nửa quỳ nửa nằm.

Anh nâng mông cô cao lên, côn thịt lại tiếp tục đâm tới, động tác lần này khiến hai vú cô không ngừng đung đưa, bừa bãi chà xát bóp nghiền, đôi môi vội vàng hôn lên cái cổ không thì vết của cô, lưu lại dấu vết hôn cắn.

Tất Hạnh Trùng vô lực, định kêu nhưng chính cô nghe còn thấy xấu hổ, cho dù chịu đựng, cũng phát ra tiếng ưm.

Nam căn đâm vào càng mảnh liệt, rất mạnh, rất nhanh, không chừa đường lui, hiển nhiên là muốn đánh phá ngọt ngào hư hỏng kia, chất chứa dịch yêu bên trong, chỉ có thể ngoan ngoãn chịu những lần anh đánh thẳng vào.

Cô không chịu nổi kích thích, hai chân vô lực xụi lơ thì anh lại sẵn sàng rút côn thịt ra, trước hết để cho thân thể cô nằm ngang, sau đó lấy gối đặt dưới eo một môi của cô, nâng hai chân cô lên, quán lấy thất lưng của anh, tiếp tục động thân một cái, đâm mạnh côn thịt vào lần nữa.

Tất cả động tác làm liền một mạch, côn thịt của anh dù to lớn nhưng nụ hoa của cô đã ướt hẳn cũng không quá khó khăn, chỉ là côn thịt của anh quá lớn, muốn đi qua lối mòn nhỏ hẹp ấy thì vẫn cần đưa đẩy một lúc.

"A! Ủ." Tất Hạnh Trùng cảm thấy hồn phách của mình đều bị đung rơi rồi, không nhận được ý muốn cầu xin kết thúc hành hạ ngọt ngào này, lại không bỏ được cảm giác lừng trù sung sướng kia.

"Chúng ta cùng nhau ở chung một chỗ, có được không?" Anh vừa đưa đẩy vừa hỏi.

Nào có người đang hành sự lại đưa ra yêu cầu như vậy? Tất Hạnh Trùng nghiêng đầu nhìn anh rất muốn mắng anh một trận, nhưng anh lại thỏa mãn phía nữ kiều ngạo của cô tới ý loạn tình mê, ánh mắt anh đôi khát điên cuồng giống như là muốn đem cô ăn một ngum hết sạch.

"Tôi, tôi không biết."

"Đến khi nào em mới biết?"

"Tôi, tôi không biết." Lần này cô cũng không giả bộ đi ngược khẩu vị của anh, thật là lãng phí tâm ý của người ta.

Anh yêu chết cảm giác chạy nước rút trong cơ thể cô, hai bao nhỏ cùng ma sát hai mảnh thịt non mềm của cô, nhưng anh lại bị câu trả lời của cô làm cho tức chết.

Tin tưởng anh thành tâm thật ý quá khó khăn sao? Muốn anh phải làm sao nữa, cô mới hiểu?

"Sau khi kết thúc, tôi sẽ đi Anh quốc, em suy nghĩ một chút xem có muốn đi cùng tôi hay không." Anh đỡ eo của cô, để cô chậm rãi ngồi lên côn thịt, anh cực kì yêu tư thế này, dễ dàng anh chôn sâu vào hai bầu hoa đầy đặn của cô, côn thịt to lớn của anh có thể dễ dàng đi tới nơi sâu nhất trong cô.

Anh muốn đi Anh quốc? Thân thể Tất Hạnh Trùng cứng đờ.

Đây là anh muốn gửi tới cô thông điệp cuối cùng sao? Trước khi anh đi cô phải cho anh một đáp án. Mặc dù thân thể bị một luồng sóng sung sướng ngăn cản suy nghĩ của cô, nhưng cô nhất thời cảm thấy trái tim như bị đào rỗng.

Chương 10

"Cậu nói cậu gặp lại Hồng Hồng rồi hả ?"

"Cậu ở đâu gặp cậu ấy vậy? Sao không đưa cậu ấy đến đây?"

"Cậu không nói bọn tớ cũng rất nhớ cậu ấy sao?"

"Cậu ấy có khỏe không?"

"Cậu ấy không phải đã làm mẹ rồi chứ?"

Mọi người liên tiếp nghi vấn, khiến Đường Vi Hoàng choáng váng, nhất là câu hỏi cuối cùng của Quý Ương Tử, khiến da đầu cô tê dại một mảnh.

"Cậu ấy bây giờ đang làm quản lý của một công ty quảng cáo, cậu ấy cũng rất nhớ chúng ta, gần đây đang bận rộn một dự án quảng cáo, cho nên phải qua bận này mới có thể gặp mặt nhau được." Đường Vi Hoàng hiểu đạo lý thẳng thắn được khoan hồng, nhưng cô thực không có can đảm để nói rõ tình trạng hiện giờ của Hồng Hồng.

Mấy năm này, mấy người bọn họ hết lời oán giận Hồng Hồng, nếu bọn họ biết Hồng Hồng thay đổi thành người khác, sống cuộc sống của bà mẹ đơn thân, thù mới thêm hận cũ, cô khẳng định mấy người này không làm to chuyện mới lạ.

"Thật tốt! Vậy! Nhóm cầu vòng chúng ta cuối cùng cũng được đoàn tụ!" Hạng Ưu Lam Một tiếng lưu loát lão luyện, "Hoàng Hoàng, thật không phải tớ đang nói..., tại sao bên cạnh đàn ông bên cạnh cậu lại gây phiền toái cho chúng ta đây?"

"Nào có? Ngoại trừ anh trai ở nước ngoài, còn có ai?" Đường Vi Hoàng không nhịn được chột dạ, nghiêng mắt nhìn Tất Hạnh Trùng đang ngồi bên kia, thấy sắc mặt cũng ngoài ý muốn, vô tội nhún vai, bày tỏ cô căn bản không nói một chữ.

"Cậu đừng có giả ngu! Chúng tớ biết hết rồi." Ban Ninh Lục khinh thường khoát khoát tay, "Tên đó trước kia hại Trùng Trùng rơi nước mắt nhiều như vậy, tên đàn ông của cậu còn lên đây Trùng Trùng vào hố lửa, thật là muốn đánh người!"

"Anh ta mới không phải là đàn ông của tớ." Đường Vi Hoàng buồn rầu nói.

"Lần này chúng ta cũng cần cảm ơn tên Vệ Hoàng Khải, nếu như anh ta không trong tình huống kia, đem trong Trùng Trùng tới một chỗ cùng người đàn ông kia, cũng sẽ không có kết cục hoàn mỹ như hiện tại." Quý Ương Tử nói một câu rất công bằng.

Tất Hạnh Trùng kinh ngạc ngoài ý muốn, cái kết cục cô không rõ ràng lắm, các cô ấy từ đâu biết được? Tiểu tử Thủy Tinh Cầu sao?

"Các cậu."

"Còn nhớ rõ ngày đó cậu khóc lóc rồi rít xuất hiện tại buổi chụp hình, làm mọi người sợ hết hồn, chúng tớ chưa thấy cậu khóc thảm thiết đến vậy bao giờ, nếu không phải là cậu ngăn cản, nói không cùng người đàn ông kia có bất cứ quan hệ gì nữa, tớ cùng tiểu Lục đã sớm đi tìm tên kia cho hắn một trận rồi!" Sau một thời gian, bạo hòa của Hạng Ưu Lam cao hơn một bậc.

"Đúng nha! Chuyện qua mấy ngày mới dám tới kể khổ với chúng tớ, tớ cảnh cáo cậu, nếu như lần này hòa hảo, tiểu tử Nhĩ Đông Thần kia lại bắt nạt cậu, cậu nhất định phải nói cho chúng tớ trước tiên có được không?" Ban Ninh Lục bộ dáng mài dao xoèn xoẹt, vẻ mặt lại hết sức bình tĩnh, mài đao hướng tới cô mà nói, đây là chuyện thường như cơm bữa.

"Nhưng tớ." Đường sự hiển nhiên vẫn không rõ tình trạng của tình hình.

"Được rồi! Cậu đừng xấu hổ, chúng tớ cũng đã xem ảnh chụp của cậu, tạm thời tin tưởng Nhĩ Đông Thần có thành ý với cậu!" Nói đến chỗ này, đánh bậy đánh bạ chuyện cũ, giống như không thể không có công, Đường Vi Hoàng nghiêm túc suy tính tới có nên cho tên kia ăn một viên kẹo hay không?

"Các cậu. Đã xem qua ảnh trong bộ sưu tập mới của Nhĩ Đông Thần rồi hả?" Tất Hạnh Trùng thiếu chút nữa rớt cằm xuống cốc cà phê; cô vốn muốn nhân dịp buổi gặp mặt hôm nay, thành thật khai báo chuyện cô đi cùng Nhĩ Đông Thần kia, sao tốc độ của họ có thể nhanh tới mức này?

"Đúng nha! Hôm sau anh ta cầm hình tới rồi." Đường Vi Hoàng rất nhiệt tình giải thích.

"Hình gì?" Là hình bọn họ thân thiết, là hình nude của cô phải không? Không đúng! Như vậy bọn chị em này sẽ phải nổi đóa mới đúng! Tình huống trước mắt không ngờ, Tất Hạnh Trùng rối tung lên.

"Lúc vào cửa cậu không thấy sao? Bộ ảnh cầu vòng đó." Nhĩ Đông Thần dụng tâm, đã giảm bớt sự chán ghét của Hạng Ưu Lam đối với anh, "Lúc anh

ta cảm tấm hình tối, nói là đoán rằng cậu không muốn chụp hình nữa, cho nên thay cậu hoàn thành mơ ước." Dứt lời, Hạng Ưu Lam tức giận trợn mắt mà nhìn Đường Vi Hoàng một cái, tên kia là từ miệng tên "Vệ Hoàng Khải" ngu xuẩn mới hỏi thăm được nơi này.

Trong nháy mắt một cỗ kích động dấy lên, tất Hạng Trùng chạy ra hướng phòng khách, quả nhiên nhìn thấy một dải cầu vòng xinh đẹp trên tường.

Năm ngoái, mấy người các cô đã cùng nhau mua căn phòng này, khu vực đẹp, bố cục rộng rãi, trang trí ưu nhã, trừ đội Hồng Hồng ở ngoài trở về, trụ sở bí mật của các cô vẫn thiếu một thứ tượng trưng.

Có mấy lần nhìn thấy cầu vòng, đáng tiếc vừa lúc trên tay không có máy cụ hình, không ngờ.

"Cậu còn chưa đi xem triển lãm của anh ta ư?" Quý Ương Từ đi tới bên cạnh cô từ lúc nào, "Đi xem một chút đi! Khó được tấm hình nào làm Tiểu Lam cảm động, bỏ qua rất đáng tiếc đó!"

Tất Hạng Trùng ngẩn ngơ nhìn bạn tốt, khóe mắt mơ hồ có hơi nước.

Từ lúc kết thúc chuyến chụp hình kia tới giờ, đã được ba tuần, trong khoảng thời gian này, cô đoán rằng anh còn bận phát triển sự nghiệp, cho nên không có liên lạc với cô; kết quả, người đàn ông kia rốt cuộc đang làm cái quái gì? Tại sao lén lút lút lút làm chuyện khiến người ta muốn khóc?

Cô vốn nghĩ, giữa bọn họ có lẽ cứ như vậy, khi kết thúc hợp tác, tất cả cũng trở về vạch xuất phát, cho tới khi anh đề nghị muốn cô cùng đi Anh quốc, nói không chừng chỉ là đàn ông hư tình giả ý khi ở trên giường, cô không dám tin đó là thật.

Không dám nhìn những bức hình anh chụp, sợ rằng khi nhìn những tấm hình anh thay cô chụp, lại nhớ tới lúc cùng chụp hình, anh có nói qua mỗi một câu. Nhưng nếu giữa bọn họ thật sẽ dừng lại lúc này, càng nghĩ nhiều không phải sẽ càng thương tâm, không phải sao?

Nhưng là, lấy chủ đề của ảnh chụp là cô dâu các quốc gia khác nhau, bọn chị em tốt kia sao lại bị kích động như vậy, tin tưởng anh là thật tâm thành ý?

Trừ Cầu vòng ra, người đàn ông kia rốt cuộc còn làm cái gì.

Trung tâm văn nghệ thành phố, thứ mọi người chú ý nhất đó là triển lãm ảnh, ngoài cửa có một bức hình rất lớn, một người mặc chiếc váy có những rai tua nhỏ, lôi kéo làn váy, bày ra tư thế nửa ngồi mua ba lê.

Tất Hạng Trùng vừa nhìn là biết đó là tư thế cô dùng cho buổi chụp thử hôm đó, không ngờ người kia sẽ dùng tấm hình này làm hình cho buổi khai mạc.

Bức ảnh phóng to như vậy đặt ở đại sảnh, mặc dù cũng liên quan tới chủ đề cô dâu, trong khắp hành lang còn liên tiếp mấy bức hình nữa, khiến người tham quan thấy hoa mắt chóng mặt.

Dựa vào quốc gia bất đồng, tạo hình của cô dâu cũng khác nhau, phong cách cũng khác xa, lấy độ nét cường điệu từng khung cảnh, cảnh đẹp của từng thành phố, hoặc là đại diện hoạt động cùng nhau ăn uống.

Khi đi vào trung tâm, tư thái của cô dâu cũng được thiết kế đặc biệt, cường điệu các chi tiết áo cưới của các quốc gia, không khó để nhìn ra dụng tâm của người chuẩn bị.

Mấy hành lang phía cuối cũng có khoảng trời riêng, nội sảnh được thiết kế thành một hình tròn, bên ngoài phòng còn có tấm hình hôm qua cô nhìn thấy, nhưng mà tấm hình cầu vồng trước mắt này, giống như vừa được lấy cách nào đó để hiện ra.

Bên dưới tấm hình cầu vồng còn có giới thiết văn tắt, hình như là biểu thị suy nghĩ của người chụp, Tất Hạng Trùng đọc kĩ từng chữ, trái tim lại càng kích động.

Những năm này, tôi đi qua rất nhiều quốc gia, hoặc là vì công việc, hoặc là để giải sầu, đi một chút dừng một chút, chụp qua rất nhiều hình.

Ngày nào đó tôi sửa soạn lại những dấu chân kia, lo lắng phát hiện tôi vẫn chấp nhất đi tìm.

Cam, vì cái gì mà từ lúc bắt đầu đã có hảo cảm với màu này?

Vì sao mỗi chỗ chụp hình, đều sẽ có kỷ lục "Cam"?

Chỉ là trùng hợp sao? Tôi tự hỏi.

Tôi muốn một dải cầu vồng. Không, hoặc là nên nói trong tất cả các màu sắc, tôi thật sự rất thích màu cam này.

Kết hợp giữa mà đỏ nhiệt tình với màu vàng ấm áp nhu tình, "Cam" cái này màu sắc quả thật rất kì diệu.

Lòng tham, tôi thừa nhận mình càng ngày càng tham lam, cảm giác lục lọi màu cam còn có tiếc nuối, trái tim giống như thiếu một góc không đủ đầy đủ.

Gần như cố chấp, chỉ vì đã biết "Cam" hoàn mỹ nhất, không thể để ý tới màu sắc khác.

Tôi có thể còn có cơ hội hay không, đem màu sắc đánh mất từ bàn tay tôi tìm về?

Tất Hạnh Trùng cảm giác tìm mình đang sôi trào, phút chốc bước vào nội sảnh hình tròn kia, nước mắt của cô cuối cùng không nhịn được mà tràn mi.

Tấm ảnh đầu tiên bên phải, là tấm cô đã nhìn thấy trong bóp da của Nhĩ Đông Thần. Không đúng, tấm hình trong bóp da của anh là tấm cô đổi máy ảnh với người khác, tấm này là cô chụp người mới ở bên đó.

Người kia rốt cuộc còn chụp bao nhiêu hình của cô?

Nhìn một hàng chữ bên dưới tấm hình, đôi mắt cô càng ướt hơn, khóe miệng cũng bắt giác nhếch lên.

By Nhĩ Đông Thần, lần đầu chụp được "Màu cam" rục rờ.

Kế tiếp là tấm hình ở Luân Đôn Anh quốc, một chiếc bàn cũ kỹ, một máy thu thanh cổ, bên cạnh còn bày rất nhiều bức thư, trên tờ giấy là một chiếc bút máy có viền cam ánh lên.

Sau đó là ở Disney nước Mỹ, bóng lưng của một cô bé, trên đầu nó có một chiếc nơ con bướm thật đẹp, là màu cam .

Tấm hình bên cạnh là cô gái nhỏ mặc kimono đứng bên một cậu bé, cậu nhóc cầm một chiếc quạt giấy mùa hè, một tay cầm một trái bóng màu cam.

Kế tiếp là tấm hình ở quán trà Hồng Kông, rõ ràng bên trên tấm khăn trải bàn màu am có một chén canh xiu mại.

Còn có một tấm hình chụp trời chiều ở Canada, ánh sáng màu cam chiếu theo từng tia xuống mặt đất.

Xe thể thao màu cam, biển hoa màu cam, cáp treo màu cam, lửa khói màu cam, mũ chú hề màu cam.

Rục rờ muôn màu cam, dùng các loại ống kính cùng thủ pháp chụp khác nhau.

Đi tới một chỗ khác, người mẫu mặc áo sườn xám màu đen, một chiếc khăn tay thêu hoa cũng màu cam.

By Nhĩ Đông Thần, cuối cùng cũng có cơ hội chụp những thứ xinh đẹp nhất , màu cam của tôi tâm ý của tôi.

Chính cô cũng không lưu ý đến kia màu sắc của khăn tay ngày đó, chỉ là coi như chú ý tới, khi xong cũng không để trong lòng đi!

Kẻ ngốc kia. Tại sao chưa từng nói cho cô biết? Là cố ý muốn cho cô cảm động chết sao?

Cách đó không xa những tân khách tới xem triển lãm lén lút nhìn về phía cô bàn luận, hình như là nhận ra cô, Tất Hạnh Trùng mặc kệ xôn xao, không để ý cảm động, cô vội vàng đi khỏi hiện trường.

Muốn chạy đi nơi nào? Đó đâu cần phải nói, đương nhiên là muốn đi tìm tên đầu sỏ hại cô thương tâm cảm động đến chết chứ sao!

Sauk hi lên taxi, Tất Hạnh Trùng giờ điện thoại lên tìm người, chỉ là giọng nói trực tiếp chuyển tới hộp thư, cô thử vận may một chút đi tới công ty của Nhĩ Đông Thần, kết quả còn chụp hụt.

Nhưng lúc cô đến văn phòng làm việc của anh, các nhân viên của anh nhìn sang tin tức phòng văn buổi sáng của ông chủ.

Ánh mắt sắc bén, lỗ mũi bén nhạy ký giả dĩ nhiên đã sớm ngửi ra mùi vị gì đó không đúng, nội dung phòng văn phần lớn xoay quanh ảnh chụp và người mẫu.

Nhĩ Đông Thần cũng rất hay, nhân nhặt mím cười trả lời: "Những tấm hình tôi chụp là câu trả lời tốt nhất."

Có trả lời cũng bằng không, nhưng rất có không gian tưởng tượng ra đáp án; nhân viên hiểu rõ cá tính của ông chủ mình, mọi người hưng phấn đến thét chói tai.

Ông chủ yêu, vậy lần sau anh cầm máy ảnh chụp hình có thấy thay đổi hình tượng nhân tính hóa không?

Khi bọn hần phát hiện Tất Hạnh Trùng đang yên lặng đứng ở cửa xem tin tức, bọn họ dường như muốn nổi điên nhảy dựng lên, toàn bộ gọi cô là "Bà chủ tương lai", hại cô lúng túng muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Nhắm mắt hỏi thăm bọn họ hành trình của Nhĩ Đông Thần, nhưng không có ai biết, cuối cùng cô chỉ có ấn tượng với căn phòng như phòng bếp nhà cô, nhà hần.

Vận khí cô không tệ, đang chuẩn bị nhấn chuông cửa, Nhĩ Đông Thần đứng lúc trở về, vừa nhìn thấy hần, hốc mắt cô lại không khỏi tự chủ nóng lên.

Nhĩ Đông Thần rất kinh ngạc khi nhìn thấy cô trước cửa nhà, anh vừa mừng vừa sợ, không nói lời nào kéo cô lên xe, lái thẳng vào cửa lớn.

"Tại sao em lại tới?"

"Bởi vì anh tắt điện thoại, cho nên em."

"Đó! Điện thoại di động anh hết pin rồi." Hai ngày nay lịch trình phỏng vấn của anh hơi đầy, hẳn mới không rảnh chú ý tới điện thoại di động.

"Vậy sao! Em tới công ty tìm anh, anh cũng không ở đó."

Cô chạy tới công ty tìm anh, cuối cùng còn chạy tới nhà anh? "Xảy ra có chuyện gì, sao lại tìm anh gấp vậy?"

"Ách." Nên thành thật mà nói cô không biết nên thế nào? Sau khi nhìn ảnh chụp, cô lập tức muốn gặp anh, hơn nữa lập tức...

Nhĩ Đông Thần nhìn cô một lúc, khóe miệng anh nở nụ cười nhạt, "Là bởi vì nghĩ tới anh sao?"

Khuôn mặt Tất Hạnh Trùng đỏ lên, nhưng không cách nào phản bác.

"Hành lý của em đâu?"

"Hành lý?"

"Em sẽ cùng anh tới Anh Quốc chứ?" Anh không muốn miễn cưỡng cô, nhưng hiện giờ anh ôm mong đợi rất lớn.

Đúng vậy, anh nói qua muốn đi Anh quốc! "Nếu như mà em giữ anh lại, anh có nguyện ý buông tha kế hoạch đi Anh Quốc không?"

Nghe giọng điệu của cô, giống như cô có hiểu lầm gì đó rất lớn, an ủi cô một câu, Nhĩ Đông Thần không biến sắc, "Sao đột nhiên nói như vậy?"

"Anh biết rõ đấy!" Cô nhất thời không thể nói được, đặc biệt thời điểm biểu đạt tình cảm.

"Anh không biết!"

Tất Hạnh Trùng cắn môi bực dọc nhìn anh, "Anh rốt cuộc muốn em như thế nào?"

"Nói thật." Anh cũng rất dứt khoát.

Anh bây giờ đã ăn hết sạch cô rồi! Khuôn mặt Tất Hạnh Trùng đỏ lên, không biết là tức giận hay là xấu hổ.

Dù sao năm đó là anh tỏ tình trước, lần này đổi là cô cũng coi như công bằng, hơn cô vẫn không tin anh, cho đến vừa rồi mới biết anh len lén chăm sóc, cô lui nhường một bước cũng không quá đáng đi! Tất Hạnh Trùng liều chết khuyên mình ở trong lòng là không nên thẹn thùng.

"Chính là em hi vọng anh không đi!"

"Tại sao?"

Cái người này được tiện nghi còn ra mặt! Tất Hạnh Trùng cố gắng hít sâu một hơi, "Bởi vì em muốn cùng anh ở chung một chỗ!"

"Em hung dữ làm gì? Lần đầu nghe người ta tỏ tình như thế." Nhĩ Đông Thần buồn cười, "Em đi xem triển lãm ảnh sao?"

Hai gò má nóng đến phát lửa ra rồi, cô rất không tình nguyện gật đầu.

"Rất cảm động đúng không?"

"Có phải anh có ý thiết kế không?"

"Dù là có ý, cũng phải rất dụng tâm thiết kế, em không cảm nhận được sao?" Anh ngồi xuống bên người cô, không thích giữ khoảng cách với cô như vậy.

"Chính là cảm thấy, em mới vội vã tìm anh! Nếu không anh cho rằng em ăn nó quá rảnh rồi sao?" Cô tức giận oán trách.

Cười ngấm khuôn mặt đỏ ửng của cô, Nhĩ Đông Thần cố nén kích động, "Em thẳng thắn nói, thật ra thì em vẫn chưa quên tình cảm đối với anh, đúng không?"

Sao lại có người da mặt dày như vậy hỏi vấn đề đó trên mặt còn bày ra nụ cười thân thiết dịu dàng? Tất Hạnh Trùng định quay đầu không nhìn anh, "Đúng rồi, đúng rồi!"

Thái độ qua loa của cô khiến anh rất bất mãn, anh xoay đầu cô lại, ép cô nhìn thẳng đôi mắt anh, "Anh biết rõ muốn em thừa nhận không quên có chút khiến người khác khó chịu, nếu không như vậy, em đem trách nhiệm giao cho anh đi, nói anh ở trong lòng em anh không đi cũng có thể."

Còn không phải làm cho người ta thẹn thùng như vậy? Được voi đòi tiên! "Một câu nói, em rốt cuộc muốn anh lưu lại hay không. Vì anh."

Cô thật là người có tính cố chấp! Chỉ là cuối ba chữ cuối cùng coi như tạm được, ngón tay Nhĩ Đông Thần nhẹ nhàng vuốt lên đôi môi mềm mại của cô.

"Thật xin lỗi, kế hoạch đã định sẵn không thể nào thay đổi được."

"Anh. . . ." Cô tức giận đang suy nghĩ muốn cắn đứt ngón tay anh! Mặc dù không phải giữ lại bằng cách ghê tởm, nhưng cũng là thành ý, anh dám đùa bỡn cô?

Đây là dự kiến hoàn hảo của Nhĩ Đông Thần có từ trước, nhanh chóng rút ngón tay lại, dùng hai tay bưng lấy mặt cô, vô cùng nghiêm túc: "Nếu như em ngại một tháng diễn giảng lưu động quá lâu, thật có thể đi cùng anh, ngay cả vé máy bay của em anh cũng đã chuẩn bị xong rồi."

"Một, hai tháng?" Tất Hạnh Trùng ngây người như phỗng, "Sao lại biến thành một tháng?"

"Vốn chính là một tháng." Anh nói đó là chuyện đương nhiên.

"Nhưng, nhưng ngày đó anh nói muốn định cư ở Anh quốc, không trở lại Đài Loan mà!"

"Nào có? Là em hiểu lầm la!" Bộ dáng cô ghen hờn nhìn trân chối thật đáng yêu, không ăn trộm hương một cái thật sự đáng tiếc.

"Anh rõ ràng, rõ ràng. . . ." Cô còn không nói hết một câu, anh đã hôn trộm cô một cái, Tất Hạnh Trùng nói không còn mạch lạc nữa.

Anh thật giống như chưa từng nói muốn định cư ở nước ngoài, là cô khiến anh kiên nhẫn có hạn, nói với cô thông điệp cuối cùng, cô đột nhiên cảm thấy mình có phần quá ngu xuẩn!

"Anh đều không biết có phải em rất sợ mất anh không, thành thật mà nói, em có phải rất sợ mất đi anh hay không?"

"Không nói, không nói, chết cũng không muốn nói!"

"Nói như em vậy, anh đã biết đáp án."

"Anh đừng suy nghĩ lung tung, chuyện không phải như anh nghĩ."

"Nếu như anh với em nghĩ không giống nhau, sao em lại biết anh đang suy nghĩ cái gì? Em cũng đừng mạnh miệng!" Một bên cười giống như con mèo trộm được thịt.

Một bên mặt đỏ như con cua chín, hoàn toàn không phản bác được.

Được rồi! Người đàn ông này thật là biết cách nắm bắt thời cơ, chỉ kém một bước cuối cùng, là được cô giúp đỡ, anh nuôi tiếc hạnh phúc đi!

"Em nào có mạnh miệng? là em đang nhìn người yêu em đến điên cuồng, mới không cùng anh tranh luận!"

Nhìn! Anh chính là lo lắng nói không lại cô, ra tay trước thì chiếm được lợi thế găm miệng của cô, còn nữa, còn có.

Rõng! Sao không có ai tin tưởng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Kết thúc

Thanh Bạch hồ, sau một buổi trưa, sau một hồi phong ba bão táp cuối cùng cũng thấy được một đôi nam nữ sáng sủa.

Nhĩ Đông Thần một tay điều chỉnh độ nét, một tay nhấn play, nhiệt tình kỷ lục du lịch.

Tất Hạnh Trùng một tay chống cằm, một tay nhấn con chuột, tập trung tinh thần tìm kiếm sự khác biệt của hai đồ án trên màn hình, căn bản mặc kệ anh.

Nếu như là chụp cảnh vật, chụp người đi đường, cô rất có hứng thú cầm máy ảnh lần nữa, nhưng khó có thể buông công việc xuống mà đi du lịch, ống kính của người đàn ông kia vẫn kiên trì lấy cô làm nhân vật chính, cô đang hoài nghi anh chụp cô đến nghiện rồi.

Màn hình bỗng lóe lên màu quyết chín, cô vốn định gọi anh nói cho anh biết có người tìm, nhìn thấy tên của đối phương thì cô lại chần chờ.

Khải Tường? Thấy tên này quen thuộc, Tất Hạnh Trùng suy nghĩ một chút, mới nhớ tới hắn là phó xã trưởng lúc đầu của xã đoàn Khải Tường, cô nhớ ra trong kế hoạch ngày thơ của mấy nam sinh cũng có người này.

"Này! Có một người tên là Khải Tường gửi MSN cho anh." Nếu quyết định cùng Nhĩ Đông Thần làm lại lần nữa, những chuyện ngày trước nên quên đi,

mặc dù thỉnh thoảng có nhớ tới, trong lòng vẫn rất khó chịu.

"Giúp anh hỏi xem cậu ta muốn làm gì!" Anh thích bộ dáng cô ngồi bên hồ bơi gỗ máy tính, một lát cau mày trầm tư, một lát lại nở nụ cười.

Cũng không biết có cái gì vui không, không ảnh hưởng tới anh lúc anh tập trung chụp hình được, Tất Hạnh Trùng bắt giác cười khế.

Phụng mệnh mở cửa sổ, cô ngoan ngoãn tuân theo chỉ thị, hưởng ứng Nhĩ Đông Thần, một chút xiu nhỏ mọn của phụ nữ cho phép cô, người trước kia có tội cũng không phải là cô mà.

"Xảy ra chuyện gì?" Cô hỏi.

"Không có, tò mò cậu rốt cuộc đã giải quyết người phụ nữ đó chưa?"

Mi tâm Tất Hạnh Trùng nhú lại, phục hồi tinh thần mới phát hiện cô đánh ra một câu, "Mắc mớ gì tới cậu?"

Thật làm cho người ta tò mò, làm cho người ta không khỏi suy nghĩ hiểu kig. Cô sẽ không phải lại bị Nhĩ Đông Thần đùa bỡn chứ?

"Làm gì như vậy? Tớ cũng là quan tâm cậu mà!"

Dường như tất cả đều là hình động (animation) chữ viết cùng một đồng đồ thích, Tất Hạnh Trùng thấy mắt mình hoa hết lên rồi, cô vẫn còn đang suy tính có nên nói muốn nói hay không tùy anh ta, trên màn lại xuất hiện liên tiếp hình động (animation) chữ viết thêm đồ thích, cô thiếu chút nữa thì phát điên.

"Thật không nghĩ tới thế giới nhỏ như thế, lại để cho cậu gặp lại phụ nữ kia, chỉ là từ lúc cái hộp đồng chụp ảnh kia, hai người gặp lại không hẳn ngoài ý muốn đi, thật ra thì tớ cùng Hừ, Xương hai anh em vẫn muốn nói lời xin lỗi với cậu, nếu như sớm biết cậu thật lòng với người kia, chúng tớ sẽ không đem chuyện lúc cậu chưa tắt Skip era đùa giỡn."

"Mấy người chúng tớ nói tốt lắm, nếu như hai người có cơ hội nói lại tình xưa, hoặc là đi vào lễ đường gì đó, tài xế, phù rể, làm việc vật toàn bộ giao cho chúng tớ, không cần bao tiền lì xì! Thuận tụy là nghĩa khí!"

"Đừng rồi! Các cậu tiến triển tới đâu rồi? Tớ thề, tuyệt đối không phải nhiều chuyện, là quan tâm, thật sự là quan tâm! Cô em họ Chanh đó biến mất hoàn toàn, mấy lần giới thiệu bạn gái cho cậu cũng lén lút, còn chưa có chính thức bắt đầu cậu đã nói dừng rồi, tớ đoán là cậu không chỉ vô tâm, thời gian đó cũng đã chụp xong."

Nhìn đến đây, một khuôn mặt nhỏ nhắn đã vo thành một nắm, là "Tất Hạnh Trùng", không phải "Cô em họ Chanh" á!

"Cậu trưng tư cô ấy thành cuồng rồi, có cơ hội thân mật, theo lý thuyết sẽ phải đại khai sát giới mới đúng, nếu như ngay cả cô ấy cũng không gọi ra dục vọng của cậu, vậy thì hồngбет! Đừng rồi, quá lâu không có mớ mảy, cậu có vấn đề gì à? Người anh em tớ tính thay cậu lên núi xuống biển, khắp nơi tìm danh y, cậu đừng nói cho tớ biết, cùng nhau lâu rồi, các cậu mới chỉ dừng ở bước dặt tay thôi nha!"

Khải Tường ba câu không dời nổi chuyện phòng the, đầu Tất hạnh Trùng toàn vạch đen, chỉ là khối đá đè nặng trong tim, cuối cùng cũng được thả lỏng.

Thật ra thì coi như nghe qua Nhĩ Đông Thần giải thích, cô cũng rất khó bỏ qua vương mắc vụ Skipe đó, hôm nay sau khi xác định mọi việc đều là ngoài ý muốn lần nữa, cô mới thực sự xả tan màn đêm để nhìn ánh sáng.

Không ngờ tới người đàn ông kia cũng có thời điểm cạy mạnh không chịu thua, trước còn có ý nhẹ hỏi cô "Em cứ nói đi".

Nhớ tới lúc ấy sắc mặt của anh là không ai bì nổi, cô đã cảm thấy buồn cười, thì ra là anh không chỉ yêu cô sâu sắc, lại có chỗ không có cô thì lại "Không được!"

Mới mặc kệ trên màn hình Khải Tường hỏi tới "Tại sao không nói lời nào", cô mở lại cửa sổ khác tiếp tục chơi trò chơi, trên mặt có không che giấu được hạnh phúc ngọt ngào.

Nhĩ Đông Thần bên ngoài, thấy cô ha ha cười trộm sau đó tâm tình trông thật tốt, vẫn còn rất hưng phấn mãnh liệt nhấn nút play.

Rất lâu không có thấy cô cười đến xán lạn như thế, Nhĩ Đông Thần thật tò mò Khải Tường làm sao chọc cho cô vui vẻ đến thế, thừa dịp đổi ống kính, anh thuận tiện tới liếc trộm mấy vi tính, lại chỉ nhìn thấy trên máy tính hình ảnh của trò chơi.

"Khải Tường vừa mới nói cái gì vậy?"

"Không có gì a!" Anh có chút ngượng ngùng mở miệng hỏi, cô cũng ngượng ngùng trả lời, cứ tiếp tục giả vờ không biết là!

"Vậy em đang cười cái gì?"

"Làm gì! Không phải anh thích em cười sao?" Người này thật đúng là khó phục vụ!

"Dĩ nhiên không phải, anh chỉ không thích em vì người đàn ông khác mà cười."

Anh nhỏ giọng lầu bầu nhưng không thoát khỏi lỗ tai Tất Hạnh Trùng, cô nghĩ, cô phải thu hồi lời nói khi nãy nói anh khó phục vụ, người này có lúc rất

trẻ con , ví dụ như, lúc ghen tị.

"Em mới không có vì người đàn ông khác mà cười! Em đang suy nghĩ, lần này chúng ta tới Thanh Bạch hồ có thể gặp nhiều cầu vồng hay không?"

"Cầu vồng? Không phải anh đã chụp cho em rồi sao?" Thì ra cô ngại anh kỹ thuật không tốt?

"Chúng ta cùng nhau chứng kiến cầu vồng ý nghĩa không giống nhau nha!" Cô cười ngọt ngào.

Nhĩ Đông Thần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời vạn dặm không có bóng mây, "Nhưng nhìn thời tiết này, xem ra mấy ngày tới cũng không mưa nổi đi!"

"Không phải anh đã nói, một ngày nào đó, nhất định sẽ đưa em tới chỗ có cầu vồng đẹp nhất sao?"

"Em còn nhớ rõ sao?" Khóe miệng cô cười ngọt ngào luôn dễ dàng đi vào tâm anh, Nhĩ Đông Thần nhẹ nhàng ấn xuống một cái hôn, "Được rồi! Ngày mai anh sẽ tìm một phòng gần đây, anh cùng em ngày ngày chờ cầu vồng."

Nhìn bộ dáng quân tử liêu minh của anh, Tất Hạng Trường không khỏi buột miệng cười, "Ngu ngốc!"

"Là anh nghiêm túc, em có tin tưởng anh không?" Nhĩ Đông Thần lời thề son sắt, tình này ý nọ, trời đất chứng giám, anh đang cam kết thật lòng muốn cùng cô chờ cầu vồng.

Tất Hạng Trường nở nụ cười rạng rỡ, chủ động ôm cổ anh dâng lên nụ hôn nhu tình mật ý.

Cô đã sớm tìm được dải cầu vồng đẹp nhất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.